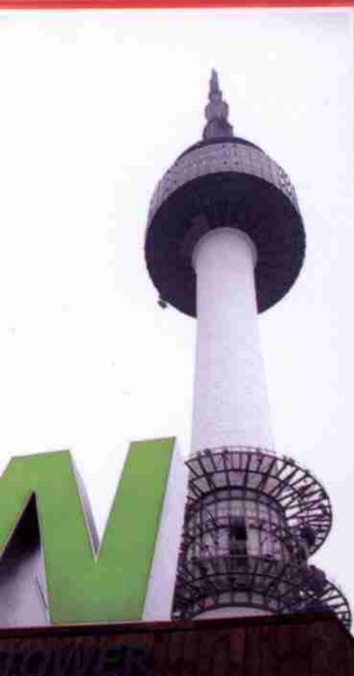
آشنایی با کشورهای جهان

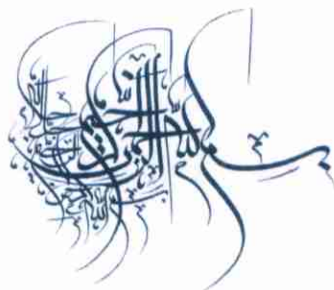
کره جنوبی

محمود رضا برازش

آشنایی با کشورهای جهان

کره جنوبی

بهار ۹۰

برازش، محمود رضا ، ۱۳٤۱
کره جنوبی/ گردآوری و تنظیم محمودرضا برازش ـ مشهد انتشارات آفتاب هشتم، ۱۳۹۰
۱۹۲ص: نقشه (رنگی)
شابک جلد شومیز: ۷-۵۳-۲۸۳۹-۹۶۴-۹۷۸ ISBN 978-964-2839-53-7
شابک جلد سخت: ۴-۵۴-۲۸۳۹-۹۶۴-۹۷۸ ISBN 978-964-2839-54-4
فهرست نویسی بر اساس اطلاعات فیپا (فهرست نویسی پیش از انتشار).
۱. کره جنوبی الف. محمود رضا برازش، ۱۳۴۱. ب انتشارات آفتاب هشتم. ج. عنوان
DS902/ب۴ک۴ ۱۳۹۰ ۹۵۱/۹۵
کتابخانه ملی ایران ۲۲۷۹۸۱۰

آشنایی با کشورهای جهان

کره جنوبی

محمودرضا برازش

بخش پژوهش و تحقیق مؤسسه فرهنگی آفتاب هشتم توس

با همکاری: مریم نمازیان

ویراستار: رویا یداللهی

صفحه آرا : حبیبه هاشم‌زاده

چاپ اول: ۱۳۹۰

نسخه رقعی ۵۰۰۰

لیتوگرافی: افق ۸۵۳۵۲۵۰

چاپ : زبرجدیان

شابک جلد شومیز: ۷-۵۳-۲۸۳۹-۹۶۴-۹۷۸

شابک جلد سخت: ۴-۵۴-۲۸۳۹-۹۶۴-۹۷۸

قیمت جلد شومیز: ۷۰۰۰۰ ریال

قیمت جلد سخت: ۸۰۰۰۰ ریال

انتشارات آفتاب هشتم. مشهد- صندق پستی ۱۸۸۶-۹۱۳۷۵
تلفن دفتر: ۸۴۳۸۱۳۲-۰۵۱۱ فروشگاه: ۲۲۲۴۷۱۹-۰۵۱۱

فهرست

پیشگفتـــار

انسان از همان آغاز خلقت نیازمند آن بوده که محیط اطراف خود را بشناسد. یافتن غذا، مصون ماندن از گزند حیوانات و مقابله با سرما و گرما و دیگر موارد مشابه، از نیازهای اولیه‌ای است که انسان با آن مواجه بوده است. در ابتدا، جوامع به صورت قبیله‌ای و کوچ‌نشین بودند. آنها در ایام مختلف سال در مکان‌های خاص توقف می کردند و پس از مدّتی به راه خود ادامه می‌دادند. در این بین، مسیر راه و مکان‌های توقّف را بررسی و بهترین را انتخاب می کردند. با ایجاد روستاها و شهرها، به مرور انسان‌ها در یک نقطه ساکن شدند.

در طول تاریخ گروهی از ساکنان شهرها و روستاها به دلایل مختلف به سفر پرداختند. برخی از آنان حاصل تجربیّات و یافته‌های خود را از این سفرها ثبت کردند. بعضی از این نوشته‌ها در قالب سفرنامه و شکل‌های مختلف نوشتاری اکنون در دسترس است.

با پیشرفت روزافزون علم و توسعهٔ ناوگان حمل و نقل، هر روزه بر تعداد سفرها و مسافران افزوده می‌شود. از طرف دیگر، ارتباط بین افراد در شهرها و کشورها به طرق مختلف تسهیل شده، به طوری که امروزه اصطلاح «دهکدهٔ جهانی» شکلی ملموس و معنایی عام یافته‌است. سهولت تردّد بین کشورها به حدّی است که وقتی افراد حاضر در خیابان‌ها یا حتی متروی شهرهای معروف جهان را بررسی کنیم، درمی‌یابیم که از نژادها، رنگ‌ها و سرزمین‌های مختلفی‌اند که برای گردش، تجارت، بازدید از دوستان و اقوام، زندگی و... به رفت و آمد می‌پردازند.

به مرور، موارد مرتبط با «گردشگری» به یکی از صنایع مهم و پیشرفتهٔ دنیا تبدیل شده‌است. بدون شک، تردّد میلیون‌ها مسافر در طی سال، تأثیر زیادی بر اقتصاد شهرها و کشورها دارد. افرادی هم که برای مقاصدی خاص غیر از گردشگری مسافرت می کنند، از امکانات و نقاط دیدنی کشورهای مختلف بازدید می کنند. بدیهی است، افراد تمایل دارند از سفر خود حداکثر بهره را ببرند؛ و بنابراین ضرورت دارد اطلاعاتی کافی از محل مورد بازدید داشته‌باشند. در همین راستا، سازمان‌ها و شرکت‌های مختلفی ایجاد شده و به فعالیت در عرصه‌های مختلف می‌پردازند. تهیه و انتشار کتاب‌های راهنما برای شهرها و کشورهای مختلف به زبان‌های گوناگون از جمله فعالیت‌های متداولی است که توسط ناشران علاقه‌مند و سازمان‌های مربوط انجام می‌شود.

تعداد و تنوع این نوع کتاب‌ها با توّجه به علاقه افراد به کسب این نوع اطلاعات و افزایش تعداد مسافران، هرروزه افزایش می‌یابد و این امر در بررسی و بازدید از نمایشگاه‌های کتاب و یا با مراجعه به اطلاعات کتاب‌های منتشرشده، معلوم می‌شود. سالانه، هزاران نفر فارسی‌زبان از ایران و دیگر کشورها به نقاط مختلف دنیا سفر می‌کنند و کمتر کتابی برای راهنمایی ایشان منتشر شده‌است، که اطلاعات کشورهای مقصد را در اختیار ایشان قرار دهد. شاید بهترین مرجع در این باره، کتاب‌های سبز وزارت امور خارجه باشد؛ ولی کتاب‌های فوق کاملاً تخصصی بوده و فاقد اطلاعات و جاذبه‌های عمومی می‌باشند. با توّجه به این نیاز و خلاهای موجود، مدتی است تلاش شده‌است، اطلاعات مناسبی برای این امر، از منابع مختلف تهیه گردد تا کمکی برای علاقه‌مندان و راهنمایی برای مسافران باشد. بدیهی است، جمع‌آوری و تنظیم این اطلاعات، کاری گروهی است. سفارتخانه‌ها و نمایندگی‌های برخی کشورهای مربوط نیز برای تهیه‌منابع و تنظیم اطلاعات کمک‌هایی کرده‌اند که لازم است از ایشان تشکر و قدردانی نمایم. بی‌شک، این مجموعه خالی از اشکال نیست. امیدواریم با راهنمایی‌های خوانندگان محترم، از کاستی های آن بکاهیم.

محمودرضا برازش
بهار ۱۳۹۰
مشهد مقدس

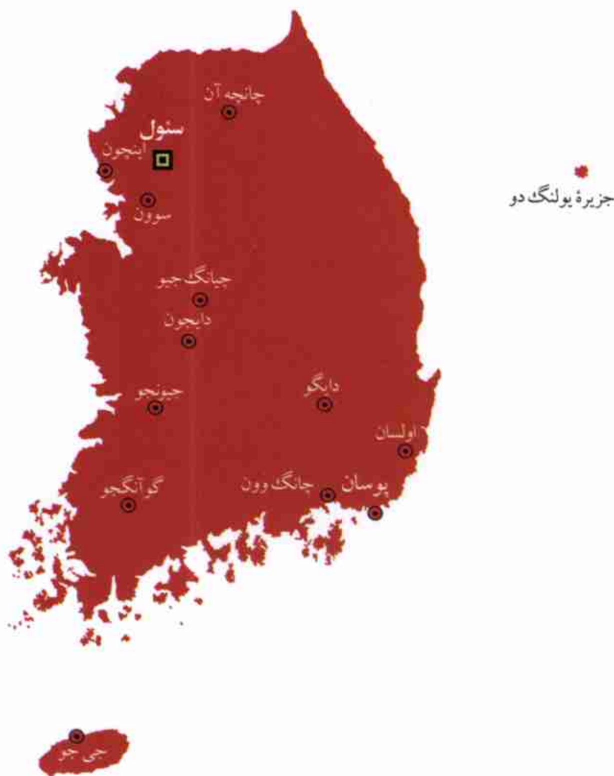
مقدمه

کشور کوچک کره جنوبی در منتهی الیه شرق قاره آسیا واقع شده‌است. این کشور، تاریخی طولانی و پرفراز و نشیب دارد. قرار گرفتن کره بین دو کشور چین و ژاپن، تاثیر زیادی بر آن داشته‌است. آخرین صف آرایی قدرت‌های بزرگ جهانی در کره، در پایان جنگ جهانی دوم و تقسیم بخش عمده‌ای از جهان به دو بلوک شرق و غرب بوده و حاصل آن چیزی نبود جز هزاران کشته، خرابی‌های فراوان و تقسیم شدن کره به دو کشور کره شمالی (تحت حمایت بلوک شرق) و کره جنوبی (تحت حمایت غرب). مردم پرتلاش و متحد کره جنوبی از ۱۹۶۰ حرکت پرشتاب خود را برای توسعه آغاز کردند و طی چهل سال کره از کشوری جنگ زده و عقب‌مانده به کشوری آباد و پیشرفته تبدیل شد. طی سال‌های اخیر کره جنوبی جایگاه ویژه‌ای از نظر صنعتی، علمی، سیاسی، فرهنگی و هنری در جهان پیدا کرده‌است. این کشور تقریبا تمام مواد خام خود را وارد می کند اما با تولیدات صنعتی و فعالیت‌های مختلف، رتبه سیزدهم تولید ناخالص ملی را از آن خود کرده‌است و مردم آن از متوسط درآمد بالا و رفاه مناسبی برخوردارند. نکته قابل توجه آن است که در سال‌های پایانی قرن بیستم که کشور کره جنوبی با بحران اقتصادی مواجه شد، مردم این کشور در صف‌های طولانی طلا، زیورآلات و دارایی‌های شخصی خود را برای کمک به اقتصاد کشور تحویل می‌دادند.

تولیدات و محصولات مختلف کره در ایران شناخته شده و معروف‌اند و این نشان از ارتباط نزدیک دو کشور دارد.

امید آن است که زندگی در صلح و آرامش به همراه پیشرفت همه جانبه این کشور تداوم داشته و ارتباط منطقی همراه با احترام متقابل دو کشور بیش از پیش توسعه یابد.

محمودرضا برازش
بهار ۱۳۹۰
مشهد مقدس

کره‌جنوبی (South Korea)

نام رسمی: جمهوری کره(Republic of Korea)

نام محلی: دایهان مینگوک(Daehan-minguk)

پایتخت: سئول(Seoul)

نوع حکومت: جمهوری چند حزبی با یک مجلس قانون‌گذاری

رئیس حکومت: رئیس جمهور

رئیس دولت: نخست وزیر

جغرافیای طبیعی

موقعیت جغرافیایی

کره‌جنوبی در نیم کره شرقی، شرق آسیا در نیمه جنوبی شبه جزیره کره و بین مدار ۳۴ تا ۳۸ درجه و ۳۵ دقیقه شمالی و۱۲۶ تا ۱۲۹ درجه و سی دقیقه شرقی واقع شده. مساحت کره‌جنوبی ۹۹۳۹۲کیلومتر مربع است. این کشور از نظر وسعت، صد وهشتمین کشور جهان است. مساحت ایران، تقریباً شانزده برابر مساحت کره است. کره‌جنوبی، از شمال به کره شمالی(با ۲۳۸ کیلومتر مرز) متصل است و این قسمت، تنها مرز خشکی این کشور است؛ از شرق به دریای ژاپن(Sea Of Japan) و کشور ژاپن، از جنوب به دریای چین شرقی(East China Sea) و تنگه کره(Korea Strait) و از غرب به دریای زرد(Yellow Sea) و کشور چین، محدود است. طول سواحل کره‌جنوبی، ۲۴۱۳ کیلومتر است(شصتمین کشور دنیا از این نظر).

کره‌جنوبی، تقریباً از همه طرف به آب راه دارد و فقط ناحیه ای به وسعت ۲۳۸ کیلومتر از شمال کره‌جنوبی، به کره شمالی محدود می‌شود. این کشور، تقریباً ۳۴۰۰ جزیره کوچک دارد که اغلب، غیرمسکونیند.

مناطق طبیعی

کره‌جنوبی به چهار منطقه اصلی تقسیم می‌شود:

۱- منطقه شرقی، شامل رشته کوه‌های مرتفع و دشت‌های کم‌عرض ساحلی؛

۲- منطقه غربی، شامل دشت‌های ساحلی وسیع و پهناور، آبگیرهای رودخانه‌ای و تپه‌های پیچ در پیچ؛

۳- منطقه جنوب‌غربی، شامل رشته کوه‌ها و دره‌ها؛

۴- منطقه جنوب‌شرقی، شامل آبگیر وسیعی از رودخانه ناکدانگ (Nakdong) است.

بیشتر سرزمین کره‌جنوبی، کوهستانی است و قابل کشت نیست. زمین‌های پست، عمدتاً در غرب و جنوب‌شرقی واقع شده‌اند و سی‌درصد از کل زمین‌های کره‌جنوبی را تشکیل می‌دهند. کره‌جنوبی، دشت وسیعی ندارد و زمین‌های پست آن، در نتیجه فرسایش کوه‌ها ایجاد شده‌اند.اکثر نواحی پست در کنار خطوط ساحلی - خصوصاً ساحل غربی - و در کنار رودخانه‌های اصلی واقعند. مهم‌ترین منطقه پست، جلگه رودخانه هان(Han) در اطراف شهر سئول است. از دیگر سرزمین‌های پست می‌توان به این‌ها اشاره کرد:

جلگه ساحلی بیونگ تاک(Byeongtaek) در جنوب غربی شهر سئول،آبگیر رودخانه گوآم(Geum)، حوزه رودخانه ناکدانگ(Nakdong)، و جلگه‌های هونام(Honam) و یونگسان(Yeongsan) در جنوب غربی. یک جلگه باریک ساحلی نیز در ساحل شرقی وجود دارد.

آب و هوا

کره‌جنوبی، آب و هوای قاره‌ای، معتدل و مرطوب دارد. در این کشور هم مانند اغلب مناطق ایران، چهار فصل متفاوت وجود دارد. توده‌های هوایی که از جانب قاره آسیا به سمت کره‌جنوبی می‌آیند، نسبت به توده‌های هوایی که از سمت اقیانوس آرام می‌آیند، تأثیر بیشتری دارند. زمستان، معمولاً طولانی، سرد و خشک است و تابستان، کوتاه،گرم و مرطوب. طول دو فصل بهار و پاییز، کوتاه، و آب و هوای این دو فصل، مطبوع است. سیستم بادهای آسیای شرقی مونسون(Monsoon)، بر آب و هوای این کشور تأثیر می‌گذارد. این بادها در زمستان، جریان هوای بسیار سردی را از سمت قطب شمال، و در تابستان، جریان هوای گرم و بسیار مرطوبی از جانب دریای چین جنوبی به همراه دارند. میانگین دما در ماه ژانویه (دی) در شهر سئول، بین ۷- تا یک درجه سانتی گراد و در ماه جولای(تیر) بین ۲۲ تا ۲۹ درجه سانتی گراد است.

میزان بارندگی در کره‌جنوبی، مناسب، و به ندرت، کمتر از ۷۵۰ میلی‌متر در سال است (اغلب، بیش از هزار میلی‌متر است). میانگین بارش سالانه در شهر سئول، حدود ۱,۳۷۰ میلی‌متر و در پوسان، حدود ۱,۴۷۰ میلی‌متر است و در نتیجه، پوشش گیاهی در این کشور، مناسب است و برای تأمین آب شهرها، کشاورزی و صنایع، مشکلی وجودندارد. با این حال، میزان بارش در هر سال، متفاوت است. معمولاً هر هشت سال یک بار در بخش‌های جنوب غربی - که مختص کاشت برنج هستند - خشک‌سالی‌های جدی رخ می‌دهد. حدود دو سوم نزولات آسمانی در هر سال، بین دو ماه جون(خرداد) و سپتامبر(شهریور) است. کره‌جنوبی، نسبت به تایوان، ژاپن، و ساحل شرقی چین یا جزایر فیلیپین، در برابر توفان‌های شدید،کمتر آسیب‌پذیر است. انتظار می رود هر سال، یک تا سه توفان شدید در این کشور اتفاق بیفتد.این توفان‌های شدید، معمولاً در اواخر تابستان، به خصوص در ماه آگوست(مرداد) از کره‌جنوبی عبورمی کنند و بارندگی‌های سیل‌آسایی به دنبال دارند.گاهی اوقات، سیلاب،

خسارات شدیدی وارد می کند؛ به عنوان مثال در سپتامبر(شهریور) سال۱۹۸۴، سیل، باعث کشته شدن ۱۹۰ نفر و بی خانمان شدن دویست هزار نفر شد.

جدول میانگین آب و هوا

ماه / شهرهای مهم	ژانویه (دی)	آوریل (فروردین)	جولای (تیر)	اکتبر (مهر)
سئول(Seoul)	۲-	۱۸	۲۶	۱۵
پوسان(Busan)	۴	۱۴	۲۵	۱۸
اینچون(Incheon)	۲-	۱۲	۲۵	۱۶
دائجو(Daegu)	۲	۱۵	۲۶	۱۷
دایجون(Daejeon)	۱-	۱۳	۲۶	۱۵

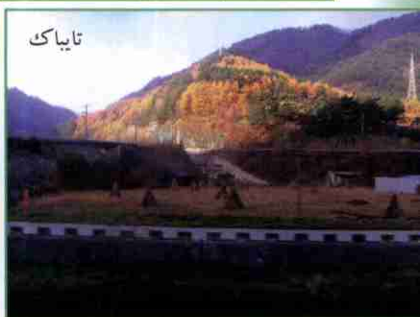
کــوه‌ها

بلندترین کوه در کره ی جنوبی، هالاسان(Hallasan) است. شبه جزیره کره بر خلاف ژاپن و ایالات شمالی چین، از لحاظ وضعیت زمین شناسی، ثابت و استوار است؛ هیچ آتشفشان فعالی در آن وجود ندارد و اخیراً زمین لرزه‌های شدید نیز در آن رخ نداده است.

مرتفع‌ترین کوه‌های کره‌جنوبی

ردیف	نام	نام لاتین	ارتفاع(متر)
۱	هالاسان	Hallasan	۱۹۵۰
۲	جیری ماسیف	Jiri Massif	۱۹۱۵
۳	تایباک	Taebaek	۱۵۶۶
۴	سوباک	Sobaek	۱۴۴۰

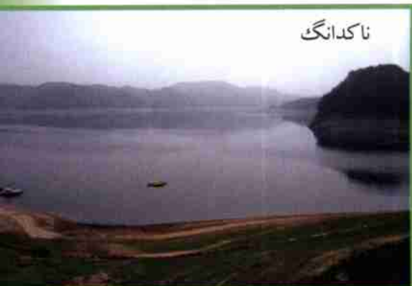

هالاسان

تایباک

هان

رودها

جریان رودخانه‌های اصلی کره‌جنوبی، عموماً از شرق به غرب است. این رودخانه‌ها به دریای زرد می‌ریزند؛ یا مسیرشان از شمال به جنوب است و به تنگه کره می‌ریزند. دو رودخانه بزرگ کره‌جنوبی، هان(Han) و ناکدانگ هستند که هر دو از رشته‌کوه تایباک سرچشمه می‌گیرند و مسیر آنها بیش از پانصد کیلومتر

ناکدانگ

است. مسیر رودخانه هان از شمال غربی شروع می‌شود و پس از گذشتن از سئول به دریای زرد می‌ریزد. رود ناکدانگ در جنوب جریان دارد و به تنگه کره در پوسان - که مهم‌ترین بندر کره است - می‌ریزد. گوآم، رودخانه مهم دیگری است که مسیرش از شهر دایجون(Daejeaon) در ناحیه غربی شروع می‌شود و به دریای زرد منتهی می‌شود. جلگه‌های وسیع رودخانه‌های هان، ناکدانگ، و گوآم، وسیع‌ترین نواحی مسکونی و کشاورزی کره را به وجود آورده‌اند.

جدول رودهای مهم کره‌جنوبی

ردیف	نام رود	نام به انگلیسی	طول رود (کیلومتر)	مقصد
۱	ناکدانگ	Nakdong	۵۲۱	تنگه کره
۲	هان	Han	۵۱۴	دریای زرد
۳	گوآم	Geum	۴۰۱	دریای زرد

گوآم

جیجو

سواحل و جزایر

طول سواحل کره‌جنوبی، ۲,۴۱۳ کیلومتر است. خطوط ساحلیِ غربی و جنوبی، ناهموار و دندانه‌دار و خطوط ساحلیِ شرقی، هموار هستند. خط ساحلی شرقی در دریای شرق ژاپن، نسبت به خطوطِ ساحلی غربی در دریای زرد، مرتفع‌تر است. جابه‌جاییِ پوسته زمین، به تدریج، زمینِ بخش شرقیِ این جزیره را بالا برده است. در شرق، رشته‌کوه تایباک به سمت ساحل، بالا آمده و جلگه ساحلی باریکی با بریدگی‌های سنگی و شیب‌دار ایجاد کرده‌است. نمای زیبایی از شبه جزیره کره را می‌توان از ساحل جنوبی مشاهده کرد. در سواحل غربی و جنوبی شبه جزیره، حدود ۳,۵۷۹ جزیره وجود دارد

که اکثر آن‌ها بدون سکنه و کوچک هستند. بزرگ‌ترین جزیره کره‌جنوبی، جیجو(Jeju) نام‌دارد که در جنوب غربی شبه جزیره کره‌جنوبی واقع شده و وسعت آن ۱,۸۲۵ کیلومتر مربع است. از دیگر جزایر مهم می توان دو جزیره یولنگ(Ulleung) در دریای ژاپن (دریای شرق) و جزیره گانگوا(Ganghwa) در دهانه رودخانه هان را نام‌برد.

جزیره یولنگ

جدول جزایر کره‌جنوبی بر اساس وسعت

ردیف	نام جزیره	وسعت جزیره (کیلومتر مربع)	منطقه
۱	جیجو(Jeju-do)	۱,۸۴۵	جنوب
۲	جیندو(Jindo)	۴۳۰/۶	جنوب غربی
۳	گیگودو(Geojedo)	۳۸۳/ ۴۴	جنوب شرق
۴	گوآنگوا(Ganghwa)	۳۰۲/۴	غرب
۵	ولنگدو(Ulleungdo)	۷۳/۱۵	دریای ژاپن و در شرق

پوشش گیاهی

جنگل‌ها با درختان تیره مخروطیان و درختان برگ ریز، حدود سه چهارم سرزمین کره را تشکیل می‌دهند. در طول قرن‌ها، ساکنان کره، اکثر جنگل‌های قدیمی آن را از بین برده‌اند و نبود این جنگل‌ها، دلیل عمده و اصلیِ فرسایش خاک و جاری شدن سیلاب است. با اجرای برنامه‌های هدفمند و کاهش مصرف هیزم - که قبل از دهه ۱۹۶۰، منبع انرژی بوده است - از دهه ۱۹۸۰، اکثر تپه‌های کره‌جنوبی به

رزِ شارون

اندازه‌ی کافی، از شاخ و برگ و درختان پوشیده شده است. مناطق حفاظت شده، حدود چهار درصد از مساحت کره‌جنوبی را تشکیل می‌دهند و شامل بیش از دوازده پارک ملی است. یکی از جالب‌ترین مناطق حفاظت شده حیات وحش جهان، در منطقه‌ای غیرنظامی در ناحیه مرزی میان کره شمالی و کره‌جنوبی واقع شده و به صورت پناهگاهی برای انواع حیوانات وحشی، مخصوصاً پرندگان مهاجر درآمده‌است.

درختان کاج، صنوبر، اقاقیا، افرا، نارون، تبریزی و سپیدار، انواع اصلیِ درختان در کره‌جنوبی هستند. درختان بامبو، برگ بو، و بلوط نیز در نواحی معتدل جنوبی خطوط ساحلی وجود دارند. از انواع درختان میوه کشورکُره می‌توان سیب، گلابی و خرمالو را نام برد. بوته‌زارهای همیشه سبز و گل‌هایی مانند گل صدتومانی و آزالیا را می‌توان در سرتاسر شبه جزیره مشاهده کرد. نوعی گل رُز به نام رز شارون(rose of Sharon) که از ماه جولای(تیر) تا اکتبر(مهر) پیوسته گل می‌دهد، گل ملیِ کره‌جنوبی است و به آن ماگانگوآ(Mugunghwa) یا «گل همیشگی» می‌گویند.

خرس سیاه آسیایی

حیوانات

سال‌ها قبل، پستاندارانی از قبیل ببر، خرس، و سیاه‌گوش (جانوری از خانواده گربه‌سانان) در جنگل‌های کره‌جنوبی به وفور دیده‌می‌شدند؛ ولی امروزه به دلیل اسکان انسان‌ها، شکار بی‌رویه، و از دست رفتن زیستگاه جنگلی دیگر اثری از آن‌ها نیست؛ به عنوان مثال، از دهه ۱۹۲۰، ببر سیبریایی در کره‌جنوبی دیده‌نشده‌است. خرس سیاه آسیایی(Asian Black Bear) را در بعضی نواحی کوهستانیِ دور می‌توان مشاهده کرد. چند نوع گوزن، از جمله گوزن کوچک(Roe Deer)،گوزن آبی، و آهوی مُشکِ سیبریایی(Siberian Musk Deer) ، از حیوانات بومی کره‌جنوبی هستند.

گوزن کوچک

آهوی مشک - که به دلیل وجود غده‌های مُشک در بدنش، بیش از حد شکار می‌شد - به عنوان یکی از انواع تهدید شده، به صورت قانونی تحت حفاظت قرارگرفته‌است.

آهوی مُشک سیبریایی

گورکن

موش خرمای زمینی

گراز نر وحشی

گراز وحشی(Wild Boar)، روباه قرمز، گورکن(Badger)، خرگوش، سنجاب، موش خرمای زمینی(Chipmunk) و سنجاب خط دار، از انواع دیگرِ پستان‌داران کوچک‌ترِ کره‌جنوبی هستند.

انواع زیادی از پرندگان در کره‌جنوبی زندگی می‌کنند. از پرندگانی که عمدتاً در کره‌جنوبی یافت‌می‌شوند، می‌توان چکاوک کاکل‌دار(Lark) و چند نوع دارکوب(Woodpecker) را نام برد. کلاغ زاغیِ منقار سیاه(Black-billed Magpie)، پرنده بومی کره است. جی(Jay) (پرنده‌ای از خانواده کلاغ)، گنجشک، سینه سرخ، فاخته، کبوتر، قرقاول، حواصیل برفی، مرغ ماهی‌خوار سفید(Snowy Egret)، بازِ دریایی، و مرغ کاکایی یا نوروزی(Seagull)، از دیگر پرندگان این منطقه‌اند. کره‌جنوبی در مسیر بعضی پرندگان مهاجر، از جمله قو، مرغابی، و غاز واقع شده که تابستان‌ها به چین شمالی و سیبری، و زمستان‌ها به سرزمین‌های گرم جنوبی مهاجرت می‌کنند.

چکاوک کاکل‌دار

دارکوب

کلاغ زاغیِ منقار سیاه

جی

مرغ کاکایی

مرغ ماهی‌خوار سفید

جغرافیای انسانی

جمعیت

بر اساس آمار سال ۲۰۱۰، کشور کره‌جنوبی با ۴۸,۸۷۵,۰۰۰ نفر جمعیت، بیست و پنجمین کشور پرجمعیتِ جهان و ایران با جمعیت ۷۴,۷۰۰۰,۰۰۰ نفر، نوزدهمین کشور جهان از این نظر بوده‌است. میزان رشد جمعیت کره‌جنوبی در سال ۲۰۰۹، ۰/۲۷ درصد گزارش شده‌است. بر اساس آمار سال ۲۰۰۸، ۹۶/۶۰ درصد از کل جمعیت زنان کره باسوادند(بیستمین کشور دنیا از این نظر) و ۹۹/۲۰ درصد مردان نیز(پنجمین کشور دنیا از این نظر). در مجموع، ۹۷/۹۰ درصدِ کل جمعیت این کشور باسوادند(شانزدهمین کشور دنیا از نظر کل میزان باسوادان)، و نسبت زنان مردان باسواد، تقریباً برابر است.

جدول جمعیت شهرهای مهم کره‌جنوبی(آمار سال ۲۰۰۹)

ردیف	نام شهر	نام لاتین	جمعیت
۱	سئول	Seoul	۱۰,۴۶۴,۰۵۱
۲	پوسان	Busan	۳,۵۷۴,۳۴۰
۳	اینچون	Incheon	۲,۷۱۰,۵۷۹
۴	دایگو	Daegu	۲,۵۱۲,۶۰۴
۵	دایجون(۲۰۰۷)	Daejeon	۱,۴۴۲,۸۵۶
۶	گوآنگجو	Gwangju	۱,۴۳۴,۶۲۵
۷	اولسان(۲۰۰۸)	Ulsan	۱,۱۲۶,۸۷۹
۸	سوون (۲۰۰۸)	Suwon	۱,۰۸۶,۹۰۴
۹	سونگ نام	Seongnam	۱,۰۷۳,۰۰۹
۱۰	گوآنگ	Goyang	۱,۰۷۳,۰۶۹

تراکـــم جمعیـــت

به‌طور متوسط در کره‌جنوبی در هر کیلومتر مربع ۴۹۱ نفر زندگی‌می کنند(بر اساس آمار سال۲۰۰۹، بیست و یکمین کشور جهان از نظر میزان تراکم جمعیت است)؛ در نتیجه، کره جزء کشورهای پرتراکم دنیاست. تراکم جمعیت ایران، ۴۵ نفر در هر کیلومتر مربع است. بیشتر جمعیت کره‌جنوبی، در نواحی غربی و جنوبی کشور سکنی‌دارند. میزان رشد سالانه جمعیت در کره‌جنوبی، از سه درصد در اواخر دهه ۱۹۵۰ تا ۰/۳۷ درصد در سال ۲۰۰۸، کاهش شدیدی داشته است. توسعه شهری، از دهه ۱۹۶۰ با مهاجرت مردم از مناطق روستایی به شهرها سرعت گرفته است؛ به‌طوری که امروزه ۸۱ در صد جمعیت کره شهرنشین هستند.

به دنبال جنگ و تقسیم شبه جزیره‌ی کره به دو کشورکره شمالی و جنوبی در سال۱۹۴۸، حدود چهارمیلیون نفر از کره شمالی به کره‌جنوبی مهاجرت کردند. در طول چهل سالِ بعد، با مهاجرت مردم از کره‌جنوبی به ژاپن و ایالات متحده، این افزایش ناگهانی جمعیت، تا حدی تعدیل شد؛ با این حال، اقتصاد رو به رشد کره‌جنوبی و بهبود شرایط و جو سیاسی این کشور در اوایل و اواسط دهه ۱۹۹۰، باعث کاهش رشد مهاجرت به دیگر کشورها شد و بسیاری از مهاجران را به کره برگرداند.

شهرهای کره‌جنوبی را در دو رده طبقه‌بندی می کنند:

۱ـ شهر اصلی و کلان شهر(شهرهایی با بیش از نیم میلیون جمعیت)؛

۲ـ دیگر شهرها.

در شهرهای اصلی و کلان‌شهرها، شهردار، بالاترین مقام رسمی شهر است و مستقیماً توسط مردم برای چهار سال انتخاب می‌شود. کره‌جنوبی به هشت ایالت(do)، یک ایالتِ خودمختار (teukbyeol jacgido)، شش کلان‌شهر(gwangyeoksi) و یک شهر اصلی (teukbyeolsi) (بالاترین رده در تقسیم‌بندی شهرها در کشورهای جمهوری خلق چین، کره شمالی و جنوبی، و ویتنام، که تقریباً معادل ایالت در این کشورهاست) تقسیم می‌شود.

جزیرهٔ یولنگ دو

جی جو

جدول تقسیمات اصلی استان ها و شهرهای مهم

ردیف	نام شهر	نوع تقسیمات	مرکز	جمعیت
۱	سئول (Seoul)	شهر اصلی	-	۱۰,۴۶۴,۰۵۱
۲	پوسان (Busan)	کلان شهر	-	۳,۵۷۴,۳۴۰
۳	دایگو (Daegu)	کلان شهر	-	۲,۵۱۲,۶۰۴
۴	اینچون (Incheon)	کلان شهر	-	۲,۷۱۰,۵۷۹
۵	گوآنگجو (Gwangiu)	کلان شهر	-	۱,۴۳۴,۶۲۵
۶	دایجون (Daejeon)	کلان شهر	-	۱,۴۴۲,۸۵۶
۷	اولسان (Ulsan)	کلان شهر	-	۱,۱۲۶,۸۷۹
۸	جیونجی (Gyeonggi)	ایالت	سوون (Suwon)	۱۰,۴۱۵,۳۹۹
۹	گانجیون (Gangwon)	ایالت	چانچه آن (Chunche On)	۱,۵۹۲,۰۰۰
۱۰	چانگ چیانگ بوک (Chungcheong buk)	ایالت	چیانگ جیو (Cheongi U)	۱,۴۶۲,۶۲۱
۱۱	چانگ چیانگ نام (Chungcheong nam)	ایالت	دایجون (Daejeon)	۱,۸۴۰,۴۱۰
۱۲	چولا بوک (Jeollabuk)	ایالت	جیونجو (Jeonju)	۱,۸۹۰,۶۶۹
۱۳	چولا نام (Jeollanam)	ایالت	موآن (Muan)	۱,۹۹۴,۲۸۷
۱۴	جیونگ سانگبوک (Gyeongsangbuk)	ایالت	دایگو (Daegu)	۲,۷۷۵,۸۹۰
۱۵	جیونگ سانگنام (Gyeongsangnam)	ایالت	چانگ وون (Changwon)	۲,۹۷۰,۹۲۹
۱۶	چه جو (Jeju)	ایالت خود مختار	شهر جی جو (Jeju City)	۵۶۰,۰۰۰

پرچم

پرچم کنونی کره‌جنوبی، در بیست و پنجم ژانویه سال ۱۹۵۰ رسمیت یافت. در سال ۱۸۸۲، یعنی در طول دوران فرمانروایی پادشاه کوجونگ (Kojong)، طرح اصلی پرچم فراهم شد و کوجونگ، آن را در ششم مارس(اسفند) ۱۸۸۳ به تصویب رساند.

پرچم ملی کره‌جنوبی،تایگوک گو (Taegukgi) نام دارد و در آن، یک دایره به رنگ‌های قرمز و آبی در وسط، و چهار شکل سه خطی در اطراف آن وجود دارد. شکل پرچم، متضمن معنایی فلسفی است و مبنای آن، نظریه یین یانگ (Yin-Yang) است. یین(Yin) به معنی سیاهی و سرما، و یانگ (Yang) به معنی روشنایی و گرماست. در این نظریه، تمام اشیا و پدیده‌های عالم با مفاهیم یین یانگ تبیین می‌شود؛ مثلاً ماه، یین، و خورشید، یانگ است؛ زمین، یین، و بهشت، یانگ، زن، یین، و مرد، یانگ، شب، یین، و روز، یانگ است. در مجموع، یین و یانگ، به هم مربوطند و در عین حال، متضاد نیز هستند. به این حالت تعادل میان یین و یانگ، تایگوکی(Taeguki) می گویند. نیم‌دایره قرمزِ بالایی، همان یانگ، و نیم‌دایره آبیِ پایینی، یین است. سه خط در هرگوشه پرچم، نشان دهنده عقاید متضاد و توازن آن‌هاست. نمادهای چهار گوشه به دو صورت شکسته و نشکسته است. خط های شکسته نمایانگر یین، و خطوط کامل، نماد یانگ هستند. نماد سمت چپ بالا، کان (Geon) نام دارد و ترکیبی از سه خط کاملِ یک‌شکل و به معنی عدالت(در طبیعت به معنی آسمان) است. نماد سمت چپ پایین، ری(Ri) نام دارد و ترکیبی از دو خط کامل و یک خط شکسته در وسط و به معنی عقل و خرد (در طبیعت به معنی خورشید) است. نماد سمت راست بالا، کام (Gam) نام دارد و ترکیبی از دو خط شکسته و یک خط کامل در وسط و به معنی نیروی حیات(در طبیعت به معنی ماه) است. نماد راست پایین، کان (Gon) نام دارد و ترکیبی از سه خط شکسته و به معنی باروری(در طبیعت به معنی زمین)است. به این ترتیب، این چهار نماد بیانگر اصول اخلاقی اعمال و حرکات تمام موجودات دنیا و خود دنیا هستند و بر صلح و هماهنگی و تعادل نیز تأکید دارند. زمینه سفید پشت این پرچم، نشان دهنده خلوص و پاک‌دامنی مردم کره و روحیه صلح‌دوستی آن‌هاست. مردم کره دوست‌دارند به رنگ سفید لباس بپوشند و آن‌ها را ملت سفیدپوش لقب‌داده‌اند.

زبـان و خـط

هانگل

زبان رسمی و ملی کره‌جنوبی، زبان کره‌ای است. دستور زبان کره‌ای، بیش از سایر زبان‌ها به زبان ژاپنی شبیه است. به دلیل روابط طولانی با چین، از زبان چینی نیز کلماتی به زبان کره‌ای وارد شده. خط کره‌ای، نوعی خط منحصر به فرد به نام هانگل (Hangeul) است که در سال ۱۴۴۶ به دستور پادشاه سجونگ(Sejong)، حاکم نواحی چوسان(Choson)، معرفی شد. زبان کره‌ای، قبل از ابداع هانگل، الفبای خاصی نداشت و با گونه‌ای تغییریافته از خط چینی نوشته می‌شد.

اعتقاد بر این است که ریشه‌های زبان کره‌ای را می‌بایست در زبان‌های آلتیک(Alteic)، متعلق به آسیای مرکزی جستجو کرد. کره‌جنوبی، امروزه شش نوع گویش دارد که عبارتند از گویش‌های مرکزی، شمال غربی، شمال شرقی، جنوب شرقی، جنوب غربی، و گویش جی جو(Jeju). هدف اصلی سیاست‌های زبانی در کشور کره، تشویق و ترغیب مردم به کسب درک مناسبی از زبان ملی کشور، گسترش زبان ملی، و نیز ارتقای سطح کیفی و کمی زبان کره‌ای در سطح ملی و بین المللی است. از جمله فعالیت‌هایی که در خصوص سیاست زبانی انجام شده، می توان به جای گزینی زبان‌های خارجی و محلیِ مشکل، با حروف چینی به زبان کره‌ای، و همچنین تشویق و ترغیب رادیو و تلویزیون کشور به استفاده از یک زبان استاندارد اشاره کرد.

فرهنگستان ملی زبان کره‌ای، در سال ۱۹۹۰ با حکم ریاست جمهوری در جهت رشد و گسترش زبان کره‌ای تأسیس شد. وظیفه فرهنگستان زبان کره‌ای، انجام تحقیقات علمی و جامع برای برآورده‌کردن ضروریات اساسی در طرح‌ریزی سیاست‌های مربوط به زبان ملی است. این فرهنگستان، قوانینی در مورد رسم‌الخط صحیح، فاصله‌گذاری کلمات، و شکل صحیح نوشتاری برای زبان کره‌ای تعریف کرده‌است. فرهنگستان می‌کوشد زبان‌های شمال و جنوب کشور کره را به یک زبان واحد تبدیل کند. در سطح بین‌المللی نیز اقدام به شناساندن ادبیات و فرهنگ کره‌ای در جهان کرده و کتاب‌ها و آثار نوشتاری زبان کره‌ای را به خارجی‌ها ارائه‌می‌کند.

نـــژاد

کره‌جنوبی، مانند کره شمالی، یکی از کشورهایی است که از لحاظ نژادی، تقریباً یکدست است. تقریباً نژاد تمام مردم این کشور، کره‌ایست. مردم کره از نسل اقوام نئولیتیک(Neolithic) هستند که حدود هشت‌هزار سال قبل از میلاد، از سرزمین اصلی آسیای شمال شرقی (ناحیه سیبری) شروع به مهاجرت به شبه جزیره کره کردند و تا ۱۵۰۰ قبل از میلاد، در این سرزمین ماندند. این اقوام، جانشین اقوام پالئولیتیک(Paleolithic) (ساکنان اولیه این سرزمین)شدند که به مدت چندهزار سال، ساکن این سرزمین بوده‌اند؛ سپس اقوام چینی، بزرگ‌ترین اقلیت نژادی کشور را ایجاد کردند. جمعیت مهاجران و افراد غیربومی کره، شامل کارگران مهاجری از نواحی آسیای جنوب شرقی و جنوبی، تجار، نمایندگان، و کارکنان سفارتخانه‌ها و نمایندگی‌های خارجی و دیگر متخصصان از اقصی نقاط جهان است.

مذهب

حدود ۴۷ درصد از کل جمعیت کره بدون دین مشخص، ۲۹ درصد، مسیحی،۲۳ درصد، بودایی، و یک درصد، کنفسیوسی، مسلمان، یا معتقدِ سایرِ ادیان هستند.

بودیسم و مسیحیت، دو مذهب عمده کره‌جنوبی هستند؛ با این حال، بسیاری از مردم کره فقط از آداب یک مذهب پیروی نمی کنند و در عمل، اغلب، آداب دینی متفاوتی را که برگرفته از مذاهب مختلف است، اجرا می کنند؛ در نتیجه اغلب، تمایزهای مذهبی مشخص وجود ندارد.

آیین کنفوسیوس(Confucianism) - که بیشتر نوعی فلسفه اخلاق است تا مذهب - بیش از هر مذهب سازمان‌یافته‌ای در کره غلبه دارد. این آیین، بیش از دوهزار سال قبل، از چین به کره رسیده است. در این آیین، احترام به بزرگترها و تلاش برای یادگیری، بسیار مهم است.

ماهایانا (Mahayana) نوعی آیین بوداییِ هندی است که

در قرن چهارم از طریق چین به کره وارد شد. پادشاهان بعدیِ کره، از اوایل سال ۹۱۸تا سال ۱۳۹۲، آیین بودایی را به عنوان مذهب رسمی شناختند. در این دوره، خاندان حکومتی چوسان، شروع به ترویج مذهبی به غیر از کنفوسیوس کردند. امروزه آیین بودایی در سراسر کره‌جنوبی رایج است و معابد و آثار مربوط به این آیین، زیاد به‌چشم می‌خورد. همراه با آیین بودایی، آیین دیگری نیز به نام دائوئیسم(Daoism) از چین وارد این کشور شده است و بسیاری از اصول مهم این آیین(هماهنگی با طبیعت، سادگی، پاک‌دامنی و عمر طولانی) در فرهنگ کره منعکس شده است. از دهه ۱۹۵۰، گروه‌هایی از مسیحیان، در کره تشکیل شدند و امروزه کره در میان دیگر کشورهای آسیای شرقی، بیشترین میزان مسیحیان را دارد. حدود سه چهارم مسیحیان کره، پروتستان هستند و مابقی، اکثراً کاتولیکند. در این کشور تعداد نسبتاً زیادی کلیسا نیز وجود دارد که در شهرهای مختلف ساخته شده‌اند.

ریشه اصلی شمنیسم(Shamanism) در آسیای شمال شرقی است. کره نیز تحت تأثیر آیین‌های شمنی قرارگرفته و آثار آن را درسنن فرهنگی این کشور می‌توان ملاحظه کرد. شمنیسم به روح،جادوگری و پیش‌گویی(عمدتاً توسط زنان) استوار است. اگرچه شمنیسم، یک مذهب سازمان‌یافته و اصولی نیست، بسیاری از مردم کره در زمان بیماری و دیگر مشکلات به آن پناه‌می‌برند.

اسـلام

مذهب اسلام از سه طریق وارد کره شده‌است:

۱ـ ژاپن در زمان اشغال کره، همزمان بر قسمت‌هایی از چین هم تسلط داشت که تعداد زیادی از مسلمانان در آن مناطق سکونت داشتند. آن‌ها برای این قسمت از سرزمین‌های تحت سلطه خویش نیاز به نیروی کار داشتند و این نیاز را از طریق کره‌ای‌ها تأمین می‌کردند؛ بدین ترتیب، برخی از این کره‌ای‌ها در نتیجه اختلاط با مسلمانان چین، اسلام آوردند. بعد از پایان جنگ جهانی دوم و شکست ژاپن، بسیاری از کره‌ای‌های مقیم چین به وطن خود بازگشتند و در میان آنان، تعدادی مسلمان هم وجودداشت.

۲ـ یک گروه از کره‌ای‌ها بر اثر اختلاط و روابط تجاری با کشورهای همجوار، نظیر مالزی و اندونزی به اسلام گرویدند.

۳ـ برخی کارشناسان و کارگران کره‌ای که در سال‌های اخیر، روی پروژه‌هایی در خاورمیانه کار می‌کردند، به‌دلیل ارتباط زیادشان با مسلمانان به اسلام گرایش پیدا کردند.

تعداد مسلمانان در کره جنوبی در حدود ۴۰ هزار نفر(در حدود ۰/۱ درصد از جمعیت) که در طول جنگ کره مسلمان شدند. بیشتر انجمن‌های اسلامی در اطراف شهر سئول قرار دارند و مسجد مرکزی(Central Mosque)، بزرگ‌ترین مسجد کشور نیز در این شهر قرار دارد. علاوه بر مسلمانان بومی که در این کشور وجود دارند، تعدادی نیزاز ایران، عراق، مالزی و پاکستان به این کشور مهاجرت کردند. همچنین بیش از یک میلیون کارگر از کشورهای مسلمان، مخصوصاً بنگلادش و پاکستان، به این کشور آمدند.

در سپتامبر(شهریور) سال ۱۹۵۵، با تأسیس اولین مسجد مسلمانان، اولین پیشنماز کره‌ای انتخاب، و سازمان مربوط به جامعه اسلامی کره‌ای‌ها ایجاد شد. در سال ۱۹۶۶، جامعه اسلامی کره توسعه یافت و تبدیل به فدراسیون مسلمانان کره جنوبی(Korean Muslim Foundation) شد و در سال ۱۹۶۷، وزارت فرهنگ کره‌جنوبی، به‌طور رسمی، اسلام را قانونی اعلام کرد.

مسجد مرکزی سئول (Seoul Central Mosque)

در سال ۱۹۷۶ احداث شد و به دنبال آن، هفت مسجد دیگر در شهرهای پوسان، آنیانگ (Anyang)، گوآنگجو (Gwangju)، جیونجو (Jeonju)، و داگو (Daegu) ساخته شد.

مراکـــز اســـلامی

ردیف	نام	آدرس
۱	مسجد مرکزی سئول (Seoul Central Masjid)	Hannam-dong, Yongsan-gu, ,732-21 Seoul
۲	مسجد پاجو در گیونگی (Gyeonggi-do/ Paju Masjid)	Yeongtae-ri, Wonreung-myeon, ,421-9 Paju-si, Gyeonggi-do
۳	مسجد بوپیونگ در اینچون (Bupyeong Masjid)	Sipjeong-dong, Bupyeong-gu, ,574-19 Incheon
۴	مسجد آنیانگ در گیونگی (Anyang Masjid)	618-132, Anyang 5-dong, Anyang-si, Gyeonggi-do
۵	مسجد آنسان در گیونگی (Ansan Masjid)	Wongok-dong, Danwon-gu, ,741-5 Ansan-si, Gyeonggi-do
۶	مسجد گوآنگجو (Gwangju Masjid)	Yeok-ri, Gwangju-eup, Gwangju- ,48-9 gun, Gyeonggi-do
۷	مسجد جیونجو (Jeonju Masjid)	Inhu-dong 2-ga, Deokjin-gu, ,1562-10 Jeonju-si, Jeollabuk-do
۸	مسجد پوسان (Busan Masjid)	Namsan-dong, Geumjeong-gu, ,30-1 Busan
۹	مرکز اسلامی دایجون (Islamic Center Daejeon)	Daegu Islamic Center (Masjid) Daegu, Dalseogu, Jukjeon-dong 202-6, Daegu, , SOUTH KOREA
۱۰	مرکز اسلامی سئول (Islamic Centers)	Geoyeo-dong, Songpo-gu, Seoul ,186-26
۱۱	مرکز اسلامی ال امین در دایگو (Al-Amin Islamic Center)	
۱۲	مرکز سوون (Suwon Center)	Dangsu-dong, Gwonseon-gu, ,320-15 Suwon , Gyeonggi-do

ردیف	نام	آدرس
۱۳	مرکز جیجو (Jeju Center)	Rm. 1215, Jeonghan Officetel, 939, Nohyeong-dong, Jeju
۱۴	مرکز دایگو (Daegu Center)	Jukjeon-dong, Dalseo-gu, Daegu ,202-6
۱۵	مرکز گوآنگجو (Gwangju Center)	Wolgyeo-dong, Gwangsan-gu, ,894-7 Gwangju
۱۶	فدراسیون مسلمانان کره در سئول (KMF)	Hannam-dong, Yongsan-gu, ,732-21 Seoul
۱۷	سازمان علی مولا در اینچون (Ali Mola Org)	Pupyung Ku-Shipjung2 Dong 578-7

فرهنـــگ و آداب و رســـوم

اقتدار چندساله فرهنگ و مکتب کنفوسیوسی در کره و نیز استعمار ژاپن، بر فرهنگ کره مؤثر بوده‌است. با نوسازی جامعه و ورود غربی ها به جامعه کره، زمینه‌های دنیاگرایی در جامعه کره افزایش یافته و فرهنگ غرب، جای خود را در کره بازکرده‌است؛ بدین ترتیب، زندگی خانوادگی در کره دست‌خوش تغییرات پرشتابی شد و جامعه کره به سرعت از سنت‌های فرهنگی گذشته خویش فاصله گرفت. صنعتی شدن کره نیز با فراموشی فرهنگ و سنت‌های گذشته همراه بوده‌است. کره، تاریخ و فرهنگی غنی و ممتاز دارد. بی‌همتایی فرهنگ کره در هنر و معماری، زبان و ادبیات، موسیقی و رقص، و باورهای آنان آشکار است. تفاوت کره‌ای‌ها با چینی‌ها و ژاپنی‌ها، در اخلاق، شخصیت، و ظاهر آن‌هاست.

مردم کره بسیار خون‌گرم، مهمان نواز، پرتلاش، و متواضعند. آن‌ها سخت کارمی‌کنند و از زندگی لذت‌می‌برند؛ با همان شور و اشتیاقی که کارمی‌کنند، به تفریح نیز می پردازند. آن‌ها نسبت به افراد خاص و غریبه‌ها بسیار متواضعانه رفتارمی‌کنند. نظم و انضباط شدید و احترام به بزرگ‌سالان و اجداد، از خصایص آن‌هاست. برگزاری مراسم عروسی در کره بسیار پرهزینه است و برخی از مردم از عهده انجام کامل آن برنمی‌آیند.

نام‌های کره‌ای، تقریباً به‌طور ثابت، از سه حرف چینی ساخته شده و با سه هجای کره‌ای تلفظ می‌شوند. ابتدا نام فامیل می‌آید و سپس دو نام دیگر که والدین، روی فرزندان می‌گذارند. یکی از این دو نام، مشخص‌کننده تبارآنان است. حدود سیصد نام فامیل، از بقیه معروف‌ترند.

خانه‌های شخصی کره‌ای، چه قدیمی و چه جدید، بیشتر برای محافظت ساکنان آن در برابر هوای سرد طراحی شده‌اند. این ساختمان‌ها عموماً کوتاهند و اتاق‌های کوچک با پنجره‌های کم دارند. در خانه‌های کره‌ای، اثاثیه منزل، بسیار کم است. کره‌ای‌ها در خانه، لباس‌های سنتی خود را می‌پوشند؛ ولی برای بیرون از منزل، بیشتر از لباس‌های مدل غربی استفاده‌می‌کنند . بر طبق سنت، اغلب کره‌ای‌ها در اولین روز سال، لباس سنتی کره‌ای می‌پوشند.

در فرهنگ کره، آسمان، منبع مهر و خشم است و به دلیل وسعت و روشناییش قابل احترام است. یکی از رسوم عجیب و جالب کره‌ای‌ها و ژاپنی‌ها تعظیم کردن آن‌ها به یک‌دیگر است.

جشـــن‌ها و تعطیـــلات

برگزاری جشن‌های شاد و دیدنی، یکی از مشخصه‌های همیشگی زندگی مردم کره بوده‌است؛ البته امروزه با گسترش مدرنیزم و غرب‌گرایی، از اکثر جشن‌های سنتی، جز نام و یادی در خاطره‌ها باقی‌نمانده‌است. با این حال، هنوز هم در تقویم‌های کره‌ای، چند عید مهم وجود دارد که آن‌ها را به‌صورت مفصل جشن‌می‌گیرند.

تعطیلات رسمی در کره عبارتند از :

- **جشن سال نو(Shinjeong):** اول و دوم ژانویه (یازدهم ودوازدهم دی)
- **روز قانون اساسی:** هفدهم ژانویه (۲۷ دی)
- **روز جنبش استقلال(Independence Day):** اول مارس (دهم اسفند)
- **روز درخت کاری:** پنجم آوریل (شانزدهم فروردین)
- **روز کودک(Children's Day):** پنجم مِی (پانزدهم اردیبهشت)
- **روز یادبود(Memorial Day):** ششم جون (شانزدهم خرداد)

❖ **روز تصویب قانون اساسی(Constitution Day):** هفدهم جولای (۲۶ تیر)

❖ **روز آزادی(Liberation Day):** پانزدهم آگوست (۲۴ مرداد)

❖ **روز ملی تأسیس جمهوری(National Foundation Day):** سوم اکتبر (یازدهم مهر)

❖ **روز کریسمس:** ۲۵ دسامبر(چهارم دی)

برخی جشن‌های خانوادگی نیز برای مردم کره اهمیت خاصی دارند؛ این جشن‌ها عبارتند از:

❖ **پگیل(Paegil):** صدمین جشنِ تولد

❖ **تول (Tol):** اولین جشنِ تولد

❖ **هوآن گاپ(Hwan-gap):** شصتمین سال‌گرد تولد

❖ **کهی (Kohi):** هفتادمین سال‌گرد تولد

❖ **جشن دائه بورئوم(Daeboreum):** در پانزدهم ژانویه (۲۵دی) برگزار می‌شود. ته‌بوروم، یعنی اولین ماه شب چهارده در سال نو. در این شب، کشاورزان و ماهیگیران برای محصول بیشتر دعا می‌کنند. آتش بازی، بادبادک‌بازی و سوزاندن طلسم شیطان، از برنامه‌های این جشن است. غذای خاص این جشن، نوعی برنج است که آن را با پنج نوع غله می‌جوشانند.

❖ **روز تولد بودا به نام چوپایل(Chopail):** جشنی است که در هشتم آوریل (نوزدهم فروردین) برگزار می‌شود. بوداییان در این جشن در معابد گردمی‌آیند و به دعا و نیایش مشغول می‌شوند. کیک برنج و گل(گل برگ های گل های خوراکی) از غذاهای خاص این جشن هستند.

❖ **دانو(Dano) یا جشنواره بهاره:** در پنجمین روز از ماه می (پانزدهم اردیبهشت) برگزار می‌شود. در این جشنواره مردم، به خصوص کشاورزان، موهای خود را با آب گل زنبق(Calamus) می‌شویند؛ آوازهای دسته‌جمعی می‌خوانند و به هم بادبزن هدیه‌می‌دهند. کیک برنج با انواع داروهای گیاهی و سوپ هرینگ یا شاه ماهی (Junchiguk) از غذاهای خاص این جشن است.

در پانزدهم آگوست (۲۴ مرداد)، جشن برداشت محصول و شکرگزاری با نام چوسوک(Chuseok) برگزار می‌شود. مردم در این روز به مزار اجداد خود می‌روند و دسته‌جمعی می‌رقصند. از غذاهای خاص این جشن، کیک برنج با مخلوطی از میوه درخت شاه‌بلوط، کنجد یا لوبیا و سوپ تورانتانگ(Torantang)، یا همان گیاه گوش فیل است.

خوراک

غذاهای محلی و رایج قسمت‌های مختلف کره متفاوت است. مواد اولیه اغلب شامل برنج، رشته، سبزیجات، گوشت، غلات، روغن کنجد، نمک، سیر، سس های مختلف، زنجبیل و توفو(Tofu) (تکه های مکعبی شکلی از مخلوط شیر سویای منجمد شده) است. سرِ میز، برای هر نفر، یک ظرف سوپ و برنج جداگانه می گذارند؛ ولی بقیه غذاها را وسط میز قرار می‌دهند. معمولاً از قاشق یا میله‌های چوبی برای خوردن غذا استفاده می‌شود. برخی غذاهای معروف کره‌ای عبارتند از:

توفو

کیمچی (Kimchi)

نوعی خوراک تخمیر شده سنتی است که از سبزیجات و ادویه‌جات گوناگون و البته بیشتر اوقات با نوعی کلم چینی به نام بائچو(baechu) و فلفل قرمز درست می‌شود. کره‌ای‌ها به طور معمول و روزمره کیمچی را به عنوان غذای فرعی و مکمل در وعده‌های غذایی همراه با برنج می‌خورند. کیمچی همچنین به عنوان عنصری از خوراک‌های ترکیبی دیگر نیز به‌کار می‌رود. مردم کره بر این عقیده‌اند که کیمچی باید در هر جایی که یک کره‌ای حضور دارد وجود داشته باشد.

کیمچی

توک غوک(Tteokguk)

یک نوع سوپ سنتی که در جشن سال نو تهیه می کنند و عقیده دارند خوش‌شانسی می آورد. این سوپ، شامل تکه‌های بزرگ برنج که به‌صورت باریک و رشته مانند درآمده، تخم مرغ آب‌پز، گوشت پرادویه، گیاهان دریایی، و جلبک است.

سامجی تانگ(Samgyetong)

یک نوع سوپ دیگر است که مواد اولیه‌اش مرغ، گیاه جین‌سنگ(Ginseng) (گیاهی از تیره عشقه که ریشه آن مصرف دارویی دارد) است. این نوع سوپ را در فصل تابستان درست‌می کنند.

ساندوبو جیگا(Sundubu Jjigae)

نوعی خوراک پر ادویه شامل سبزیجات، غذاهای دریایی، توفو، قارچ، پیاز، و چیلی (همان فلفل قرمز) است. وقتی غذا در حال جوش است، یک تخم مرغ خام، روی آن می گذارند. این غذا را به همراه برنج سفید پخته می‌خورند.

گالبی(Galbi)

یک نوع غذای کبابی از دنده گوشت گاو (یا خوک) است با نوعی سس مخصوص همین کباب، به همراه روغن کنجد، سیر، پیاز، و چاشنی‌های دیگر.

بولگوگی(Bulgogi)

یک نوع غذای کره‌ای که از گوشت کباب شده گاو، و انواع ادویه تهیه می‌شود.

بی‌بین باپ(Bibinbap)

نوعی غذای کره‌ای که شامل برنج سفید جوشیده، انواعی از سبزیجات فصل، مثل قارچ، ساقه گل استکانی، کدوی سبز، خیار، جوانهٔ سویا، اسفناج، و ریشه گیاه سرخس است.

پوشـــاک

زیبایی لباس‌های سنتی کره‌ای، در طراحی ساده و هماهنگی رنگ‌ها و خطوط لباس‌های بالا تنه و دامن است. البته اکنون اغلب افراد کره ای لباس های متداول غربی را می پوشند.

هنبوک (Hanbok)

لباس سنتی کره‌جنوبی است که سالیان متمادی، زنان و مردان کره از آن استفاده‌می کرده‌اند و متناسب با شرایط آب و هوایی و فرهنگ آن‌ها بوده است. در این نوع لباس، از رنگ‌های شاد و زنده و خطوط ساده استفاده می کنند و برای لباس جیب نمی گذارند. امروزه از این نوع لباس در مراسم رسمی یا نیمه‌رسمی و در جشن‌های سنتی و قدیمی استفاده می‌شود. در هنبوک امروز، تمامی اصول لباس‌های قدیم رعایت نمی‌شود.

لباس اصلی مردان، کت (Chogori)، شلوار(Paji) و پالتو(Turumagi) است.

لباس زنان، کُتی کوتاه با دو روبان بلند، جئوگوری (Jeogori) (لباس بالاتنه یا بلوز هانبوک است که هم زنان و هم مردان دارند و برای خانم‌ها بازو و بالاتنه را می‌پوشاند. این قسمتِ لباس، چند تکه است)،آستین‌های بلند و آزاد، و دامنی به نام چیما(Chima) بوده‌است.

جئوگوری، شامل این قسمت‌هاست:

- **گیل(gil):** بخش اصلی در جلو و عقب لباس؛
- **گیت(git):** روبانی پارچه‌ای که یقه را صاف و مرتب می کند؛
- **دانگ جونگ(Dongjeong):** یک بند یا بست سفید رنگ در امتداد گیت؛
- **گوروم(goreum):** روبان‌های پارچه‌ای که روی سینه قرارمی گیرند و به جئوگوری وصل می شوند.

جوراب سفید کتانی با کفش‌های قایقی شکل از جنس کائوچو، لباس زنان کره‌ای را تکمیل می کند.

طبقات بالای جامعه از تمام رنگ‌ها، بچه‌ها و دختران، از رنگ‌های شاد، و زنان و مردان میانسال، از رنگ‌های ملایم‌تر استفاده‌می کردند. مردم عادی در گذشته در پوشاک عادی و روزمره خود، فقط از رنگ سفید استفاده‌می کرده‌اند؛ ولی در مناسبت‌های خاص، صورتی کم‌رنگ، سبز روشن، خاکستری، و خاکستری

تیره نیز می‌پوشیده‌اند. رنگ دامن(چیما) نشان‌دهنده جایگاه و طبقه اجتماعی فرد بود؛ به عنوان مثال، رنگ سرمه‌ای، نشان‌دهنده خانمی که فرزند پسر داشت. فقط خانواده‌های سلطنتی می‌توانستند لباس‌هایی بپوشند که روی دامن، طرح‌های چاپی داشت.

در گذشته اغلب زنان و مردان، تا زمانی که ازدواج نکرده بودند، سر خود را با یک نوار(گیس) بلند می‌بستند. مردان، مویشان را بالای سر می‌بستند و موی زنان به شکل توپ، روی گردن و پشت گردن جمع می‌شد. یک سنجاق بلند به نام بینیو(Binyeo) را برای تزیین، از میان موهای جمع شده به داخل مو فرو می‌کردند. بزرگی و جنس این سنجاق، به جایگاه اجتماعی فرد بستگی داشت.

ادبیات

ادبیات کره به دو دوره کلاسیک و مدرن تقسیم می‌شود. ادبیات کلاسیکِ کره، آمیزه‌ایست متأثر از سنت‌های قومی و مردمی، و مذهب، به‌خصوص آیین‌های بودا، کنفوسیوس، و دائو(Daoism). در سال ۱۹۱۰، ادبیات کلاسیک ، از آغاز تا اواخر دوره فرمانروایی چوسان گردآوری شد. زبانِ ادبیاتِ این دوره، زبان چینی بوده‌است. رسم الخط هانگویل کره‌ای تأثیری در ادبیات کلاسیک نداشته و فقط در آثار ادبیات مدرن، مطرح شده‌است.

اولین نمونه‌های ادبیات کره، آوازهای محلی قدیمی است به نام هیانگا(hyangga) در سنت شفاهی که ماهیت مردمی و مذهبی دارد. فقط ۲۵ هیانگای شناخته شده وجود دارد (بعضی از آن‌ها در اصل در قرن ششم به‌دست آمده‌اند). آیین بودایی در طول دوره شیلای متحد(Unified Silla)، تأثیر بسزایی بر ادبیات و هنر داشته‌است. در همان دوره، در نتیجه ورود آیین کنفوسیوس، تأثیر ادبیات چینی را نیز در ادبیات کره می‌توان مشاهده کرد. هانشی(hanshi)، نوعی شعر کلاسیک چینی است که اصول شعر چینی در آن رعایت می‌شد؛ ولی زبان آن، کره‌ای بوده و در دوره شیلای متحد، رواج بسیار یافت.

در دوران مدرن، که از اوایل قرن بیستم شروع می‌شود، نویسندگان کره‌ای تحت تأثیر مکاتب ادبی گوناگون غرب، از جمله رئالیسم(واقع گرایی)،

پارک کیونگ-نی

سورئالیسم(فراواقع گرایی) و اگزیستانسیالسیم (مکتب اصالت وجود) قرارداشته‌اند و در عین حال تلاش کرده‌اند تجربیات دشوار ملی و قومی خود را در این دوره، با این شیوه‌ها بیان کنند؛ تجربیاتی چون استعمار ژاپن، تقسیم کره، جنگ کره، و دوره حکومت استبدادی. یکی از آثار مهم ادبیات مدرن کره، رمان حماسی شانزده جلدیِ توجی(T`oji)(به معنی سرزمین) است که پارک کیونگ-نی(Park Kyong-ni)،آن را در طول ۲۵ سال(۱۹۹۴- ۱۹۶۹) نوشته‌است. این اثر، تصویری روشن و جامع از کره در اواخر قرن نوزدهم تا اواسط قرن بیستم ارائه می‌دهد.

هنر

هنر کره، تحت تأثیر چین و اصول هنری بومی و قدیمی، از جمله استفاده از رنگ و چاپ سیاه، فرم‌های طبیعی(Natural Forms) و دکوراسیون های مسطح و ساده بوده است.

هنر و معماری در کره پنج دوره اصلی دارد:

۱- دوره ما قبل تاریخی

کوزه گری از هنرهای اصلی این دوران است.

۲- دوره سه پادشاهی(از قرن اول قبل از میلاد تا قرن هفتم بعد از میلاد)

در این دوران، سنت قدیمی کوزه گری و ساخت سفالینه‌های لعاب‌دار رواج داشته.

۳- دوره شیلای متحد (Unified Silla)(۹۳۵-٦٦٨)

در این دوره مجسمه‌سازی با طلا، چدن، و سنگ رواج داشته‌است.

٤- دوره کوریو (Koryo)(۱۳۹۲-۹۱۸)

در این دوره سفالینه‌ای لعاب‌دار با زمینه سبز رواج داشته که به آن سلادن (Celadon) می گفته‌اند؛ علاوه بر این، مجسمه‌سازی با روکش طلا نیز در این دوره رونق داشته‌است.

۵- دوره چوسان(Choson)(۱۹۱۰-۱۳۹۲)

مهم‌ترین هنرهای این دوره نقاشی و سفالگری بوده‌است.در این دوره عمدتاً

از رنگ‌های آبی و سفید استفاده می‌شده‌است.
هنرمندان معاصر، هم از سبک قدیمی و هم از سبک‌های غربی و سایر سبک ها در آثار خود استفاده‌می کنند.

معماری

معماری کره مبتنی بر اصول فلسفی شرقی است که بر هماهنگی با طبیعت و هستی تأکید دارد. آن‌ها باورداشته‌اند که معماریی که بر این اساس باشد، می‌تواند هماهنگی اجتماعی و سیاسی را رواج دهد. یکی از معابد بودایی معروف کره‌جنوبی، معبد پالگاکسا(Pulguksa) است که در قرن هشتم در دوران پادشاهی شیلا ساخته شده. از اماکن سلطنتی به‌جامانده قدیمی، سه عدد آن‌ها مربوط به دوران چوسان هستند و در سئول واقع شده‌اند. یکی از مهم‌ترین آن‌ها قصر چانگداک(Changdeok) است که در سال ۱۴۰۵ ساخته شده. در ساخت قصرهای کره‌ای، عمدتاً از روش‌های چینی استفاده می‌شده‌است. جنس این بناها از چوب است؛ پیِ آن‌ها سنگی است؛ و پشت بام‌ها با کاشی یا سفال پوشیده شده‌اند.

قصر چانگداک

لبه بام‌ها نقاشی‌ها و طرح‌های رنگی زیبایی دارند.

معبد پالگاکسا

معماری سنتی کره دو سبک عمده دارد:

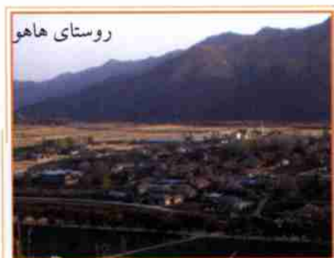
۱- سبک مرسوم در ساخت قصر ها و ساختمان معابد که تا حدود زیادی متأثر از معماری چینی بوده‌است؛

۲- سبک مورد استفاده در ساخت خانه‌های مردم عادی که گونه‌های محلی مختلفی دارد.

معماری مدرن در کره‌جنوبی، تحت تأثیر تکنولوژی، امکانات و مصالح جدید و مدل‌های غربی است، و در برخی موارد آمیخته با معماری بومی.

در معماری کره، طبیعت و محیط زیست، اهمیت زیادی داشته‌اند؛ بسیاری از معابد بودایی در نواحی کوهستانی کشور واقع شده و زیبایی خیره کننده‌ای دارند. ساختمان آنها طوری طراحی شده که با طبیعت اطراف در هماهنگی کامل است. معماری غربی، نخستین بار در اواخر قرن نوزدهم وارد کره شد؛ یعنی زمانی که خارجی‌ها در کره کلیسا و سفارت‌خانه ساختند. آثار زیر، نمونه‌هایی از معماری سنتی کره‌اند:

روستای آداب و رسوم کره‌ای(Korean Folk Village)، روستای هاهوی(Hahoe)، روستای یانگدانگ(Yangdong)جیون جیو(Gyeongju)،

روستای هاهو

روستای هاهوی(Hahoe Folk Village)

در شهر آندانگ (Andong) در ایالت گیونگ سانگ بوک دو است. این روستا جزو آثار میراث جهانی(۲۰۱۰)، و بخش ارزشمندی از فرهنگ کره است؛ زیرا نمایانگر سبک معماری دوره جیسون(Joseon)، سنن قدیمی مردمی، کتاب‌های با ارزش و سنت‌های کهن قبیله‌ای در روستاهاست. هاهوی را طایفه یو(Yu) از شهر پونگسان(Pungsan)، در قرن شانزدهم در دوره فرمانروایی جیسون(Joseon) بنیان‌نهادند. امروزه این روستا به دو بخش شمالی و جنوبی تقسیم شده‌است.

روستای یانگدانگِ جیون جیو

مکانی قدیمی، مربوط به دوره جیسون است، مربوط به دوره جیسون است. این روستا در شانزده کیلومتریِ شمال شرقیِ جیون جیو در ایالت گیونگ سانگ بوک (Gyeongsangbuk) در کنار رودخانه هیونگ سان(Hyeongsan) واقع است.

روستای یانگدانگ

آثار فرهنگی زیاد، سنت گرایی، و چشم‌اندازهای زیبای طبیعت، مجموعاً باعث اهمیت یافتن این روستا شده‌اند. یانگدانگ نمونه بسیار خوبی از حاکمیت اشراف در کره است. ولسونگ سان(Wolseong Son) آن را در قرن پانزدهم بنا نهاده‌است. ۵۴ خانه تاریخی با بیش از دویست سال سابقه ساخت و ساختمان‌هایی قدیمی مربوط به دوره جیسون در این روستا وجود دارد. در یانگدانگ، هنوز آداب و رسوم قدیم حاکم است. در سال ۲۰۱۰ به لیست میراث جهانی اضافه شد.

روستای آداب و رسوم کره‌ای(Korean Folk Village)

مجموعه‌ای از آثار جذاب گردشگری است در شهر یونگین(Yongin)، واقع در ایالت گیونجی(Gyeonggi). هدف از ایجاد این روستا، نشان دادن زندگی سنتی و فرهنگ قدیمی مردم کره است. نمونه‌های ساخته شده از خانه‌های قدیمیِ طبقات مختلف جامعه، محل اجرای رقص‌های قدیمی، محل برگزاری جشن‌های ازدواج و مناسبت‌های دیگر در این مکان به چشم می‌خورد.

نقـاشی

کیم هونگ دو

نقاشی در کره ریشه در ذوق و قریحه و خلاقیت زیبایی‌شناختی خاص مردم این کشور دارد. نقاشی کره در طول تاریخ طولانی خود، از دوران سه پادشاهی (۵۷ قبل از میلاد تا ۶۶۸ بعد از میلاد) تا دوران مدرن ادامه داشته‌است. اولین نمونه‌های نقاشی دوران سه پادشاهی را می‌توان در دیوارهای آرامگاه گوگوریو، واقع در منچوری جنوبی (Manchuria) و حوالی شهر پیونگ یانگ(Pyongyang) - پایتخت کره شمالی - و آرامگاهی در کیونگ‌جیو(Gyeongju)(که در قرن ششم مرکز شیلا بوده است) مشاهده کرد. هنر این دوران به دو دوره اصلی تقسیم می‌شود که عبارتند از: دوره گوگوریو(Goguryeo) و دوره شیلا. آثار دوره گوگوریو بسیار پر تحرک و موزونند. در این دوره، هنر نقاشی شکوفا شد و تنوع زیادی پیدا کرد. گوگوریو وارث سنن شیلای متحد و عصر طلایی نقاشی به شمار می آید. در مقابل، نقاشی‌های دوره شیلا متفکرانه و دقیقند.

از نقاشان پیش‌روی کره‌ای می‌توان به کیم هونگ دو(Kim Hong-do) و شین یون بوک(Shin Yun-bok) اشاره کرد.

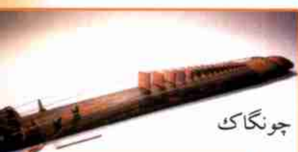
مجسمه سازی

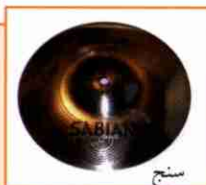
با ورود آیین بودا به قلمروی سه پادشاهی، هنر پیکر تراشی، از نظر کیفی و کمی به طور چشم گیری گسترش یافت. سه پادشاهان - گوگوریو، پکچه(Paekche)، و شیلا - همه حامیان پر شور مذهب جدید بودند و بدین سبب، ساخت تندیس‌های بودا در معابد بودایی، مشغله اصلی صنعتگران این عصر شد. با ظهور سلسله چوسان در اواخر قرن چهاردهم و گسترش آیین کنفوسیوس در این دوره، به دلیل سرکوب آیین بودا و عدم توجه به هنر پیکرتراشی، این هنر، سیر قهقرایی پیمود. پیکرتراشان کره‌ای در قرن بیستم، با تقلید از فنون غربی، روش‌های مدرن را پیش گرفتند.

بعضی از پیکره‌های سنگی در صخره‌های پان گودا(Pan-gudae) واقع در ایالت کیونگ سانگبوک دو(Kyongsangbuk-do) و تعدادی مجسمه گِلی-سنگیِ انسان و جانوران در روستای نئولیتیک(Neolithic)، از نمونه‌های برجسته و کهنِ هنر پیکرتراشی در کره هستند.

یکی از مهم‌ترین مجسمه‌های این کشور، مجسمه‌ای از بودا در نزدیکی کیونگ جیو (Kyongjiu) است که از زیباترین پیکره‌های بودا در دنیاست و در اواسط قرن هشتم ساخته شده‌است.

در اواخر دهه ۱۹۱۰، اولین مجسمه ساز برجسته دوران مدرن کره - کیم پوک چین(Kim Pok-chin) - ظهورکرد. او تحصیل کرده ژاپن بود.

چونگاک

سنج

گنگ

موسیقـــی

موسیقی کره به دو نوع سنتی و غربی تقسیم می‌شود و موسیقی سنتی را نیز به دو نوع چونگاک(Jeongak) و مین سوگاک(Min Sogak) تقسیم کرد؛ اولی، موسیقی رسمی طبقات بالای جامعه است؛ و دومی، موسیقی مردم عادی. اشعار موسیقی نوع اول، آهنگین، پر طنین و طولانی، معمولاً آهسته، رسمی، و پیچیده است. موسیقی نوع دوم، شامل سرودهای مذهبی بودایی، و موسیقی روستایی است که معمولاً شاد، پرهیجان و احساس برانگیز است. سازهای این دوره، طبل، سنج(Cymbals)، ساز گنگ(Gongs)، و ابوا(Oboe)(نوعی ساز بادی) است. پانسوری(p`ansori)، نوعی آواز سنتی چندقسمتی است که اجرای آن، ساعت‌ها طول‌می کشد. انواع موسیقی و رقص کره، اولین بار در دوره فرمانروایی شیلا صورت‌بندی شد.

امروزه در کره سه نوع موسیقی وجود دارد:

۱-موسیقی به سبک غربی؛

۲-موسیقی بومی؛

۳-ترکیبی از موسیقی غربی و شرقی.

از جمله برنامه‌های مربوط به موسیقی که در کره اجرا می‌شود، می توان به همایش بین‌المللی موسیقیِ کشورهای ژاپن، آمریکا، و کره، جشنواره آلات موسیقی بادی جنوب شرق آسیا، و جشنواره موسیقی معاصر آسیا در اشاره‌کرد.

جشنواره اینچون پنتابرد راک(Incheon Pentaport Rock Festival)

هر سال در شهر اینچون، به مدت سه روز در اواخر ماه جولای(تیر) و همزمان با جشنواره فوجی راک(Fuji Rock Festival) در ژاپن برگزار می‌شود. این جشنواره یکی از بزرگ‌ترین برنامه‌های مربوط به اجرای موسیقی زنده در کره‌جنوبی به شمارمی‌آید. در این جشنواره انواع موسیقی، مخصوصاً موسیقی راک و الکترونیکی اجرا می‌شود. این جشنواره به پنج موضوع اصلی اشاره‌دارد: موسیقی(Music)، احساسات(passion)، محیط(environment)، دوستی(friendship) و دی آی وای (DIY)(اصطلاح خودتان کارتان را انجام دهید به معنی توصیف ، اصلاح و یا تعمیر چیزی بدون کمک کارشناسان و متخصصین).

جشنواره موسیقی سامزی(Ssamzi Sound Festival)

یک نوع جشنواره موسیقی سالانه است که از سال۱۹۹۹، هر سال در اواخر سپتامبر (شهریور) یا اوایل اکتبر در کره‌جنوبی برگزار می‌شود.مدت برگزاری این جشنواره یک روز است.

جشنواره راکِ پوسان(Busan Rock Festival)

از سال ۲۰۰۰ ، هر سال در ماه آگوست(مرداد) برگزار می‌شود. انواع مختلف موسیقی در این جشنواره اجرا می‌شود؛ از جمله راک، متال(metal)، و ایندی(indie) (نوعی موسیقی راک که در دهه ۱۹۹۰ پاگرفته و هنرمندان و گروه‌هایی آن را اجرا می‌کنند که موفقیت‌هایی داشته‌اند؛ ولی شرکت مهمی از آن‌ها حمایت نمی‌کند).

جشنواره موسیقی راک دره جیزان(Jisan Valley Rock Festival)

جشنواره‌ی موسیقی راک که از ۲۴ تا ۲۶ جولای(تیر) به مدت سه روز در روستای جیزان، در حوالی شهر سئول برگزار می‌شود.

جشنواره ئی.تی.پی(ETP)

یکی از بزرگ‌ترین جشنواره‌های موسیقی راک که یک خواننده راک به نام سو تایجی(Seo Taiji)، آن را بنیادنهاد.

جشنواره تی.آی.ام.اف(TIMF)

شکل اختصاری نام جشنواره بین‌المللی موسیقی تانگیونگ(Tongyeong

(International Music Festival) است که هر سال در این شهر، واقع در ایالت گیونگنام (Gyeongnam) برگزار می‌شود. در این جشنواره انواع موسیقی کلاسیک، رمانتیک و معاصر، به مدت هشت روز در ماه مارس (اسفند) اجرا دارند.

رقـص

رقص سنتی و قدیمی کره، شش نوع بوده است شامل رقص‌های شامان(Shaman)، بودایی، کنفوسیوسی، درباری، مردمی، و رقصِ ماسک.

دو رقص بودایی و کنفوسیوسی، اثر زیادی در مردم داشته‌اند. رقصندگانِ دوران قدیم، عمدتاً بر بیان حسیِ عمیق و پرشور تأکیدداشته‌اند؛ آن‌ها علاقه‌ای به حرکات فیزیکی آکروباتیک نداشته‌اند؛ بلکه هدفشان بیان وجد ماورای طبیعی بوده‌است. از پنجاه نوع رقص اصلی درباری، تنها این نمونه‌ها هنوز رایجند:

چوسان چام(Chosonchum) که مربوط به دوره گوگوریو (۳۷ قبل از میلاد تا ۶۶۸ بعد از میلاد) است، کام-مو(Kom-mu)، نوعی رقص شمشیر که مربوط به دوران شیلا (۵۷ قبل از میلاد تا۹۳۵ بعد از میلاد) است، کیاک مو (Kiakmu) که رقص با موسیقی دوران پایکچه (هجدهم قبل از میلاد تا ۶۶۰ بعد از میلاد) است، هاک-مو(Hakmu) که رقص دوره کوریو(۱۳۹۲-۹۱۸) است، و چونانگ مو(Chunaengmu) که رقص بهاره آواز با همراهی بلبل دوران چوسان(۱۹۱۰-۱۳۹۲) است.

بعد از آزادی کره در جنگ جهانی در سال ۱۹۴۵، شرکت رقص باله سئول در سال ۱۹۵۰ تأسیس شد. سونگ نام(Sung-nam) در سال ۱۹۵۶، بعد از تحصیل در رشته رقص باله در ژاپن، به کره برگشت و استودیو رقص باله را در سئول تأسیس کرد. امروزه کره‌جنوبی، ده‌ها گروه رقص سنتی کره‌ای، رقص مدرن، و رقص باله دارد که مایه مباهات آن‌هاست.

هاک-مو

کام-مو

سینما

می‌توان تحولات صنعت فیلم کره‌جنوبی را در سه دوره مشخص نشان‌داد:

- اولین دوره، شامل سال‌های ۱۹۵۵-۱۹۷۶ است که به دوره طلایی معروف شد و عموماً با انبوه ملودرام‌های خانوادگی با پس‌زمینه‌ای از جنگ کره در دهه پنجاه میلادی در خاطر مانده‌است.

- دوم، فاصله بین سال‌های ۱۹۸۰-۱۹۹۶ است که به دوره بهبود و بازیابی شهرت دارد و همزمان با صنعتی شدن این کشور، ورود سرمایه‌های عظیم شرکت‌هایی چون سامسونگ را به صنعت فیلم در پی داشت.
- دوره سوم، سال‌های پایانی دهه نود میلادی و سال‌های پس از ۲۰۰۰ میلادی است که موج نوی فیلم‌های کره‌ای، مردم جهان را غافل‌گیر کرد.

در سال ۱۹۹۹، فیلمی با نام شیری(Shiri) با بودجه‌ای عظیم در مقیاس آن زمان - حدود هشت و نیم میلیون دلار - تغییر عمده ای در سینمای کره ایحاد کرد. چند سال پیش از آن، فیلم دختر پررو(My Sassy Girl) - محبوب‌ترین فیلم در تاریخ سینمای کره - زمینه را برای ساخت فیلم‌هایی با شکل و شمایل هالیوود فراهم کرده‌بود. در این فاصله صنعت فیلم کره توانسته‌بود سینماگرانی تربیت کند که عموماً در کشورهایی چون فرانسه، اسپانیا، آمریکا، چین، و دیگر کشورهای اروپایی تعلیم‌دیده‌بودند و توانستند انواع شیوه‌های جدید داستان‌گویی غربی و شرقی را با موقعیت‌های داستانی خاص کره‌ای درهم بیامیزند و آثاری خلق کنند که از همتایان خود، یک سر و گردن بالاتر بایستند.

در این میان نباید نقش جشنواره‌های بین‌المللی کره، چون جشنواره فیلم پوسان(Busan Film Festival) و جشنواره فیلم جئونیو(Jeonju Film Festival) را در نمایش آثار سینمای اروپا، کانادا، آمریکای جنوبی، چین، و حتی ژاپن، و راه‌اندازی موجی اصیل از باز نویسی و بومی کردن این آثار، منکر شد.

بسیاری از سریال‌های ساخت کره‌جنوبی، در ایران، طرفداران زیادی پیدا کرده‌اند؛ از جمله:

امپراطـــور بادهـــا(The Kingdom of The Winds) محصـــول سال ۲۰۰۸،

افسانه جومونگ

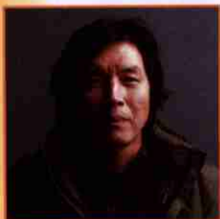

تاجرِ پوسان

افسانه جومونگ(Jumong)، تولید سال ۲۰۰۶، امپراطور دریا(Emperor of the Sea)، تولید سال۲۰۰۵، جواهری در قصر (Dae Jang Geum)، تولید سال ۲۰۰۴، پزشکان (The Medicals Brothers)، تولید سال۱۹۹۷، تاجرِ پوسان(Sangdo)، تولید سال۲۰۰۲.

بعضی از جوایز معروف سینمایی در کره‌جنوبی عبارتند از:

جایزه فیلمِ چانسا(Chunsa Film Art Awards)

اسم این جایزه از نام مستعار یکی از اولین هنرپیشگان و تهیه کنندگان کره‌ای به نام نا وون گیون(Na Woon-gyu) گرفته شده‌است. این جایزه به بهترین فیلم و بهترین هنرپیشه مرد و زن داده می شود.

لی چانگ دانگ

جایزه گراند بل(The Grand Bell Awards)

از سال ۱۹۶۲ به بهترین فیلم کره ای داده می‌شود و از قدیمی‌ترین جوایز این کشور در این زمینه به حساب می‌آید. مسؤول اعطای این جایزه وزارت فرهنگ و اطلاعات کره است.

پارک چان ووک

سینمای کره اولین بار در سال۲۰۰۲ در جشنواره فیلم ونیز با کسب جایزه دوم به خاطر فیلم اُسیس(Oasis) به کارگردانیِ لی چانگ دانگ(Lee Chang-dong) به شهرت بین‌المللی دست یافت.
دومین موفقیت مهم در این زمینه، کسب جایزه دوم در جشنواره فیلم کن(Cannes) بوده‌است با فیلم پسر پیر(Old boy) به کارگردانی پارک چان ووک(Park Chan-wook).

در فوریه (بهمن) سال۲۰۰۴، کیم کی داک(Kim Ki Duk) با فیلمی به نام دختر ساماریتان(Samaritan Girl)، برنده جایزه بهترین کارگردان در پنجمین جشنواره سالانه فیلم برلین شد. او شیر نقره‌ایِ جشنواره فیلم ونیز را هم در سال ۲۰۰۴ از آن خود کرد.

از کارگردانان معروف کره می‌توان به بونگ جون‌هو(Bong Joon-ho)،

بونگ جون‌هو

ایم کوان تاک

مون سوری

کیم کی داک

شیم های جین

سانگ کانگ-هو

آن سانگ-کی

با دونا

لی چانگ دانگ، چانگ جی یونگ(Chung Ji-young)، و ایم کوان تاک(Im Kwon-taek) اشاره کرد.

معروفترین هنرپیشه‌های زنِ کره، مون سوری(Moon So-ri)، با دونا (Bae Doona)، و شیم‌های جین(Shim Hye-jin) هستند.

معروفترین هنرپیشه‌های مرد کره، سانگ کانگ-هو(Song Kang-ho)، سُل کیونگ-گو(Sol Kyung-gu) و آن سانگ-کی(Ahn Sung-ki) هستند.

نمایش

ماسک

هنر نمایش در کره، ریشه در مراسم دینیِ کهن دارد. در نمایش‌های سنتی کره، موسیقی و رقص، جزو جدایی‌ناپذیر هر برنامه بوده‌است. مهم‌ترین نمونه از این نوع نمایش‌های کلاسیک، رقص با ماسک است. در این رقص که نام آن، تال چوم یا رقص با ماسک(Talchum) است، طنز و شوخی، شکلی بی‌پرده دارد و بین روستاییان، محبوبیت زیادی داشته‌است. نمایش‌های عروسکی نیز در کره، خیلی مورد توجه بوده‌اند. نمایش به سبک غربی، نخستین بار در سال ۱۹۰۸ وارد کره شد و به‌خصوص، دانشجویان با اجرای نمایش‌های رئالیستی، به‌طور جدی، آن را دنبال می کردند؛ ولی در نهایت در سال‌های دهه

شصت، هنر نمایش در رویارویی با صنعت سینما و به دنبال آن، تلویزیون که به سرعت، توجه‌ها را به خود جلب می کردند، آشکارا رو به افول گذارد.

از جمله رویدادهای هنری مهم کشور کره در زمینه هنرهای نمایشی می‌توان به جشنواره تئاتر سئول، جشنواره نمایش کره، جشنواره رقص سئول، جشنواره رقص کره‌ای، جشنواره موسیقی سئول، مراسم اعطای جایزه به آهنگ‌سازان کره‌ای، جشنواره هنر کره، جشنواره ارکسترهای سنتی کره و مسابقات موسیقی محلی کره اشاره کرد.

تئاتر ملی کشور کره(National Theater of Korea)

در سال ۱۹۵۰ با هدف حفظ شکل سنتی اجراهای نمایشی و ارتقای سطح کیفی و کمی اجراهای جدید گشایش یافت. تئاتر ملی کره، هفت مؤسسه را با این عناوین، تحت پوشش دارد: مؤسسه نمایش ملی، مؤسسه ملی رقص، مؤسسه ملی باله، مؤسسه ملی خوانندگان کُر، و مؤسسه ملی خوانندگان اُپرا. مرکز ملی هنرهای نمایشی سنتی کره، در واقع، مرکزی برای تحقیق در مورد موسیقی و ابزارآلات موسیقی سنتی کره‌ای و حفاظت از آن است.

مرکز هنری سئول(Seoul Arts Center)

در سال۱۹۸۸ در ناحیه ای به نام سوچوگو(Seocho-gu) در جنوب شهر سئول افتتاح شده و در سال، حدود یک میلیون نفر از آن استفاده‌می کنند. این مرکز هنری، بخش‌های متنوعی دارد؛ مثل سالن کنسرت، سالن برگزاری جشنواره، مکان مخصوص اجرای اپرا، سالن نمایش، گالری هنری، کتابخانه علوم انسانی، سالن

مخصوص آثار خوش‌نویسی، و پارک تفریحی- فرهنگی. مرکز هنری سئول، هر سال، برنامه‌ها و جشنواره‌های متعددی برگزارمی کند که از آن جمله می‌توان به جشنواره ارکستر سمفونیک، جشنواره موسیقی مجلسی، جشنواره سراسری موسیقی، کنسرت‌های آهنگ‌سازان جدید کره‌ای در هر دو سبک موسیقی سنتی و غربی، و دعوت از هنرمندان و نوازندگان کشور در کنسرت‌ها و جشنواره‌های بین‌المللی موسیقی کره اشاره کرد.

مگا باکس(Megabox)، سالن های زنجیره‌ای تئاتر است که در سال ۲۰۰۰ تأسیس شدند.

تحصیــلات

نظام آموزشی کره مشتمل است بر شش سال دوره ابتدایی، سه سال دوره متوسطه و سه سال دبیرستان. سال تحصیلی به دو دوره تقسیم می‌شود: دوره یا ترم اول، از ابتدای ماه مارس(اسفند) تا اواسط جولای (تیر) است و ترم دوم، از اواخر ماه آگوست(شهریور) تا اواسط فوریه(بهمن). نظام آموزشی کره دو تعطیلی کلی دارد: تعطیلات تابستانی، از اواسط ماه جولای(تیر) تا اواخر آگوست(شهریور)، و تعطیلات زمستانی، از اواخر دسامبر(دی) تا اوایل فوریه(بهمن). تعطیلات کوتاهی هم از اواسط فوریه(بهمن) تا پایان همان ماه وجود دارد.

مقطع ابتدایی، پنج پایه دارد و شامل گروه سنی شش تا دوازده سال است. مقطع متوسطه (راهنمایی)، سه پایه دارد و گروه سنی دوازده تا پانزده سال را شامل می‌شود. سن دانش‌آموزانی که وارد دبیرستان می‌شوند، بین هفده تا نوزده سال است. اکثر دانش‌آموزانی که دوره سه ساله دبیرستان را با موفقیت سپری می‌کنند، در پایان همان سال، متقاضی ورود به دانشگاه می‌باشد.

برنامه آموزشی مدارس ابتدیی، هشت موضوع اصلی را در بر می‌گیرد که عبارتند از: اخلاق، زبان کره‌ای، مطالعات اجتماعی، ریاضیات، علوم، تربیت بدنی، موسیقی، و هنرهای زیبا.

ساختــار آموزشـــی

برای ورود به دانشگاه‌های کره، داشتن دیپلم دبیرستان و گذراندن موفقیت‌آمیز امتحانات ورودی دانشگاه‌ها الزامی است. امتحانات ورودی دانشگاه‌ها سراسری

نیست و متقاضیان ورود به دانشگاه‌ها می‌توانند در امتحان ورودی دانشگاه‌های مختلف شرکت کنند.

مراکز آموزش عالی دراین کشور، به دو دسته دولتی و خصوصی تقسیم می‌شود و تمام دانشگاه‌ها تحت پوشش وزارت آموزش هستند. تمام مقررات آموزشی مربوط به پذیرش دانشجو در رشته‌های مختلف، درس‌های مربوط به آن‌ها، وقوانین اعطای مدرک، تحت نظارت این‌وزارت‌خانه است.

آموزش در دانشگاه‌های کره‌جنوبی، به زبان کره‌ای است و در مواردی، به درخواست دانشجو و موافقت دانشکده مربوطه، فقط در دوره‌های تحصیلات تکمیلی، آموزش به زبان انگلیسی نیز ممکن است. چهار نوع مؤسسه آموزش عالی وجود دارد:

۱- کالج‌ها و دانشگاه‌های دارای برنامه چهار ساله کارشناسی(درکالج‌های پزشکی، شش ساله)؛

۲ - کالج‌های دو ساله؛

۳ - دانشگاه‌ها و کالج‌های آموزشی؛

۴ - مدارس دیگر؛ مثلاً کالج‌های دینی و مدارس دینی.

سال تحصیلی دانشگاهی، از ماه مارس(اسفند) آغاز می‌شود و در ماه دسامبر(آذر) پایان می‌یابد.

کره‌جنوبی برای جلب دانشجویان خارجی و افزایش تعداد آن‌ها، سعی در ایجاد و گسترش یک برنامه آموزشی خاص دارد.

دانشگاه کره

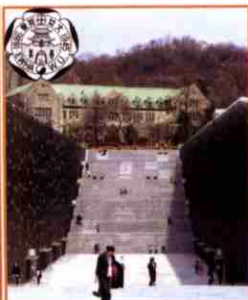
فهرست دانشگاه‌های معروف کره‌جنوبی

آرم دانشگاه	رتبه در آسیا (۲۰۱۰)	رتبه در دنیا (۲۰۱۰)	شهر	اسم دانشگاه
	۶	۵۰	سئول	دانشگاه سئول Seoul National University
	۱۳	۷۹	دایجون	دانشگاه کیاست KAIST – Korea Advanced Institute of Science and Technology
	۱۴	۱۱۲	پوهانگ	دانشگاه پوهانگ Pohang University of Science and Technologhy
	۱۹	۱۴۲	سئول	دانشگاه یونسی Yonsei University
	۲۹	۱۹۱	سئول	دانشگاه کره Korea University
	۴۳	۳۴۳	سئول	دانشگاه سانگ کیونوان Sungkyunkwan University
	۶۲	۳۴۵	سئول	دانشگاه کیونگهی Kyung Hee University
	۴۸	۳۴۸	سئول	دانشگاه زنانه اِوا Ewha Womans University
	۴۹	۳۵۴	سئول	دانشگاه هانیانگ Hanyang University
	۷۱	۳۹۲	پوسان	دانشگاه ملی پوسان Pusan National University
	۵۲	۳۹۷	سئول	دانشگاه سوگانگ Sogang University

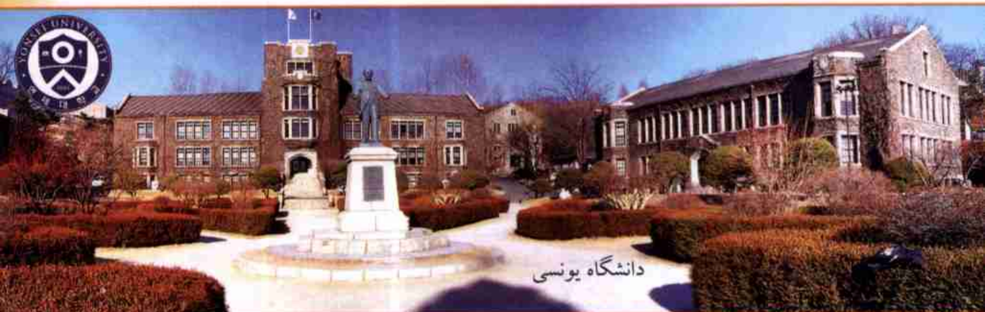
برخی از دانشگاه‌های کره مورد تایید وزارت علوم و فناوری ایران هستند که در پایگاه اطلاعاتی msrt.ir/sites/Grad_Dept مشخص شده است.

دانشگاه کیاست

دانشگاه زنانه اوا

دانشگاه ملی سئول

دانشگاه یونسی

ورزش

ورزش و تربیت بدنی در کره‌جنوبی جایگاه ویژه‌ای دارد. اخذ مدال‌های متعدد بین‌المللی و برگزاری مسابقات مختلف و مهمی مانند المپیک، جام جهانی و بازی‌های آسیایی همه دلالت بر این امر دارد.

زادگاه چند ورزش رزمی معروف دنیا کره بوده؛ از جمله تکواندو و هاپکیدو(Hapkido). قدمت تکواندو به قرن اول قبل از میلاد برمی‌گردد؛ ولی بعد از پایان جنگ جهانی دوم معروف شد. در دهه‌های ۱۹۵۰ و ۱۹۶۰، قوانین مدرن این ورزش به‌صورت استاندارد درآمد و در المپیک سیدنی سال ۲۰۰۰، دومین هنر رزمی آسیایی (پس از جودو) شد که به عنوان یک رشته‌ی رسمی در المپیک برگزار می‌شود.

از جمله ورزش‌های پرطرفدار، علاوه بر ورزش‌های رزمی می‌توان فوتبال، بیس بال، شنا، بسکتبال و پیاده‌روی را نام برد.

فوتبال، یکی از پرطرفدارترین ورزش‌ها در کره‌جنوبی است. لیگِ کی(K_

League)(لیگِ حرفه‌ایِ فوتبالِ کره) از قدیمی‌ترین لیگ‌های حرفه‌ای آسیاست. تیم ملی فوتبال کره‌جنوبی، یکی از پرافتخارترین تیم‌های ملی فوتبال در سطح آسیاست.

این تیم، فعالیت خود را از دهه ۱۹۵۰ شروع کرده‌است. از افتخارات این تیم می‌توان به دو عنوان قهرمانی در مسابقات جام ملت‌های آسیا در سال‌های ۱۹۵۶ و ۱۹۶۰ اشاره‌کرد. کره اولین بار در سال ۱۹۵۶ و در مجموع، دوازده بار در این مسابقات شرکت کرده‌است. سایر افتخارات تیم، عبارت است از: رسیدن به مقام چهارمی در مسابقات جام جهانی فوتبال در سال ۲۰۰۲ - که مشترکاً در کره و ژاپن برگزار شد (کره‌جنوبی، اولین بار در سال ۱۹۵۴ به جام جهانی راه‌یافت و در مجموع هشت بار در این مسابقات شرکت‌کرده‌است) و در همین سال، قهرمانی مشترک با تیم ملی فوتبال ژاپن در مسابقات جام کنفدراسیون فوتبال آسیا(Confederations Cup) ازجمله بازیکنان معروف این تیم می‌توان به آن یونگ هوان(Ahn Jung-Hwan) و پارک جی سونگ(Park Ji-Sung) اشاره‌کرد.

در کره‌جنوبی، سه نوع باشگاه فوتبال وجود دارد:

باشگاه‌های لیگِ کی(K-League)، باشـگاه‌های لیـگ ملی و داخلی(National League)، و باشگاه‌های لیـگِ کـیِ درجـه سـه (K3 League)

ورزش بیس‌بال، یکی دیگر از ورزش‌های محبوب کره‌ی جنوبی است و اولین بار در سال ۱۹۰۵ در کره معرفی شد. این تیم در بازی‌های المپیک سال‌های ۱۹۸۴، ۱۹۸۸، ۱۹۹۶، و ۲۰۰۰ شرکت‌داشته‌است. تیم بیس بال کره‌ی جنوبی در مسابقات جهانی بیس بال ۲۰۰۶ به مقام سومی و در سال ۲۰۰۹ به مقام دومی دست‌یافت. این تیم در بازی‌های المپیک سال ۲۰۰۸، برنده‌ی مدال طلا شده‌است

آن یونگ هوان

لیگ ملی و داخلی

لیگ کی

تیم ملی بسکتبال کره‌جنوبی، یکی از قدرت‌های این ورزش در آسیاست و موفق به کسب دو مدال طلا و ده نقره در بازی‌های قهرمانی آسیایی فیبا (FIBA) شده‌است. این تیم در بازی‌های المپیک نیز حضور داشته و بهترین نتیجه‌ای که به‌دست‌آورده، رتبه هشتم در المپیک سال ۱۹۴۸ بوده‌است؛ در بازی‌های آسیایی سال ۲۰۰۹ نیز در رده هفتم قرارگرفت و

پاک سری

دو بار در این مسابقات، مدال طلا گرفته است (۱۹۶۹ و ۱۹۹۷)

از دیگر ورزش‌ها و در واقع، سرگرمی‌های مردم کره، ماهی گیری و پیاده‌روی است. ماهی گیری در رودخانه‌ها، نهرها و اقیانوس رایج است و تورهای منظم ماهی گیری نیز وجود دارد. کوه پیمایی در کوه‌های این کشور، مرسوم و جزو برنامه ورزشی بسیاری از مردم کره است. گلف در کره طرفداران زیادی دارد و هزینه عضویت در یک باشگاه گلف در کره‌جنوبی، از ژاپن و آمریکا نیز بیشتر است. گلف بانوان کره‌جنوبی، بسیار قوی است. معروف‌ترین گلف‌باز کره‌ای، پاک سری(Pak Se-ri) است.

کره‌جنوبی در سال ۱۹۸۶ در سئول، و در سال ۲۰۰۲ در پوسان، میزبان بازی‌های آسیایی بوده‌است. میزبانیِ بعدیِ این کشور، در سال ۲۰۱۴ در شهر اینچون خواهدبود.

استادیوم المپیک شهر سئول

استادیوم المپیک شهر سئول برای المپیک تابستانی سال ۱۹۸۸ ساخته شده‌است. کره در این مسابقات با کسب دوازده مدال طلا، ده نقره و یازده برنز به مقام چهارمی دست‌یافت. این استادیوم، میزبان بازی‌های زمستانی آسیایی سال۱۹۹۹، مسابقات دانشجویی سال ۱۹۹۷ و مسابقات دانشجویی تابستانی۲۰۰۳ نیز بوده‌است.

استادیوم بازی‌های سال ۲۰۱۴

در بازی‌های المپیک تابستانی ۲۰۰۸ پکن، کره با کسب ۳۱ مدال (سیزده طلا، ده نقره، و هشت برنز) در جایگاه هفتم جهان ایستاد. ورزشکاران ایرانی نیز با کسب دو مدال(یک طلا و یک برنز)، در جایگاه پنجاه و یکم جهان قرار گرفتند. ورزشکاران کره‌جنوبی در بازی‌های المپیک زمستانی ۲۰۱۰ وَنکووِر کانادا با کسب چهارده مدال(شش طلا، شش نقره، و دو برنز) در رده پنجم جهان قرار گرفتند در این المپیک، ایران با چهار نماینده‌اش مدالی کسب‌نکرد.

در بازی‌های آسیایی ۲۰۱۰ گوانگجو چین، کره‌ای‌ها با کسب ۲۳۲ مدال(۷۶ طلا، ۶۵ نقره، و ۹۱ برنز) پس از چین رتبه‌ی دوم راکسب کردند. ورزشکاران ایرانی در همین بازی‌ها با کسب ۵۹ مدال(۲۰ طلا، ۱۵نقره، و ۲۴ برنز) به مقام چهارم دست‌یافتند. در اکتبر سال ۲۰۱۰، کره‌جنوبی برای اولین بار، در یونگام(Yeongam) -چهارصد کیلومتریِ جنوب سئول- میزبان مسابقات فرمول یک(Korean Grand Prix 2010) بود.

ورزشکاران کره‌ی جنوبی در بازی‌های زمستانی آسیایی سال ۲۰۱۱ قزاقستان، موفق به دریافت ۳۸ مدال (۱۳طلا، ۱۲ نقره، و ۱۳ برنز) و احراز رتبه سوم شدند. ورزشکاران ایرانی در این بازی‌ها با کسب سه مدال(۲ نقره و یک برنز) به مقام ششم رسیدند.

در سال ۲۰۱۱، شهر دایگوی کره میزبان مسابقات جهانی دو و میدانی آی-اِی-اِی-اِف (IAAF)
(International Association of Athletics Federations)
است.

جغرافیای اقتصادی

اصول کلی

از سال ۱۹۶۲ که توسعه اقتصادی کره با جدیت آغاز شد، این کشور از نظر آهنگ رشد اقتصادی، در شمار موفق‌ترین کشورهای جهان قرارداشته‌است؛ یکی از دلایل این موفقیت، استراتژی برون‌نگری و استفاده از صادرات به عنوان عنصر اصلی آن بود؛ در حالی که تا پیش از آن، طی ۳۶ سال اشغال کره توسط ژاپنی‌ها (۱۹۱۰- ۱۹۴۵)، اقتصاد کره رشد و توسعه چندانی نداشت؛ به خصوص در جریان جنگ کره در سال ۱۹۵۰، صدمات و خسارات زیادی به اقتصاد کره‌جنوبی وارد شد و بیشتر امکانات صنعتی کشور منهدم شد. در واقع باید گفت اقتصاد این کشور، بعد از جنگ، کاملاً به کمک‌های غرب متکی بوده‌است و در ابتدا تقریباً تمام مواد خام، کالاهای مصرفی و مواد غذایی این کشور با کمک‌های مالی و اعتباری غرب تأمین می‌شد.

از سال ۱۹۸۰، اقتصاد کلان کره به سمت محافظه‌کاری و ساختاری انعطاف‌پذیر که در درازمدت بتواند با مشکلات تطبیق پیداکند، جهت‌یافت و در این راستا کره‌ای‌ها دست به یک‌سری اصلاحات عمده زدند. اصلاحات تجاری و بازرگانی باعث شد برخی محدودیت‌ها در زمینه واردات، به‌تدریج کاهش پیداکند و برای کالاهای مختلف وارداتی، تعرفه‌های یکسان اعمال شود. اصلاحات مالی در زمینه خصوصی‌سازی بانک‌ها با اعطای استقلال داخلی به بانک‌ها برای گسترش دامنه عملیات، و ایجاد امکانات متنوع مالی متفاوت با سیستم‌های عادی و معمول، همراه بود. اصلاحات بخش انرژی نیز شامل تعدیل قیمت سوخت، متنوع ساختن منابع انرژی، و تلاش در جهت توسعه روش‌های حفظ انرژی بود.

کره‌جنوبی از سال ۱۹۶۰ تا ۱۹۹۰، به یکی از کشورهایی تبدیل شد که سریع‌ترین رشد اقتصادی را داشتند. حرکت کره به سمت تبدیل شدن به کشوری توسعه‌یافته در این دوره، به معجزه رودخانه هان (Miracle of the Han River) معروف است.

کره‌جنوبی، هنگ کنگ، تایوان، و سنگاپور، چهار ببر آسیایی در زمینه اقتصاد بوده‌اند. بانک جهانی، این کشور را به عنوان کشوری با درآمد اقتصادی بالا شناخته‌است. صندوق بین المللی پول(IMF) نیز کره را کشوری با اقتصاد پیشرفته دانسته‌است.

بنا بر آمار سال ۲۰۰۸، سئول، پایتخت کره‌جنوبی در میان ده شهر اصلی جهان (لندن، نیویورک، توکیو، سنگاپور، شیکاگو، هنگ کنگ، پاریس، فرانکفورت، سئول، و آمستردام) در زمینه مالی و تجاری است. علی‌رغم فقدان منابع طبیعی در کره، و وسعت کم این کشور، اقتصاد کره‌جنوبی، پس از چین، ژاپن، و هند، در رده چهارم آسیا و در مرتبه سیزدهم جهان است. کره‌جنوبی، هفتمین شریک تجاری ایالات متحده و هشتمین شریک تجاری اتحادیه اروپاست. این کشور از لحاظ میزان ذخایر پولی و تولید ناخالص ملی (GDP) و تلاش برای ارتقای آن، در موقعیت خوبی قراردارد و نیز یکی از کشورهایی است که بیشترین هزینه در زمینه تحقیق و توسعه(R&D) در دنیا در آن صرف می‌شود. داشتن محیط آموزشی با رقابت بسیار شدید، و محیط‌های کاری پرانگیزه، از دلایل موفقیت این کشور به حساب می‌آیند.

بر اساس آمار بانک جهانی در سال ۲۰۰۹ ، کره‌جنوبی با ۱۳۵۸میلیارد دلار تولید ناخالص ملی، رتبه سیزدهم جهان را در این زمینه داشته و ایران با ۸۳۹ میلیارد دلار در رده هفدهم قرار داشت. در سال ۲۰۰۹، درآمد سرانه متوسط هر کره‌ای، ۲۷,۷۰۰دلار بوده و از این نظر، چهل و پنجمین کشور جهان بوده؛ این مقدار برای ایران، ۱۲,۹۰۰دلار بوده و رتبه کشورمان هم در جهان، از این نظر، هفتاد و یکمین کشور جهان بوده است.

کره‌جنوبی در ۵۲ سازمان جهانی، شامل شانزده نمایندگی سازمان ملل و تعدادی هیأت‌های غیردولتی جهانی عضویت دارد. نرخ بی‌کاری در کره‌جنوبی در سال ۲۰۰۹، حدود سه درصد اعلام شده‌است.

واحد پول

واحد پول کشور کره‌جنوبی، وون(Won) است که با علامت(w) مشخص می‌شود. هر وون، صد جون(jeon) است. از جون در مبادلات روزمره

استفاده نمی‌شود و فقط در مبادلات خارجی کاربرددارد. سکه های رایج در کره عبارتند از سکه‌های یک، پنج، ده، پنجاه، صد، و پانصد وون؛ اسکناس‌ها از پانصد وون شروع می‌شوند و به ده‌هزار وون ختم می‌شوند. نرخ برابری وون با دلار آمریکا حدود ۱۱۵۹ وون در مقابل هر دلار آمریکا و ایران است.

عضویت در سازمان‌های اقتصادی

کره جنوبی، عضو این سازمان‌های اقتصادی است: سازمان همکاری‌های اقتصادی آسیا-اقیانوسیه(APEC)که این اجلاس در سال ۲۰۰۵ در شهر بوسان کره جنوبی برپا شد، سازمان تجارت جهانی(WTO)، سازمان همکاری اقتصادی و توسعه(OECD) و گروه جی ۲۰(G-20).

صـــادرات و واردات

واردات کره‌جنوبی در سال۲۰۰۹، حدود ۳۱۳میلیارد دلار بوده و با این آمار، یازدهمین کشور واردکننده کالا در جهان بوده. صادرات کره، حدود ۳۵۵میلیارد دلار بوده و بر این اساس از نظر صادرات هم نهمین کشور جهان بوده‌است. واردات اصلی کره‌جنوبی، شامل دستگاه‌های صنعتی، نفت خام و محصولات نفتی، تجهیزات الکتریکی، آهن و فولاد، تجهیزات حمل و نقل، و مواد شیمیایی است. اکثر این مواد برای تهیه کالاهایی وارد می‌شوند که کره‌جنوبی به سایر کشورها صادرمی‌کند. صادرات اصلی کره‌جنوبی، شامل دستگاه‌های الکتریکی، منسوجات، وسایل حمل و نقل جاده‌ای و دریایی، تجهیزات ارتباطی و رادیویی، آهن و فولاد، اجناس فلزی، و وسایل کامپیوتری است. علاوه بر این موارد، ایزوتوپ(Isotope) رادیو اکتیو هم برای مصارف صنعتی و دارویی به کشورهایی مثل روسیه، ژاپن، و ترکیه صادرمی‌کند.

جدول شرکای تجاری کره‌جنوبی(۲۰۰۸)

صادرات	چین۲۱/۵	آمریکا۱۰/۹	ژاپن۶/۶	هنگ کنگ۴/۶		
واردات	چین۱۷/۷	ژاپن۱۴	آمریکا۸/۹	عربستان سعودی۷/۸	امارات۴/۴	استرالیا۴/۱

منابـع طبیعی ـ معدنـی

کشور کره‌جنوبی از لحاظ منابع معدنی، بسیار فقیر است. منابع معدنی، شامل ذغال سنگ (اغلب به شکل آنتراسیت که نوعی ذغال سنگ با کربن بالاست)، سنگ آهن، گرافیت یا سرب سیاه، و سنگ آهن است. منابع معدنی دیگری نیز مثل روی، تنگستن، مس، طلا، نقره، سرب، و مولیبدن(نوعی عنصر شیمیایی) به مقدار کم در این کشور وجود دارد. سنگ آهک هم در کره‌جنوبی فراوان است.

به‌جز سیمان که تولیدات آن به مقدار قابل ملاحظه‌ای به خارج صادر می‌شود، هیچ یک از مواد معدنی موجود در این کشور، کفایت تولیدات و نیاز صنعتی کشور را نمی‌کند و کره‌جنوبی، وابستگی شدیدی به منابع معدنی خارجی دارد. ذغال سنگ و سنگ آهن این کشور هم تقریباً به تمامی از خارج وارد می‌شود.

صنـعت

کره‌جنوبی، بزرگ‌ترین کارخانه‌های کشتی سازی دنیا را دارد و یکی از پنج تولیدکننده اصلی اتومبیل در دنیاست.

به‌دلیل سرمایه‌گذاری‌های خارجی و داخلی برای اجرای طرح‌های پنج ساله توسعه اقتصادی، میزان تولیدات صنعتی به نسبت سال‌های دهه شصت در کره‌جنوبی رشد زیادی داشته‌است؛ به‌طوری که سهم صنایع پایه (اولیه) در مجموع ساختار صنعتی، از ۳۴/۸ درصد در سال۱۹۶۶، به هفت درصد در سال ۱۹۹۳ کاهش‌یافته؛ از سوی دیگر، سهم صنایع ثانویه (میانی) نیز از ۲۰/۵ درصد در سال ۱۹۶۶، به ۲۷/۷ درصد در سال ۱۹۹۲ افزایش‌یافته‌است و صنایع تولید کالاهای ساخته شده که درسال ۱۹۶۶ حدود ۴۴/۷ درصد از کل تولیدات صنعتی را تشکیل می‌داده، به ۶۴/۷ درصد در سال ۱۹۹۲رسیده است.

برای پاسخ‌گویی به تقاضای فزاینده داخلی و صادرات، چند مجتمع بزرگ

پتروشیمی در کره‌جنوبی احداث شده‌است. مواد مورد نیاز این مجتمع‌ها از طریق چندین پالایشگاه بزرگ در سواحل کشور تأمین می‌شود.

تعدادی از شرکت‌های کره‌ای که د ر بین ۲۰۰۰ شرکت برتر جهان قراردارند.(۲۰۱۰)

ردهٔ کشوری	نام کمپانی	ردهٔ جهانی (در میان ۵۰۰تا)	فروش (میلیون دلار)	شهر
۱	سامسونگ الکترونیک (Samsung Electronics)	۵۵	۹۷/۲۸	سئول
۲	ال.جی (LG Corp)	۲۹۸	۷۲/۳۶	سئول
۳	هیوندا موتور (Hyundai Motor)	۱۸۸	۶۳/۹۵	سئول
۴	بانک ووری هولدینگز (Woori Finance Holdings)	۳۳۴	۵۱/۰۱	سئول
۵	شرکت فولادپوسکو (POSCO)	۱۳۷	۳۳/۴۸	پوهانگ
۶	صنایع سنگین هیوندا (Hyundai Heavy Industries)	۲۷۸	۲۲/۰۴	اولسان
۷	بانک شینهان (Shinhan Financial)	۱۸۷	۱۷/۱۶	سئول
۸	گروه مالی کی.بی (KB Financial Group)	۳۶۳	۸/۸۲	سئول

نساجی

صنعت نساجی، از صنایع مهم کره‌جنوبی است و چهارده درصد از کل صادرات، و شانزده درصد از نیروی کار کشور را به خود اختصاص داده‌است. نساجی کره در سطح جهانی، موقعیت مهمی دارد و در سال ۱۹۹۹در رده پنجم دنیا(از لحاظ صادرات) بعد از چین، ایتالیا، آلمان، و ایالات متحده قرارداشته‌است. امروزه محصولات صنعت پوشاک کره‌جنوبی به بیش از ۱۸۰ کشور، از جمله ژاپن، ایالات متحده، کشورهای اتحادیه اروپا، و ایران صادر می‌شود. نساجی در کره‌جنوبی، ابتدا منحصر به تولید لباس‌هایی با قیمت پایین بود؛ اما از اوایل دهه ۱۹۹۰، با افزایش درآمد مردم و

افزایش علاقه آنها به پوشاک با کیفیت بالاتر و مد روز، این صنعت، خوب رشد کرد. فروشگاه‌هایی با اکثر مارک های معروف در این زمینه در کره افتتاح شده است دو شهر سئول و تایگو(Taegu)(دایگو)دو مرکز اصلی مد در کره‌جنوبی به حساب می‌آیند. دو طراح اصلی مد در این کشور، یعنی ال.جی(LG) و کولون (Kolon) برای هماهنگ شدن با آهنگ تغییرات مد در دنیا، شعبه‌های زیادی تأسیس کرده‌اند.

POSCO

تولید آهــن و فــولاد

یکی از پیشرفت‌های مهم در اوایل دهه ۱۹۶۰ و ۱۹۷۰ در دنیا، ظهور صنعت فولاد بود. کره‌جنوبی، علی‌رغم توصیه شدید بانک جهانی، مبنی بر عدم راه‌اندازی صنعت فولاد در این کشور، این کار را کرد و هم اکنون، شرکت فولاد و آهن پوهانگ(Pohang Iron and Steel Company: POSCO)، یکی از بزرگ‌ترین و مهم‌ترین تولیدکنندگان فولاد جهان است. این شرکت در سال ۱۹۶۸ در جنوب کشور تأسیس شد و دو کارخانه در شهرهای پوهانگ و گوآنگ یانگ (Gwangyang) دارد؛ علاوه بر این، با شرکت فولاد ایالات متحده آمریکا نیز همکاری دارد. در سال۱۹۹۴، پوهانـگ، ۲۲/۱میلیـون تُن فـولاد تولیـدکرد و پـس از شـرکت نیپـون (NIPPON)، دومین تولیدکننده عمده فولاد جهان بوده‌است. کره‌جنوبی در حال حاضر، فولاد صادرمی‌کند؛ ولی هدف اولیه و اصلیِ این صنعت برای آن‌ها تأمین نیاز کاربران بزرگ فولاد در داخل کشور است که شامل شرکت‌های سازنده وسایل نقلیه موتوری، کشتی‌سازی، و ساختمان‌سازی است.

طبق گزارش سازمان جهانی فولاد(World Steel Association)، در سال ۲۰۰۹، کره با تولید۴۸/۶ میلیون تن فولاد، ششمین تولیدکننده فولاد در دنیا، و ایران با تولید ۱۰/۹ تُن،شانزدهمین تولیدکننده فولاد بوده‌است.

worldsteel
ASSOCIATION

الکتــرونیــک

صنایع الکترونیک کره، از زمان مونتاژ ساده رادیوهای ترانزیستوری از اوایل دهه ۱۹۶۰ تا به حــال، رشد سریعی داشتــه‌است. امروزه کره‌جنوبی، با دو شرکت ال.جــی(LG) و سامســونگ(Samsung SDI)، از بــزرگ‌ترین ســازنده نمایشگرهای ال سی دی(LCD)، پلاسما(Plasma)، او-ال-ئی-دی(OLED) و سی-آر-تی (CRT)

و تلفن‌های همراه در دنیاست.

کره‌جنوبی، امکانات فنی و زیربنایی عالی برای دسترسی به اینترنت دارد. در سال ۲۰۰۷، سازمان هوش اقتصادی در رده‌بندی خود، کره‌جنوبی را در زمینه صنعت آی.تی (IT) در رده سوم دنیا قرارداد. این کشور، بزرگ‌ترین تولیدکننده تراشه‌های حافظه (Memory chip) در دنیاست.

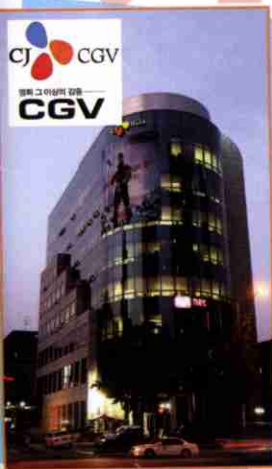

لی-بیونگ-چال

شرکت سامسونگ

در سال ۱۹۳۸ لی-بیونگ-چال(Lee Byung-chul)، شرکت سامسونگ را به عنوان یک شرکت بازرگانی در سئول تأسیس کرد و بیشترین حجم کاری خود را بر صادرات ماهی و میوه و سبزی به چین اختصاص داده‌بود. طی یک دهه، با رشدی بسیار سریع، سامسونگ به یکی از ده شرکت بزرگ کره تبدیل شد. در دهه ۱۹۷۰، شرکت با سرمایه گذاری در صنایع سنگین، صنایع شیمیایی و پتروشیمی و ساخت کشتی، راه صنعتی شدن را در پیش گرفت. در ۱۹۷۳، دومین برنامه پنج ساله مدیریت این شرکت اعلام شد و هدف آن، گذر از مرحله ساخت مواد اولیه، به ساخت محصول نهایی تعیین شد. در این دهه، شرکت‌های صنایع سنگین، پتروشیمی، کشتی سازی، سامسونگ تأسیس شد و اولین صادرات صنایع الکترونیک سامسونگ صورت گرفت. دهه ۱۹۸۰، دهه ورود سامسونگ به بازار فن‌آوری جهانی بود. در سال ۱۹۸۷، با مرگ بنیان‌گذار گروه، پسرش لی کان هی(Lee Kun Hee) جانشین او شد و یک سال بعد، برنامه انقلاب دوم شرکت را آغاز کرد. این برنامه مشتمل بر تجدید ساختار کسب و کار قدیمی و تبدیل شدن شرکت به یکی از پنج شرکت برتر الکترونیک دنیا و یکی از شرکت‌های معتبر جهانی در قرن بیستم و یکم بود.

اوایل دهه ۱۹۹۰، دوران مدیریت نوین در سامسونگ بود. شرکت، شعارِ «اول، کیفیت» را برای خود برگزید و آن را تبلیغ کرد. در این دوره، سامسونگ، هفده محصول مختلف، از جمله نیمه‌هادی، نمایشگرهای رایانه، و نمایشگر رنگی برای بازار جهانی تولیدکرد و در تولید برخی از آن‌ها، مثلاً ال سی دی، در جهان، مقام اول داشت. از ابتدای قرن جدید، حرکت به سوی تولید محصولات دیجیتالی،برای شرکت،اهمیت ویژه ای پیدا کرد؛ طوری که خیلی سریع در حوزه‌های مختلف فن‌آوری اطلاعات و ارتباطات، محصولاتی متنوع عرضه کرد.

تعداد کارمندان این شرکت در سال ۲۰۰۸، حدود ۲۷۷هزار نفر بوده‌است. این شرکت، دومین تولید کننده نیم‌رساناها در دنیاست. شرکت سامسونگ، بزرگ‌ترین سازنده تراشه‌های حافظه، و شرکت کُره‌ایِ دیگری به نام هاینیکس(Hynix)، دومین شرکت تولیدکننده این تراشه‌ها در جهان هستند. سامسونگ تِکوین(Samsung Techwin)، سومین تولید کننده دوربین‌های دیجیتالی در دنیاست. نمایشگرهای ال سی دی، پلاسما، او-ال-ئی-دی و سی-آر-تی، و گوشی تلفن همراه، از دیگر محصولات این شرکت هستند. انواع محصولات این شرکت در ایران نیز عرضه می‌شود.

شرکت سی جی(CJ)، در اصل، بخشی از گروه سامسونگ بود که در دهه ۱۹۹۰ از آن جدا شد. محصولات اصلی آن، مواد غذایی، به خصوص شکر، و عمده‌فروشی و توزیع آن‌ها بود؛ ولی از دهه ۲۰۰۰، به صنعت سرگرمی و تفریحات روی آورده‌است. این شرکت، موفق به ساخت بزرگ‌ترین مجموعه نمایش سینما در کره به نام سی‌جی سی‌جی‌وی(CJ CGV) شده‌است.

سامسونگ الکترونیک(Samsung Electronic)، یک شرکت چندملیتی، و یکی از شرکت‌های بزرگ در زمینه الکترونیک و فن‌آوری اطلاعات و یکی از بخش‌های گروه سامسونگ است که در سال ۱۹۶۹ در شهر دایگو(Daegu) در کره‌جنوبی تأسیس شد و کار اصلی آن، تولید لوازمی از قبیل تلویزیون، ماشین حساب، یخچال، کولر، و ماشین لباس‌شویی بود. این شرکت در سال ۱۹۸۸، با شرکت تولید نیمه‌هادی و ارتباطات سامسونگ ترکیب شد. در سال ۲۰۰۴، سامسونگ الکترونیک ازسوی مجله فورچون(Fortune) به عنوان چهارمین شرکت تحسین‌برانگیز جهان در حوزه الکترونیک انتخاب شد. در ماه آگوست(مرداد) سال ۲۰۰۵، طبق گزارش مجله هفتگی(Business Week)، سامسونگ، اولین بار از رقیب اصلیِ ژاپنی خود، سونی(SONY) پیشی گرفت و بزرگ‌ترین و معروف‌ترین شرکت تولید کننده لوازم برقی معرفی شد. از سوی نشریات اقتصادی در سال ۲۰۰۶، سامسونگ بعنوان بیستمین مارکِ جهانی و دومین مارک در صنعت الکترونیک معرفی‌شد. و از بین صد شرکت برتر در زمینه نوآوری نیز رتبه بیستم به سامسونگ اختصاص یافت. این شرکت در بیش از صد کشور

فعالیت دارد. سامسونگ الکترونیک در پنج زمینه تجاری کارمی کند: رسانه دیجیتال، شبکه‌های ارتباطی، لوازم خانگی، نیمه‌هادی، و ال‌سی‌دی.

◊ رسانه دیجیتال، شامل دستگاه‌های کامپیوتری، از قبیل لپ‌تاپ، چاپگر، نمایشگرهای تصویر، تلویزیون، مانیتور کامپیوتر، دستگاه‌های سرگرمی، دی‌وی‌دی پلیر، ام‌پی‌تری پلیر، و دوربین‌های دیجیتال است.

◊ شبکه ارتباطی، شامل دی.اسلم(DSLAM) و دستگاه‌های فکس، دستگاه‌های سلولی، از قبیل تلفن‌های همراه، تلفن‌های PDA (دستگاه‌هایی ترکیبی که پایانه‌های هوشمند همراه نامیده می‌شوند) و همچنین گیرنده‌های ماهواره می‌شود.

◊ لوازم خانگی نیز شامل وسایل برقی خانگی از قبیل یخچال، کولر، تصفیه کننده‌ی هوا، ماشین لباس‌شویی، فرِ مایکروویو و جاروبرقی است.

◊ نیمه‌هادی‌ها شامل تراشه‌های نیمه‌هادی از قبیل اس.دی.رام(SDRAM)،اس.رام(SRAM)، حافظه‌های فلش ناند - نوعی از تکنولوژی در حافظه‌های فلش است- (NAND Flash Memory)، کارت‌های هوشمند، فن‌آوری‌های حجیم از قبیل سیستم-در-بسته(SiP) و بسته‌های چند تراشه‌ای(MCP)، و دستگاه‌های ذخیره‌سازی از قبیل درایو دیسک‌های نوری و درایوهای سخت دیسک (HardDisk) می‌شوند.

تجارت ال‌سی‌دی، بر داد و ستدِ پنل‌های تی.اف.تی.ال.سی.دی(TFT-LCD) برای لپ تاپ، مانیتور و تلویزیون متمرکز است.

شعارهای سامسونگ از ابتدای تأسیس، توجه به منابع انسانی، کمک اقتصادی به جامعه، و خِرَدوَرزی بوده‌است. در سال ۱۹۹۳، مدیرعامل شرکت، برنامه هویت‌بخشی جدید شرکت را در پنجاه و پنجمین سال‌گرد تأسیس آن معرفی کرد. او اعلام کرد که شرکت، نیازمند آن است که نتایج این هدف خود را ببینند. شرکت‌هایی که پای‌بند اصول اخلاقی نیستند، قادر به تولید محصولات با کیفیت نخواهندبود؛ زیرا از مشتریان و خواسته‌های آنان درک روشنی ندارند. در سامسونگ، هر تغییر به عنوان یک فرصت دیده‌می‌شود و به افراد، امکان و اجازه اشتباه کردن داده‌می‌شود؛ به شرط آن‌که آن اشتباه، مستند و مکتوب شود و دیگر تکرار نشود. اصول جدید مدیریت سامسونگ، مبتنی است بر اخلاق و قانون، احترام به مشتریان، و پذیرش مسؤولیت اجتماعی. کلمه سامسونگ در زبان کره‌ای به معنای «سه ستاره» است.

کو این هیو

گروه ال.جی(LG Group)

دومین شرکت بزرگ کره‌جنوبی است و در سال ۱۹۴۷ در شهر پوسان توسط کو این هیو(Koo In-Hwoi) تأسیس شده‌است. درآمد این شرکت در سال ۲۰۱۰، حدود ۵۰/۹۲ میلیارد دلار و تعداد کارمندان آن، ۱۷۷هزار نفر بوده‌است. تولیدات اصلی این شرکت، محصولات الکترونیکی، شیمیایی، و مخابراتی است که برای تولید آن‌ها این شرکت، شرکت‌های وابسته‌ای دارد؛ از جمله ال.جی،الکترونیک (LG Electronics)، ال.جی تله کام(LG Telecom)، و ال.جی چِم (LG Chem). محصولات این شرکت نیز در ایرا ن شناخته‌شده‌اند؛ حتی برخی از محصولات این شرکت را نمایندگی‌های آن در ایران مونتاژمی کنند و قسمت‌هایی از این محصولات نیز در ایران ساخته‌می‌شود.

شرکت ال‌جی الکترونیک در اول اکتبر سال ۱۹۵۸ با نام گلدستار(GoldStar) تأسیس شد و در تاریخ پانزدهم نوامبر (آبان) سال ۱۹۵۹ با تولید اولین رادیوی کره‌ای، نویدبخش آغاز صنعت الکترونیک در کره بود. این شرکت در ماه نوامبر(آبان) ۱۹۶۲، اولین تلفن ساخت کره ، در ژانویه ۱۹۶۵، اولین یخچال ساخت کره ، در آگوست (مرداد) ۱۹۶۶، اولین تلویزیون سیاه و سفید، و در سپتامبر(شهریور) ۱۹۶۸، اولین دستگاه تهویه مطبوع کره‌ای را تولیدکرد. ال‌جی در مارس(اسفند) ۱۹۶۸، اولین شعبه خود را در خارج از کشور در نیویورک، و در آگوست(مرداد) ۱۹۷۸، اولین نمایندگی فروش خود را در ایالات متحده آمریکا تأسیس کرد. نام شرکت در مارس(اسفند) ۱۹۹۵، از گلدستار به ال‌جی‌الکترونیک تغییریافت. این شرکت در سال ۱۹۷۸، با صادراتی بالغ بر صدمیلیون دلار، مقام نخست را در صنعت الکترونیک کره کسب کرد. به دنبال این موفقیت، در دسامبر(آذر) ۱۹۹۱ با صدور دومیلیارد دلار لوازم خانگی، در این زمینه نیز مقام نخست را در کره به‌دست آورد. ال‌جی الکترونیک، اکنون یک شرکت چندملیتیِ با مرکزیت کره‌جنوبی، و یکی از شرکت‌های بزرگ در زمینه الکترونیک و فن آوری اطلاعات است. این شرکت با کسب مهارت فنی در زمینه ساخت لوازم خانگی، مانند تلویزیون و رادیو توانست وارد عرصه پیشرفت‌های دیجیتالی شود. دفتر اصلیِ ال‌جی‌الکترونیک در پوسان است و در هشتاد کشور فعالیت دارد. این شرکت، در قرن بیست و یکم، محصولات جدید زیادی در

زمینه گوشی‌های تلفن همراه و تلویزیون دیجیتالی به بازار عرضه کرده‌است و سعی دارد موقعیت خود را به عنوان یک شرکت جهانی تثبیت کند.

گروهِ اس.کی (SK Group)

در سال ۱۹۵۳ تأسیس شده؛ چهارمین گروه تجاری مهم کره‌جنوبی است و دفتر اصلی آن در شهر سئول است. درآمد این شرکت در سال ۲۰۰۹، ۷۹/۶میلیارد دلار بوده است. کار اصلی این گروه، تولید مواد شیمیایی، انرژی، و تجهیزات مخابراتی است. در سال ۱۹۵۸، این شرکت، اولین فیبر پلی‌استریِ کره‌جنوبی را ساخت. در سال ۲۰۰۷، عنوان این شرکت، به اس.کی انرژی (SK Energy) تبدیل شد. اس.کی انرژی، تولیدکننده باتری وسایل نقلیه الکتریکیِ شرکت هیوندای (Hyundai Electric Vehicles) است.

ام.اس آزادیِ دریا

کره‌جنوبی، اولین کشورِ کاربرِ دستگاه‌های دیجیتالیِ پخشِ چندرسانه‌ای(در سال ۲۰۰۵)، و اینترنت بی‌سیم(در سال ۲۰۰۶) است.

صنعت کشتی‌سازی

کره‌جنوبی، بزرگ‌ترین سازنده کشتی در دنیاست. چین، ژاپن، اروپا و آمریکا بعد از این کشورند. ام.اس آزادیِ دریا(MS Freedom of the Sea)، بزرگ‌ترین کشتی مسافربری دنیاست که یک گروه کشتی‌سازی کره‌جنوبی با نام اس.تی.ایکس اروپا(STX Europe)، آن را ساخته‌است. بزرگ‌ترین کارخانه کشتی سازی دنیا در اولسان(Ulsan) کره‌جنوبی واقع است که شرکت صنایع سنگینِ هیوندا(Hyundai Heavy Industries)، آن را اداره‌می‌کند. دو کارخانه کشتی سازی بزرگ دیگرِ کره‌جنوبی، صنایع سنگین سامسونگ(Samsung Heavy Industries)، و مهندسی دریایی و کشتی‌سازی دِوو(Daewoo Shipbuilding & Marine Engineering) هستند. این شرکت‌ها مجموعاً بخش مهمی از صنعت کشتی‌سازی دنیا را کنترل‌می‌کنند.

تا سال ۱۹۶۰، صنعت کشتی‌سازی کره، منحصر به ساخت کشتی‌های کوچک ماهیگیری ساحلی و قایق برای مصارف داخل کشور بود؛ اما از اوایل سال ۱۹۸۰، کره تبدیل به یکی از بزرگ‌ترین کشورهای دارنده این صنعت در جهان شد.

صنعت خودروسازی

صنعت خودروسازی کره‌جنوبی، برعکس دیگر کشورها، کارش را با صدور تولیدات خود به کشورهای آمریکای شمالی آغاز کرد؛ ولی در سال‌های اخیر، این موفقیت در صادرات، با رشد فروش داخلی کامل شد. صنایع خودروسازی کره، هم اکنون در دست شرکت‌هایی نظیر هیوندا، دِوو، کیا(Kia)، و سانگ یونگ(SsangYong) است. در سال ۲۰۰۹، کره‌جنوبی با تولید ۳,۵۱۲,۹۱۶ نوع اتومبیل، پنجمین تولیدکننده اتومبیل در دنیا بوده است. و ایران با تولید ۱,۳۹۵,۴۲۱ خودرو در رتبه دوازدهم جهان قرار گرفت.

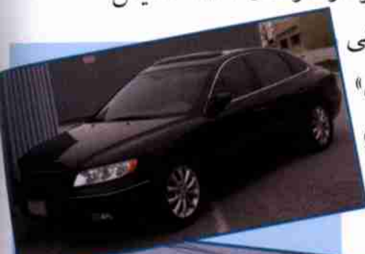

هیوندا(Hyundai)

هیوندا به مجموعه‌ای از کارخانجات و سازمان‌های مرتبط به آن اطلاق می‌شود که چونگ جو-یونگ(Chung Ju-Yung) کره‌ای تأسیس کرده‌است.

شرکت هیوندا در سال ۱۹۴۷ میلادی، به عنوان یک شرکت ساختمانی تأسیس شد و در نهایت، مجموعهٔ هیوندا تبدیل به بزرگ‌ترین شرکت زنجیره‌ای کره‌جنوبی شد. معروف‌ترین بخش هیوندا، شرکت هیوندا موتور است که در سال ۲۰۰۹ پنجمین تولیدکننده بزرگ خودرو در دنیا بود و در سال ۱۹۶۷ تاسیس شد. صنایع سنگین هیوندا، بزرگ‌ترین تولیدکننده کشتی در دنیاست. واژه هیوندا در زبان کره‌ای به معنی «تازگی» است. دفتر اصلی این شرکت در شهر سئول است. آرم و علامت این شرکت، حرف اچ مورب و کشیده‌ای(H) است که حالت دست دادن دو نفر را تداعی می‌کند و تداعی‌کننده دست‌دادن شرکت با مشتریان است. در سال ۱۹۸۸، این شرکت، با تکیه بر فن‌آوری خود، شروع به ساخت خودرویی به نام سوناتا(Sonata) کرد. هیوندا امروزه یکی از صد مارک تجاری برتر دنیا به‌شمار می‌آید. از محصولات معروف این شرکت که به ایران نیز صادر می‌شود، می‌توان به خودروهای آزرا(Azera)، سانتافه(Santafe)، جنسیس(Genesis)، اِلانترا(Elantra) و سوناتا اشاره کرد.

کیا موتورز(Kia Motors)

دومین کارخانه مهم تولیدکننده خودرو، و قدیمی‌ترین شرکت سازنده خودرو در کره‌جنوبی است و در سال ۱۹۴۴،کار خود را با ساخت دوچرخه و لوله‌های فولادی شروع کرد. در سال ۱۹۸۶ با همکاری شرکت فورد(Ford)، مزدا(Mazda)تولید خودرو را آغاز کرد. دفتر اصلی این شرکت در شهر سئول واقع شده‌است.کلمه کیا به معنی«از طریق آسیا به دنیا معرفی شدن» است. خودروی پراید که در سال‌های اخیر، پس از توقف تولید پیکان، بیشترین خودروی تولید شده در ایران است، از محصولات این شرکت است. در ابتدا بخشی از آن در ایران مونتاژ و تولید شد و به مرور، امتیاز تولید آن، کلاً به ایران واگذار گردید. در سال ۲۰۰۸، این شرکت با تولید ۳۹۵۳۲۴ خودرو در انواع مختلف، در کره و سایر کشورها پانزدهمین شرکت بزرگ خودروسازی جهان بوده‌است.

شرکت کیا پس از تأسیس، چندین مدل تحت لیسانس مزدا تولیدکرد. این مدل‌ها شامل پراید(Pride) و آولا(Avella) بود که در آمریکای شمالی و استرالیا فروخته می‌شد. کیا موتور در سال ۱۹۹۳، کار تولید را در کالیفرنیای آمریکا آغازکرد و با گسترش خطوط تولید توانست خود را با بازار موجود هماهنگ کند. خودروهای ساخت شرکت کیا در ابتدا به طور قابل ملاحظه‌ای کمتر از خودروهای رقبا قابل اطمینان بودند. کیا برای جبران این نقیصه، خدمات پس از فروش گسترده‌ای را به رایگان برای اتومبیل‌هایش عرضه کرد. طی سال‌های اخیر، کیا برای اصلاح ضریب اطمینان پایین تولیداتش، تلاش‌های بسیاری کرده‌است؛ به طوری که در حال حاضر، میزان ایمنی اتومبیل‌های کیا قابل رقابت با سایر شرکت‌های معتبر دنیاست. کیا در سال ۱۹۹۷ در عبور کره جنوبی از بحران مالی در آسیا، نقش بسزایی داشته است. در سال ۱۹۹۸، شرکت هیوندا، شرکت کیا را خرید و به این ترتیب، این شرکت توانست گام‌های مؤثری در بهبود وضعیت خود در زمینه تولید خودروبردارد.

اصلاحات چشم گیری که بین سال‌های ۱۹۹۸ تا ۲۰۰۵ در کیا موتورز انجام شد، نه تنها فروش این کارخانه را افزایش داد؛ بلکه موجب بالارفتن تقاضا برای محصولات این شرکت در ایالات متحده شد و همین امر، شرکت کیا را بر آن داشت تا کارخانه جدیدی در ایالت می‌سی‌سی‌پی(Mississippi) تأسیس کند.

گروه دِوو (Daewoo Group)

کیم وو چونگ

در مارس(اسفند) ۱۹۶۷ توسط کیم وو چونگ (Kim Woo-Jung) در کره‌جنوبی تأسیس شد. قبل از بحران مالی آسیا در سال ۱۹۹۸، دِوو دومین گروه بزرگ خودروسازی، بعد از هیوندای، در کره به‌شمارمی‌آمد. این شرکت، هم اکنون از زیرمجموعه‌های شرکت جنرال موتورز(General Motors Company) آمریکاست. یک شرکت ایرانی در اکتبر(مهر) ۲۰۱۰، شرکت دوو الکترونیک کره جنوبی را به قیمت ۵۲۹ میلیون دلار خریده‌است.

شرکت جنرال موتور یا جی‌ام دوو (General Motor :GM Daewoo)

این شرکت برای نخستین بار در سال ۱۹۳۷ میلادی با نام «موتور ملی» در کره‌جنوبی آغاز به کار کرد. در سال ۱۹۶۲ میلادی، نام این شرکت به سائه‌نارا موتور (Saenara Motor) تغییرکرد. در سال ۱۹۶۵، صنایع شینجین(Shinjin Industrial)، سائه‌رانا موتور را خرید. پس از همکاری با شرکت تویوتا، نام سائه‌رانا موتور، به شینجین موتور تغییریافت.

در سال ۱۹۷۲ میلادی، شرکت تویوتا از همکاری کنارکشید و شینجین موتور در صدد برآمد که سهام خود را به شرکت جنرال موتورز بفروشد و نام شرکت مشترک را جنرال موتورز کره بگذارند؛ اما در سال ۱۹۷۶، نام این شرکت به سائه‌هان موتور (Saehan Motor Company) تغییرکرد.در سال ۱۹۸۲، بعد از این‌که گروه دِوو کنترل این شرکت را در دست گرفت، نام این شرکت به دِوو موتور تبدیل شد. بعد از مدت کوتاهی، از سال ۱۹۹۰، این شرکت، در سراسر جهان، شروع به گسترش کرد. تا سال ۱۹۹۶، تمام مدل‌های این شرکت، از روی مدل‌های جنرال موتورز ساخته می‌شد.

در سال ۲۰۰۱، جنرال موتورز تصمیم گرفت بیشترِ سهام شرکت دِوو موتور را بخرد؛ بنابراین، نام این شرکت به جی‌ام‌دوو تغییرکرد. این شرکت، کار خود را در هفدهم اکتبر سال ۲۰۰۲، همراه با جنرال موتورز و شرکایش، از جمله سوزوکی(Suzuki) و شرکت صنایع اتومبیل شانگهای

(Shanghai Automotive Industry Corporation) - که۶۶/۷ درصدِ این شرکت را به ارزش چهارصدمیلیون دلار در دست داشتند- آغاز کرد.

شرکت اتوبوسِ دوو(Daewoo Bus)،یک شرکت تولیدکننده اتوبوس است مستقر در شهر پوسان کره‌جنوبی که در سال ۲۰۰۲ تأسیس شد. آرم شرکت دوو باس با تفاوتی جزیی، شبیه آرم جی ام دوو (GM Daewoo) است.

انــرژی

رشد سریع صنعتی شدن کشور، مصرف انرژی را در کره به مقدار زیادی افزایش داده. در سومین برنامه پنج ساله توسعه اقتصادی، تغییر منابع تولید انرژی، جزو برنامه‌های دولت قرارگرفت و از سال ۱۹۷۴، استفاده از توان صنعتی و منابع آبی برای راه اندازی تأسیساتی با نیروی هیدرولیک آغاز شد.همچنین ۲۳ واحد نیروگاه هسته‌ای از سال‌های ۱۹۷۸ تا۲۰۱۱ راه‌اندازی شده که نتیجه آن برای کشور، تولید انرژی بیشتر و کم شدن نیاز به واردات نفت بود.

میزان تولید برق کره‌جنوبی در سال ۲۰۰۹، حدود ۴۴۰میلیارد کیلووات بوده‌است (نهمین کشور دنیا از این نظر). کره‌جنوبی در این سال، صادرات و وارداتی در زمینه برق نداشته‌است. ایران در همان سال با تولید ۱۹۳میلیارد کیلووات برق، در رده هجدهم دنیا در این زمینه قرار داشته‌است.

میزان گاز تولیدی کشور در سال ۲۰۰۸،برابر با ۴۴۳میلیون مترمکعب بوده است(در دره شصت و هشتم دنیا). ایران در همان سال با تولید ۱۱۶٫۳ میلیارد مترمکعب گاز، از این نظر در رده پنجم دنیا قرارداشته‌است.میزان مصرف گاز این کشور در همین سال ۳۴٫۷۶۰میلیارد متر مکعب(رده بیست وپنجم دنیا)و در ایران ۱۱۹میلیارد متر مکعب(رده چهارم دنیا) بوده است.این کشور در سال۲۰۰۸، حدود ۳۶ میلیارد متر مکعب گاز(ردهٔ یازدهم دنیا) واردکرده ولی صادراتی در این زمینه نداشته(در رده چهل و چهارم دنیا) است. ایران در همان سال ۶٫۹میلیارد متر مکعب گاز وارد و ۴٫۲ میلیارد متر مکعب گاز صادرکرده است.

میزان تولید نفت کره در سال ۲۰۰۸، حدود ۳۰ هزار بشکه در روز بوده(در رده شصت و نهم دنیا)و روزانه حدود سه میلیون(ردهٔپنجم دنیا) بشکه نفت نیز واردمی کرده است. ایران در همان سال با تولید۴٫۱۷۴میلیون بشکه در روز، در رده چهارم دنیا از این نظر بوده‌است.

در کره‌جنوبی، تحقیقات و فعالیت‌های زیادی در زمینه انرژی هسته‌ای انجام شده‌است. این کشور در سال ۱۹۵۷ به عضویت سازمان بین المللی انرژی اتمی درآمد و چون منابع سوخت فسیلی کره بسیار محدود است، برای فراهم کردن زمینه استفاده از انرژی هسته‌ای، تلاش بسیار کرده‌است. از دهه ۱۹۷۰ هم شروع به ساخت نیروگاه‌های هسته‌ای کرده تا نیاز خود را به وارد کردن نفت کاهش دهد. در سال ۲۰۰۳، انرژی هسته‌ای، بیش از ۳۸ درصد از برق کره‌جنوبی را تأمین می‌کرده‌است. این کشور در سال ۲۰۰۹، از چهار نیروگاه و ۲۱ رآکتورِ فعالِ آن‌ها ۱۷۱۹۴ مگاوات برق تولید کرده‌است و شش رآکتور در حال ساخت با ظرفیت ۶۸۰۰ مگاوات دارد که بین سال‌های ۲۰۱۰- ۲۰۱۴ به بهره‌برداری می‌رسند.

میزان تولید برق در کره‌جنوبی در سال ۲۰۰۸،برابر با ۴۴۰میلیارد کیلووات در ساعت است(در رده دهم دنیا) و مصرف آن در همان سال، ۳۸۵میلیارد کیلو وات در ساعت(در رده یازدهم دنیا)است.

میزان تولید برق در کره‌جنوبی

منبع تولید	۲۰۰۵	۲۰۰۶	۲۰۰۷
حرارتی	٪۵۷/۴	٪۵۸/۷	٪۶۲/۱
هسته ای	٪۴۰/۳	٪۳۹/۰	٪۳۵/۵
برق آبی	٪۱/۴	٪۱/۴	٪۱/۳
موارد دیگر	٪۰/۹	٪۰/۹	٪۱/۲

حمـل و نقـل

حمل و نقل داخلی کره‌جنوبی در طول دهه ۱۹۸۰، پیشرفت زیادی کرده‌است. بزرگ‌ترین گرداننده خطوط راه‌آهن در کره‌جنوبی، شرکت ملی خطوط آهن کره(Korea National Railroad) یا به اختصار، کورِیل(Korail) است.

کره‌جنوبی، شبکه ریلی خوبی دارد. اولین خط آهن این کشور در سپتامبر(شهریور) سال ۱۸۹۹، دو شهر سئول و اینچون را به هم متصل کرد. در طول دوره‌ی استعمار ژاپن، خطوط اصلی دیگری نیز ایجاد شد؛ ولی در زمان جنگ کره، این خطوط

به شدت آسیب دیدند. اصلی‌ترین خط ریلی، خط گیونگ‌بو(Gyeongbu) است که بزرگ‌ترین شهر، و پایتخت کشور، سئول را به دومین شهر بزرگ کشور، پوسان متصل می‌کند. دومین خط اصلی، خط هونام(Honam) است که مسیر آن از دایجون شروع می‌شود و سپس دو شاخه می‌شود؛ شاخه‌ای از آن به گوآنگ‌جو (Gwangju) و شاخه دیگر به ماکپو(Mokpo) منتهی می‌شود. قطارها چهار درجه دارند:

کی.تی.ایکس(KTX)

سریع‌ترین سیستم ریلی کشور است که مسافران را در زمان کوتاهی، از مرکز شهر سئول به مرکز شهر پوسان می‌برد و از قطارهای دیگر، خیلی گران‌تر است؛

ساموئل-هو(Saemaul-ho)

یکی دیگر از انواع قطارهاست که ایستگاه‌های آن زیاد است؛ ولی صندلی‌های راحتی برای سفر دارد؛

ماگانگوا-هو(Mugunghwa-ho)

رایج‌ترین نوع خدمات ریلی است؛ در اکثر ایستگاه‌ها توقف دارد و دو مدل صندلیِ رزرو شده و رزرو نشده دارد؛

کاموتر(Commuter)

کندترین و ارزان‌ترین نوع قطارهاست؛ در تمام ایستگاه‌ها توقف دارد و امکان رزرو صندلی نیز ندارد.

سیستم ریلی با سرعت بالا یا قطار اکسپرس کره(KTX) در سال ۲۰۰۴، بعد از دوازده سال کار، به بهره‌برداری رسید. این سیستم، سئول را به شهرهای پوسان و ماکپو(Mokpo) متصل می‌کند. فن‌آوری این نوع قطارها بر پایه سیستم فرانسویِ تی.جی.وی(TGV) است و حداکثر سرعت آن، ۳۵۰ کیلومتر در ساعت است که البته به خاطر حفظ امنیت، قطارها با سرعت بیش از سیصد کیلومتر در ساعت حرکت‌نمی‌کند.

در سال ۲۰۰۹، کره با ۳۳۸۱ کیلومتر خط آهن از نظر طول خطوط راه‌آهن، پنجاه و دومین کشور جهان، و ایران با ۸۳۶۷ کیلومتر، بیست و ششمین کشور جهان بوده‌است.

هر شش شهر بزرگ کره‌جنوبی، سیستم مترو دارند و قدیمی‌ترین آن‌ها متروی سئول است. در سال ۱۹۷۴، خط شماره یکِ متروی سئول، اولین سیستم حمل و نقل شهری کره‌جنوبی بود که راه‌اندازی شد. بعد از آن، پروژه‌های ریلی زیادی در کره اجراشده‌اند و این سیستم، در حد مطلوبی گسترش یافته‌است.

خطوط هوایی کره یا کی.آر.ایکس(KRX)، بزرگ‌ترین خطوط هوایی در کره‌جنوبی است که دولت کره‌جنوبی در سال ۱۹۶۲ آن را تأسیس کرده‌است. در اول مارس ۱۹۶۹، گروه حمل و نقل هانجین(Hanjin)، اداره آن را به عهده گرفت. دفتر اصلی کی.آر.ایکس در شهر سئول است. این شرکت، از لحاظ تعداد مسافر، در میان بیست خط هوایی برتر دنیا قرار دارد. کی.آر.ایکس، یک کَمپِ ماهواره‌ایِ اصلی در اینچون دارد که از سئول، سی دقیقه فاصله دارد. طبق آمار سال ۲۰۰۷، این شرکت، ۱۶۶۲۳ کارمند داشته‌است. مرکز اصلی این خطوط، فرودگاه بین‌المللی اینچون است. کره ۷۱ فرودگاه دارد که بزرگ‌ترینِ آن‌ها فرودگاه بین‌المللی اینچون(Incheon International Airport) است. در سال ۲۰۰۹، بیش از سی میلیون مسافر از این فرودگاه استفاده کرده‌اند که از نظر کیفیت خدمات، از بهترین فرودگاه‌های جهان است. شرکت هوایی کره(Korean Air)، بزرگ‌ترین شرکت هوایی کره است وجزو شرکت‌های هواپیماییِ چهار ستاره است. در سال ۲۰۰۹، این شرکت، ۱۲۶ هواپیمای فعال و ۴۹ هواپیمای در دست ساخت داشته‌است. هواپیماهای این شرکت به ۱۱۶ مقصد در سراسر جهان پرواز می‌کنند.

از تهران به سئول هر جمعه توسط ایران ایر پروازی انجام می‌شود. که توقفی کوتاه هم در پکن دارد.

کره ۱۰۳۰۲۹ کیلومتر، خطوط جاده‌ای دارد که ۳۳۶۷ کیلومترِ آن، اتوبان است.

کره‌جنوبی با داشتن ۸۱۲ کشتی بزرگ، یکی از بزرگ‌ترین ناوگان‌های حمل ونقل

فرودگاه بین المللی اینچون

شرکت هوایی کره

دریایی جهان را دارد. بنادر مهم این کشور عبارتند از:
پوسـان(Pusan)، اینچـون(Incheon)، اولسـان(Ulsan)و پوهانـگ (P'ohang).
بندر پوسان مهمترین بندر کره و جزو ده بندر پرتردد جهان است.

پوسان

پوهانگ

اولسان

اینچون

کشـــاورزی

حدودهفتاد درصد از مساحت کره را کوه‌ها و تپه‌هاپوشانده‌اند. کره چهار فصل متمایز دارد و متوسط بارندگی سالانه آن حدود ۱۳۰۰ میلی‌متر است. کل اراضی قابل کشت کره‌جنوبی، ۲۱۸۸۰۰۰ هکتار، معادل ۲۲ درصد از مساحت کل کشور است. جنگل ها و مراتع کشور، شش میلیون و هفتصد هزار هکتار است که بیش از ۶۷ درصدِ کلِ مساحت کشور را تشکیل می دهد. بهترین زمین‌های کشاورزی کره‌جنوبی، در دشت ساحل جنوب‌غربی، نزدیک شهر گوانجو(Gwangju) واقعند.

برنج، غذای اصلی مردم کره است؛ به همین دلیل در بخش کشاورزی، تولید برنج، اولویت دارد. بیش از نیمی از زمین‌های کشاورزی نیز به کاشت برنج اختصاص داده‌شده‌است. تلاش دولت در بخش کشاورزی، بر رسیدن به خودکفایی در تولید برنج، متمرکز شده. در دهه هفتاد میلادی، دولت در جهت مکانیزه‌کردن کشاورزی کوشش کرده‌است و با عرضه ماشین آلات کشاورزی، زراعت برنج را تا تولید نود درصدِ مایحتاج کشور توسعه‌داده‌است؛ البته این مکانیزاسیون، سبب کاهش نیاز به نیروی انسانی در بخش کشاورزی و نهایتاً مهاجرت روستاییان به شهر شده‌است.

از دیگر محصولات کشاورزی اصلی این کشور می توان به سویا، فلفل قرمز، جو، کلم، سیر، هندوانه، پیاز، تربچه، سیب‌زمینی، لوبیا قرمز، ذرت، سیب، پرتقال، انگور، گلابی، هلو، و خرمالو اشاره کرد.

مهم ترین محصولات کشاورزی صنایع غذایی(تُن) کره‌جنوبی در سال ۲۰۰۸

محصولات	واردات	ذرت	گندم	سویا
	میزان	۸۵۷۹۰۲۹	۳۱۷۸۷۱۶	۱۹۱۵۶۳۹
	صادرات	شکر	مواد غذایی آماده	انواع نوشیدنی
	میزان	۳۵۹۶۵۰	۱۸۸۹۴۷	۹۱۲۴۲

جدول میزان تولید محصولات مهم بر حسب هزار تن(۲۰۰۸)

برنج	۶,۹۱۹,۲۵۰
سبزیجات تازه	۳,۳۸۶,۰۰۰
انواع کلم	۲,۹۰۱,۹۳۹
شیر گاو	۲,۲۰۰,۰۰۰
گوشت خوک	۱,۰۵۶,۰۹۶
پیاز	۱,۰۳۵,۰۷۶
هندوانه	۸۵۶,۷۵۵

سهم کشاورزی در صادرات و واردات در دهه‌های اخیر(به صورت درصد)**FAO**

سال / عنوان	۲۰۰۷	۲۰۰۶	۲۰۰۵	۱۹۹۹-۲۰۰۱	۱۹۹۴-۱۹۹۹۶
واردات	۴/۲	۴	۴/۳	۵/۷	۷/۳
صادرات	۰/۷	۰/۷	۰/۸	۱	۱/۴

دامپروری

در کره‌جنوبی، پرورش دام نیز در کنار سایر بخش‌های کشاورزی، رشد خوبی داشته‌است. خوک، بز، و گاو، مهم‌ترین دام‌هایی هستند که در کره پرورش می‌دهند.

جنگلداری

کره‌جنوبی، بیشتر الوار مورد نیاز خود را وارد می‌کند؛ با این حال، اکنون احیای جنگل‌ها را به حدی رسانده که در چند منطقه، برای مصارف تجاری، درخت کاشته‌اند. میزان محصول الوار و چوب جنگلی کره‌جنوبی در سال ۲۰۰۶، حدود ۴/۹میلیون مترمکعب بوده‌است.

شیـــلات

از آنجا که ماهی، یکی از غذاهای مهم، و بیشترین بخش غذای مردم کره است، ماهیگیری، جایگاه خاصی در اقتصاد کره دارد. تا سال ۱۹۶۸، صنعت ماهیگیری کره به ماهیگیری ساحلی محدود بود؛ ولی در دهه هفتاد میلادی، با تغییر ساختار این صنعت در کره، صنعت ماهیگیری توسعه یافت و کره امروزه تبدیل به یکی از بزرگ ترین کشورهای جهان در زمینه ماهیگیری شده‌است. از اوایل دهه هشتاد، صادرات تولیدات دریایی، سرعت و افزایش بیشتری یافته و به عنوان مثال، مجموع صادرات سال ۱۹۹۱، ده برابر، بیش از اوایل دهه هشتاد بوده‌است.

ماهی مرکب

مولوسکس

ماهی ماکرل

اردک ماهی

بنادر اولسان و ماسان (Masan)، دو بندر مهم ماهیگیری هستند. مقدار ماهی صید شده در سال ۲۰۰۵، حدود ۲٫۷میلیون تن بوده‌است. ماهی مرکب (Squid)، نوعی نرم تن به نام مولوسکس (Mollusks)، ماهیِ تُن، ماهی کولی، ماهی ماکرل (Mackerel)، و اردک ماهی از نوع پولاک (Walleye Pollock)، از انواع ماهی‌های صید شده هستند.

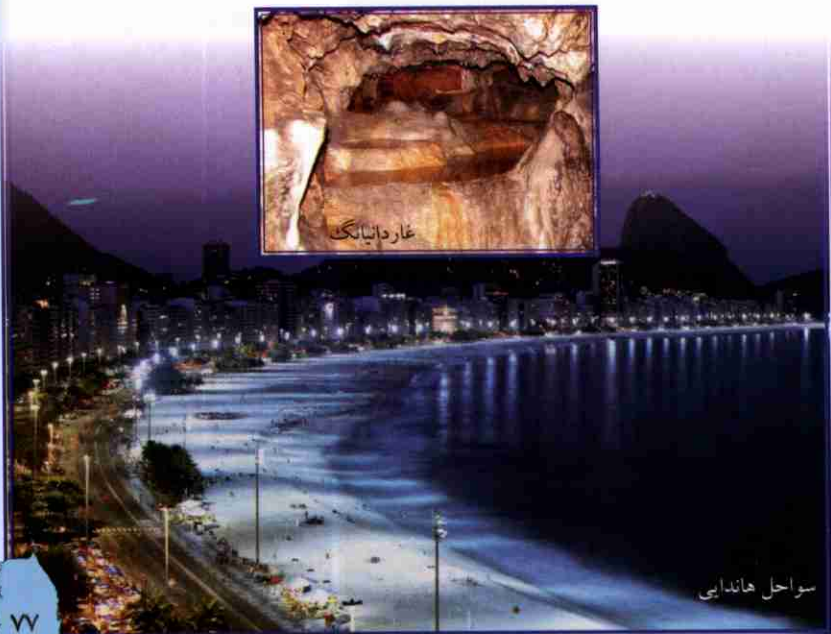
سهم کشاورزی،شیلات و جنگل داری در تولید نا خالص ملی در دهه های اخیر

عنوان / سال	۲۰۰۷	۲۰۰۶	۲۰۰۵	۱۹۹۹-۲۰۰۱	۱۹۹۴-۱۹۹۹۶
واردات	۲	۱/۹	۱/۹	۲/۵	۳/۱
صادرات	۰/۵	۰/۵	۰/۶	۰/۹	۰/۸

جهانگردی

کره به دلیل طبیعت زیبا، میراث فرهنگی، تاریخ منحصر به فرد، و امکانات مناسبش جاذبه‌های گردشگریِ زیادی دارد. صنعت گردشگری، طی دو دهه گذشته با سرعت زیادی در این کشور، توسعه یافته‌است. دولت به منظور ارتقای صنعت گردشگری، مجموعه قوانینی را به تصویب رسانده‌است که طی دهه گذشته، حاصل آن، افزایش سالیانه یازده درصد به تعداد گردشگران در این کشور بوده‌است. تا کنون سازمان ملی گردشگریِ کره طرح‌های متعددی برای شناخت و گسترش منابع و امکانات گردشگری، از قبیل هتل، حمل و نقل زمینی، دریایی، و هوایی، خدمات گردشگری، پارک‌های ملی، و موزه، طراحی، اجرا، و بر آن‌ها نظارت کرده‌است.

مهم‌ترین مناطقی که در کره‌جنوبی، مورد بازدید قرارمی گیرند، سئول، گیونگ جیو(Gyeongju)، و بویو(Buyeo) هستند. اکثر جهانگردان برای دیدن بناهای مدرن و کلاسیک سئول می‌آیند. از دیگر مناطق گردشگری کره می‌توان به قله باک دوداگان(Baekdudaegan)، غاردانیانگ(Danyang)، غار هوانسُنگول (Hwanseongul)، و سواحل هاندایی (Haeundae) نیز اشاره کرد.

غاردانیانگ

سواحل هاندایی

تاریخچه

آغاز تاریخ مستند کره جنوبی به سال ۲۳۳۳ قبل از میلاد بازمی گردد که پادشاه، تان گان(Tan-gun) افسانه‌ای، پسر آسمان، با زنی ازدواج کرد و اولین سلسله پادشاهی را به نام چوسان(Choson) (به معنی سرزمین آرامش صبحگاه) بنیادنهادند. در قرن اول قبل از میلاد، سه حکومت در کره ظهور کردند:

پادشاهی گوگوریو(Goguryeo) (۳۷ ق.م تا ٦٦٨ م)

درسال ۳۷ قبل از میلاد، جومونگ(Jumong)، پادشاهی گوگوریو را ایجاد کرد و اولین پادشاه آن شد. در دوره گوگوریو، بیشتر جنگ‌ها داخلی، و میان قبایل مختلف بود. امپراطوران این سلسله ۷۰۵ سال در این سرزمین حکومت کردند.

پادشاهی پائکچه(Paekche) یا بائکچه(Baekje) (هجدهم ق.م تا ٦٦۰ م)

حکومت بائکچه را پسر سوم جومونگ و سوسانو(So Seo-no) ایجاد کرد؛

پادشاهی شیلا(Shilla) (۵۷ ق.م تا ۹۳۵ م)

در شبه جزیره کره و بخشی از سرزمین منچوری(Manchuria) امروزی وجود داشت.

از سال ۶۶۸ بعد از میلاد که پادشاهی شیلا شبه جزیره کره را متحدساخت، کره توسط دولتی واحد اداره می‌شد و علی‌رغم حمله‌های مکرر خارجی، استقلال سیاسی، فرهنگی و قومی خود را حفظ کرد. در اواسط قرن هشتم، پادشاهی شیلا به اوج قدرت و شکوفایی خود رسید. آنان برای تأسیس یک کشور بودایی ایده‌آل کوشش می‌کردند. در این قرن به دلیل نبودن جنگ و درگیری، اشتیاق به فراگیری علوم در میان مردم افزایش یافت. سلسله شیلا به دلیل شورش بعضی از قبایل از جمله قبیله کیم(Kim) ، یکپارچگی خود را از دست داد.

در سال ۱۱۷۰، ژنرال چوئه چونگهون(Ch`oe Ch`ung-hon) کودتاکرد و در پناه نام امپراتوری گوگوریو حکومتی در کشور برقرارکرد که حاکمیت آن تا سال۱۲۵۸ میلادی به درازا کشید. درسده سیزدهم میلادی، دولت پادشاهی

کره گرفتار حمله مغولان شد. در سال ۱۳۹۲، یکی از استادان آیین کنفوسیوس به نام یه سونگ گیه(Yi Songgye) قدرت را در دست گرفت و سلسله سلطنتی چوسان (Chosan) را بنیادنهاد که تا سال ۱۹۱۰ دوام آورد. در سال ۱۳۹۴، شهر سئول ساخته‌شد و به عنوان پایتخت کشور انتخاب شد؛ آیین کنفوسیوس نیز جای گزین آیین بودایی شد. در سال ۱۵۹۷، یکی از فرماندهان نظامی ژاپن به کره حمله کرد. حمله او منجر به اتحاد و یگانگی اقوام مختلف کره‌ای و نبرد با نیروهای مهاجم شد. پشتیبانی چین از نیروهای ملی کره سبب شد نیروهای مهاجم ژاپن، با تلفات سنگین و صدمات بسیار، کشور را ترک کنند. در آغاز سده هفدهم، چادرنشینان و اقوام صحرایی منچوری توانستند بر نواحی شمالی کره و شهر سئول مسلط شوند. طی نیمه دوم سده هفدهم و در سرتاسر سده هجدهم، جامعه کره دست‌خوش تحولات بسیاری شد. مزارع و شالیزارها از هر سو گسترش یافت؛ بر میزان محصولات کشاورزی افزوده شد، و سطح زندگی روستاییان به نحو چشم گیری ترقی یافت. تماس مردم کره با اروپاییان و مبلغان کاتولیک، وضع اجتماعی و باورهای مذهبی مردم را دگرگون کرد. اوضاع اقتصادی و عامل مذهب، دست به دست هم دادند و موجبات ضعف خاندان سلطنتی چوسان را فراهم آوردند. همزمان، ژاپنی‌ها کره را تحت فشار قرارداده‌بودند تا دروازه‌هایش را به روی کالاهای تجاری ژاپن بازکند و چینی‌ها نیز از سوی دیگر به کارشکنی و جلوگیری از نفوذ ژاپنی‌ها می‌پرداختند. در همین دوران به علت خرابی اوضاع اقتصادی و ناتوانی حکومت، اعتراض‌های گسترده‌ای علیه تبلیغ دین مسیح به راه افتاد که طی آن، بسیاری از مبلغان و معتقدان مسیحیت کشته شدند.

تاریخچه قرن بیستم

در سال‌های ۱۹۰۵ تا ۱۹۱۰، سراسر کره به تصرف ژاپنی‌ها درآمد و خاندان سلطنتی چوسان نیز منقرض شد. با شکست ژاپن در جنگ جهانی دوم، شبه جزیره کره از محل مدار ۳۸ درجه عرض جغرافیایی تقسیم شد؛ نیمه شمالی به تصرف اتحاد جماهیر شوروی و نیمه جنوبی به تصرف آمریکا درآمد و تلاش‌ها و امیدهای مردم کره برای اتحاد و یک‌پارچگی، با تضادهای عقیدتی و مصالح و منافع دو ابر قدرت زمان، یعنی آمریکا و اتحاد جماهیر شوروی بر باد رفت. در پانزدهم

سینگمان ری

پارک چونگ هی

رو تائه وو

آگوست(مرداد) ۱۹۴۸، جمهوری کره در نیمه جنوبیِ شبه جزیره کره بنیادنهاده‌شد. سینگمان ری(Syngman Rhee)، به عنوان نخستینِ رئیس جمهور انتخاب شد و مورد حمایت نظامی، اقتصادی، و سیاسی دولت آمریکا قرارگرفت. او چهارده سال بر کره‌جنوبی حکومت کرد و مشاوران غربی، وی را در اصلاحات ارضی همراهی کردند. در جون ۱۹۵۰، نیروهای کره شمالی به کره‌جنوبی حمله کردند و شورای امنیت سازمان ملل متحد، واکنش نشان داد. جنگ خونینی که بین نیروهای سازمان ملل متحد به رهبری آمریکا در یک سو، و نیروهای کره شمالی، کمونیست‌ها و جمهوری خلق چین از سوی دیگر درگرفت، با صلح جولای(تیر) ۱۹۵۳ پایان یافت و میلیون‌ها کشته و خسارت و ویرانی‌های بسیار به جای گذارد و در نهایت، دو کشور کره شمالی و جنوبی به پشت مرزهای خود بازگشتند. در سال ۱۹۶۱، ژنرال پارک چونگ هی(Park Chung Hee) با حمایت ارتش، زمام امور کشور را در دست گرفت و مدت هجده سال بر کره‌جنوبی حکومت کرد. طی حکومت او، شورش‌ها و قیام‌هایی در کشور به‌وجود آمد که همگی سرکوب شدند؛ ترور وی نیز در سال ۱۹۷۵ با ناکامی روبه‌رو شد. درسال ۱۹۸۷، صدهاهزار کارگر کره‌ای دست به اعتصاب زدند؛ کارخانه‌ها را اشغال کردند و خواستار برقراری نظام دموکراتیک و آزادی عقاید شدند. رو تائه وو(Roh Tae Woo) (۱۹۹۳-۱۹۸۸) به ریاست جمهوری رسید؛ اما تظاهرکنندگان به اعتصاب و شورش ادامه‌دادند. سرانجام به علت برنامه مسابقات المپیک سال ۱۹۸۸ که قراربود در کره‌جنوبی برگزار شود، مقامات کره‌جنوبی تصمیم به برگزاری انتخاباتی نسبتاً آزاد گرفتند که در آن، دو حزب عمده مخالف دولت، یعنی حزب وحدت دموکراتیک و حزب صلح و دموکراسی به پیروزی رسیدند. در ژانویه(دی) ۱۹۹۰، محافظه کارترین احزاب مخالف با

کیم یونگ سام

کیم دائه جونگ

رو مو هیون

حزب عدالت دموکراتیک(Democratic Justice Party)، حزب جدیدی به عنوان حزب لیبرال دموکرات(Democratic Liberal Party) تشکیل دادند و حزب صلح و دموکراسی، به عنوان تنها حزب مخالف در مجلس ملی باقی ماند. در انتخابات مارس ۱۹۹۲ مجلس، حزب لیبرال دموکرات، حزب دموکرات، و حزب اتحاد ملی، به ترتیب، حائز اکثریت شدند و در ۱۹۹۳،کیم یونگ سام(Kim Young Sam) که حزبش اکثریت لازم را در مجلس داشت، به ریاست جمهوری رسید. در سال ۱۹۹۵، دو تن از رؤسای جمهور پیشین، چون دو هو آن(Chun Doo Hwan) و روتائه وو(Roh Tae Woo)بازداشت، و برای رسیدگی به جنایاتشان تسلیم دادگاه شدند. در دسامبر(آذر) ۱۹۹۷، کیم دائه جونگ(Kim Dae Jung)، رهبر حزب دموکرات - که بعداً به حزب دموکراتیک هزاره تغییر نام داد- در انتخابات، پیروز، و به ریاست جمهوری منصوب شد. در ژانویه(دی) سال ۲۰۰۰، پارک دائه جونگ(Park Dae Jung) از حزب اتحاد لیبرال دموکرات به نخست وزیری رسید. در اواخر همین سال، کیم دائه جونگ به خاطر فعالیت‌هایش برای برقراری صلح در شبه جزیره کره موفق به دریافت جایزه صلح نوبل شد. بحران اقتصادی که از دسامبر(آذر) ۱۹۹۷ دامن گیر این کشور شده‌بود، در سال ۲۰۰۱، عملاً پایان یافت و کره‌جنوبی، وارد دور تازه‌ای از رونق اقتصادی شد. گفتگوهای سیاسی بین دو کره در سال ۲۰۰۱ قطع شد؛ اما کمک‌های کره‌جنوبی به کره شمالی ادامه یافت.

در دوازدهم مارس ۲۰۰۴، مجلس ملی کره‌جنوبی، رئیس جمهور وقت(دوره سال‌های ۲۰۰۳- ۲۰۰۸)، رو مو هیون(Roh Moo-Hyun) را به دلیل نقض قوانین انتخاباتی مورد بازخواست و استیضاح قرار دادند که اولین بار در کره‌جنوبی بود که

رئیس جمهور مورد استیضاح قرار می گرفت. حزب یوری(Uri) - که تنها حزب موافق رئیس جمهور بود - این نظر مجلس را بایکوت کرد. درگیری های ناشی از این حزب، به شدت بر انتخابات بعدیِ مجلس تأثیرگذاشت: برای اولین بار در طول هجده سال گذشته، حزب حاکم، موفق به کسب بیشترین رأی در خانه شد و برای اولین بار در طول بیست سال گذشته، حزب آزادی‌خواه، بیشترین رأی را در مجلس به‌دست‌آورد. با این حال، حزب یوری، در انتخابات سال ۲۰۰۵، اکثریت را از دست داد و رو مو هیون به خاطر فساد، در آوریل (فروردین) سال ۲۰۰۹، مورد بازجویی قرارگرفت. او در همان سال در سن ۶۲ سالگی درگذشت.

لی میونگ باک

در هفدهمین انتخابات ریاست جمهوری کره‌جنوبی که در نوزدهم دسامبر(آذر) سال ۲۰۰۷ برگزار شد، لی میونگ باک(Lee Myung-bak) از حزب ملی گراند (Grand National Party) و مدیر اسبق شرکت هیوندای پیروز شد.

در آوریل(فروردین) سال۲۰۰۸، انتخابات مجلس قانونگذاری (Legislative Elections) در کره‌جنوبی برپا شد. در این انتخابات، حزب ملی گراند - که از احزاب محافظه‌کار است - موفق به کسب ۱۵۳ کرسی از ۲۹۹ کرسی شد.

سیاست و حکومت

۴ قانون اساسی و ویژگی‌های آن

اولین پیش‌نویس قانون اساسی کره در ۲۷ جولای ۱۹۴۸ تهیه شد و در ۱۹۵۴، طی دوره جمهوری اول، و همچنین در سال‌های ۱۹۶۲، ۱۹۶۹، ۱۹۷۲، و ۱۹۸۰ اصلاح شد. نسخه اصلاحیه ۱۹۶۲ را با عنوان قانون اساسی کشور در جمهوری سوم، نسخه ۱۹۷۲ را نسخه جمهوری چهارم، و نسخه اصلاحیه ۱۹۸۰ را به عنوان قانون اساسی جمهوری پنجم می‌شناسند. نسخه ۱۹۷۲، به نام قانون اساسی، سیستم حکومتی کره‌جنوبی را به‌شدت متمرکز ترسیم کرده‌بود. بنابر نیاز کشور در زمینه دفاع ملی و توسعه اقتصادی و اجتماعی، و آغاز گفت‌وگوهای دو کره ،به منظور وحدت و تحکیم دموکراسی در کره‌جنوبی، در ۲۲ اکتبر ۱۹۸۰، آخرین پیش‌نویس اصلاحی قانون اساسیِ این کشور به رفراندوم گذاشته شد و به تصویب ۹۲ درصد از بیست میلیون رأی‌دهنده در کره‌جنوبی رسید. قانون اساسی مزبور، شامل ۱۳۱ ماده قانونی و ده تبصره الحاقی در ده بخش مختلف است که خود، مبنای قوانین بعدی است. ده بخش مزبور عبارتند از: شرایط عمومی، حقوق و وظایف شهروندان، بخش اجرایی، مجلس ملی، دادگاه‌ها، کمیته قانون اساسی، انتخابات، شوراهای مستقل محلی، اقتصاد، و اصلاحات قانون اساسی.

از خصوصیات این قانون اساسی، تعیین ماهیت جمهوری کره است که بر اساس ماده اول، مبتنی بر دموکراسی در جامعه است و در آن، قوانین بین‌المللی، به رسمیت شناخته‌شده‌است. این قانون، ضامن حقوق و آزادی‌های فردی، آزادی بیان و آزادی مطبوعات، و گسترش حوزه اختیارات مجلس نیز هست و برابری آحاد ملت را در برابر قانون (صرف‌نظر از جنسیت، مذهب یا موقعیت اجتماعی)، مصونیت آن‌ها در برابر توقیف خودسرانه و حق انتخاب محل سکونت را برای آن‌ها تضمین می‌کند؛ علاوه بر این که حقوق اقتصادی، از جمله حق مالکیت شخصی، حقوق کار و وظایف مربوط به آن، حق انتخاب شغل و حق مذاکرات جمعی بین اتحادیه‌های صنفی و کارفرمایان را نیز به رسمیت می‌شناسد.

۲ تشکیلات حکومتی

لیست روسای جمهور کره جنوبی

ردیف	نام	شروع دوره	پایان دوره	عکس
۱	چون دو هو آن (Chun Doo-hwan)	۱ سپتامبر ۱۹۸۰	۲۴ فوریه ۱۹۸۸	
۲	روه تا-وو (Roh Tae-woo)	۲۵ فوریه ۱۹۸۸	۲۴ فوریه ۱۹۹۳	
۳	کیم یونگ-سام (Kim Young-sam)	۲۵ فوریه ۱۹۹۳	۲۴ فوریه ۱۹۹۸	
۴	کیم دا-جونگ (Kim Dae-jung)	۲۵ فوریه ۱۹۹۸	۲۴ فوریه ۲۰۰۳	
۵	روه مو-هیون (Roh Moo-hyun)	۲۵ فوریه ۲۰۰۳	۲۴ فوریه ۲۰۰۸	
۶	لی میونگ-باک (Lee Myung-bak)	۲۵ فوریه ۲۰۰۸	-	

قـوه مجریـه

رئیس جمهور در رأس قوه مجریه قراردارد؛ در امور داخلی، به عنوان رئیس دولت، انجام وظیفه می کند و در روابط خارجی نیز نمایندگی دولت را بر عهده دارد. رئیس جمهور وظیفه دارد از استقلال کشور دفاع کند و برای اتحاد مسالمت آمیز دو کره بکوشد. او رئیس هیأت دولت است و می تواند نخست وزیر، وزرای کابینه، و سایر مقامات ارشد، از جمله سُفرا، فرمانداران و روسای سازمان‌های دولتی را عزل و نصب کند. وی با رأی مستقیم مردم و برای یک دوره پنج ساله انتخاب می‌شود و انتخاب مجدد وی مجاز نیست. رئیس جمهور، وظایف اجرایی خود را از طریق هیأت دولت به انجام می‌رساند. هیأت دولت، متشکل از پانزده تا ۳۹ عضو است.

قوه مقننـه

قوه مقننه، مجلس ملی است که ۲۹۹ کرسی دارد. دو–سوم اعضای مجلس با رأی مستقیم مردم برای مدت چهار سال انتخاب می‌شوند و کرسی‌های باقی‌مانده، بین احزابی که در انتخابات عمومی، پنج کرسی یا بیشتر به‌دست‌آورده‌باشند، تقسیم می‌شود. نمایندگان مجلس ملی باید حداقل ۲۵ سال سن داشته‌باشند. از هر یک از مناطق انتخاباتی، دو نماینده برای مجلس انتخاب می شود. جلسات مجلس به دو صورت عادی و فوق العاده تشکیل می‌شود؛ نشست‌های فوق‌العاده بنا به درخواست رئیس جمهور یا حداقل، یک–چهارم از نمایندگان مجلس تشکیل می‌شود.

قوه قضائیه

قوه قضائیه متشکل از دادگاه‌هاست که از دید قانون اساسی، از شعبات مستقل حکومت به حساب می‌آیند و سه سطح دارند: دادگاه عالی، دادگاه استیناف، و دادگاه منطقه‌ای (شامل شعبات دادگاه‌های جنایی، عمومی، دادگاه خانواده، و دادگاه نظامی).

دادگاه عالی کره‌جنوبی در سئول واقع شده و بررسی نهایی قوانین و مقررات مربوط به ادارات بر عهده آن است. این دادگاه، به عنوان عالی‌ترین مرجع قضایی کشور، به دادخواست‌هایی که علیه تصمیمات دادگاه‌های دیگر ارائه می‌شود نیز رسیدگی‌می کند و نظرمی‌دهد. رئیس دادگاه عالی توسط رئیس جمهور و با تأیید مجلس منصوب می شود و می‌بایست حداقل، چهل سال سن، و بیش از پانزده

سال تجربه قضایی، بازرسی، یا حقوقی داشته باشد. بقیه اعضای دادگاه عالی را رئیس دادگاه عالی با تأیید رئیس جمهور منصوب می کند. دوره ریاست دادگاه عالی، پنج سال است و قابل تمدید نیست.

دادگاه استیناف، سه سازمان دارد که به فرجام خواهی های علیه رأی دادگاه‌های محلی، خانواده، و نظامی رسیدگی می کند. پنج دادگاه استیناف در شهرهای سئول، دایجون، دایگو، پوسان، و کوانگ جو وجود دارد.

دادگاه‌های منطقه‌ای، به طور ابتدایی و مقدماتی به تمام موضوعات رسیدگی می کنند و در سئول و هشت شهر دیگر این کشور وجوددارند.

۴ احـــزاب سیـــاسی

تشکل‌های سیاسی در کره‌جنوبی، پس از تقسیم دو کره ایجاد شدند. در سال ۱۹۴۷، حدود چهل حزب سیاسی در این کشور، اعلام موجودیت کرده‌بوده‌اند که به علت نداشتن تجربه و ندیدن آموزش‌های سیاسی لازم، تشکیلات منظمی نداشتند. این روند تا سال ۱۹۵۱ ادامه پیدا کرد. از این سال، سیستم تک حزبی در کره حاکم شد و حزب لیبرال آزاد، حاکمیت مطلق خود را تا سال ۱۹۶۳ اعمال کرد. در ژانویه(دی) سال ۱۹۶۳ با لغو ممنوعیت تشکل‌های حزبی توسط دولت نظامی کره‌جنوبی، مجدداً احزاب شروع به فعالیت کردند که از میان آن‌ها حزب جمهوری دموکراتیک، تا سال۱۹۸۷ به عنوان حزب حاکم در رأس امور قرار داشت. با اعلام حکومت نظامی در سال ۱۹۸۰، فعالیت تمام احزاب ممنوع شد و بالاخره با انتشار قانون اساسی جدید، پانزده حزب در انتخابات مارس۱۹۸۱ شروع به رقابت کردند که از میان آن‌ها سه حزب عدالت دموکراتیک (D.J.P) و کره دموکراتیک (D.K.P)، و حزب ملی کره (K.N.P)، اکثریت کرسی‌های مجلس ملی را به خود اختصاص دادند.

احزاب مخالف، از سال ۱۹۸۵ به بعد به‌طور جدی به فعالیت پرداختند و در انتخابات همان سال، حزب دموکراتیک کره نوین (N.K.D.P) توانست ۱۰۳کرسی مجلس را در اختیار بگیرد؛ اما در جون سال ۱۹۸۷، اغتشاشات داخلی در صحنه سیاسی کره شدت یافت و رئیس جمهور با ائتلاف سه حزب جمهوری‌خواه دموکراتیک جدید (N.D.R.P)، حزب دموکراتیک اتحاد مجدد(R.D.P)، و حزب عدالت دموکراتیک (D.J.P)، حزب لیبرال دموکراتیک(D.L.P) را بنیان نهاد و توانست در آن

زمان، بیش از دو-سوم از کرسی‌های مجلس را در اختیار بگیرد. با پیروزی احزاب مخالف در انتخابات سال ۱۹۹۵ و بازگشت رئیس حزب قبلی، صحنه سیاست داخلی کره‌جنوبی، زیر نفوذ رئیس جمهور، رئیس حزب قدرتمند کنگره ملی(Grand National Party) برای سیاست نوین، و رئیس حزب لیبرال دموکرات‌های متحد قرارگرفت و به همین دلیل، تحلیلگران و ناظران سیاسی، برای تبیین شرایط سیاسی موجود و تسلط این سه نفر بر سیاست کره‌جنوبی در این دوره، از اصطلاح سه کیم (حروف اول نام سه رئیس بالا) استفاده‌می کردند. در ۱۹۹۵، مراسم بنیان‌گذاری حزبی جدید به نام"ائتلافِ شهروندان برای اصلاحِ سیاسی" برگزار شد که اعلام‌کرد عزمِ خود را برای خاتمه‌دادن به دوره تسلطِ سه کَیم، جزم کرده‌است».

درِ جون ۲۰۰۰، رییس جمهور، کیم دای جونگ(Kim Dae-Jung) برای ایجاد دوستی میان دو کره تلاش‌هایی کرد و سال بعد، موفق به دریافت جایزه صلح نوبل برای ایجاد دموکراسی و رعایت حقوق بشر در کره‌جنوبی و شرق آسیا، و در کل برای ایجاد آرامش، و صلح با کره شمالی شد. روابط کره‌جنوبی و ژاپن، بعدها به دلیل درگیری‌هایی در زمینه حکومت خودمختاری در منطقه لیان کورت (Liancourt) در داکدو(Dokdo) خراب شد.

احزاب سیاسی فعال در کره:

۱ـ کنگره ملی(GrandNationalParty) (برنده انتخابات سال ۲۰۰۸)

۲ـ حزب دموکراتیک(Democratic Party)

۳ـ حزب پیش‌روی آزادی‌خواه(Liberty Forward Party)

۴ـ حزب دولت ائتلافی(Pro-Park Geun-hye Coalition)

۵ـ حزب کارگر دموکراتیک(Democratic Labour Party)

۶ـ حزب نوسازی کره(Renewal of Korea Party)

۷ـ حزب ترقی‌خواه جدید(New Progressive Party)

کنگره ملی

حزب دموکراتیک

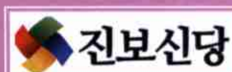
حزب پیش‌روی آزادی‌خواه

حزب کارگر دموکراتیک

حزب نوسازی کره

حزب ترقی‌خواه جدید

۴ سیـــاست داخلـــی و خارجـــی

تا پیش از سفر کیم یانگ سام(Kim Young Sam)، رئیس جمهور کره‌جنوبی به اجلاس آپک یا سازمان همکاری اقتصادی آسیا ـ اقیانوسیه (Asia-Pasific Economic Cooperation/APEC) در نوامبر(آبان) ۱۹۹۴، کره‌ای‌ها در عرصه جهانی، برای خود، حداکثر، یک نقش منطقه‌ای قایل بودند؛ ولی پس از این اجلاس، رئیس جمهور کره بلافاصله به استرالیا سفرکرد و ناگهان اعلام‌کرد که کره می‌تواند نقش مهم‌تری در سطح جهانی ایفاکند؛ از جمله این که می‌تواند رابطی بین کشورهای پیشرفته و جهان سوم باشد. اعلام این سیاست، بسیاری از مسایل داخل کره را تحت تأثیر قرارداد؛ از جمله این که از این پس، دولت می بایست سیاست‌گذار می‌بود؛ بنابراین دستگاه‌های دولتی می‌بایست کوچک‌تر می‌شدند و خود را از درگیری در امور جزیی خود رهامی کردند؛ شرکت‌های کره‌ای می‌بایست آزادی عمل بیشتری می‌داشتند تا بتوانند در وضعیت رقابت کامل به فعالیت خود ادامه‌دهند؛ بدین ترتیب، مجموعاً سیاست جهانی شدن در همه زمینه های سیاسی، اقتصادی و ... مطرح شد.

رشد اقتصادی بالا در جمهوری کره، یکی از عوامل داخلی مؤثر در سیاست خارجی است؛ به خصوص با توجه به این نکته که تأثیر عوامل اقتصادی در سیاست خارجی، پس از پایان جنگ سرد، وضوح بیشتری یافته و هرچه بیشتر، مشخص کننده نوع روابط میان کشورهاست. جمهوری کره در مواجهه با کشورهای پیشرفته و توسعه‌یافته، از این نظر، موقعیت مناسبی دارد و در برابر کشورهای دیگر هم موقعیت برتری را به خود اختصاص‌داده‌است. کمبود مواد اولیه و فقدان معادن و منابع اولیه برای ساخت کالاهای ضروری و مصرفی، از دیگر عوامل مهم در تصمیم‌گیری این کشور برای برقراری مناسبات با دیگر کشورهاست. گرچه در روابط سیاسی کره‌جنوبی، اولویت با دولت‌های غربی و اروپایی است؛ ولی نیاز این کشور به منابع جهان سوم و دولت‌های خارج از چهارچوب‌های ایدئولوژیک غربی، سبب شده این کشور با اکثر کشورهای دنیا روابطی خوب و صمیمانه ای داشته‌باشد. وجود سیستم حزبی و تضمین قانونیِ آزادی احزاب، افراد، و عقاید، و فراهم بودن امکانات سرمایه‌گذاری و شرکت مراجع اقتصادی و تجاری در بازار و اقتصاد این کشور را می‌توان از بزرگ‌ترین عوامل داخلی مؤثر در سیاست خارجی دانست. از

طرف دیگر، غرور ملی و وحدت مردم در جهت رشد اقتصادی و حفظ جامعه و نیز تمایل مردم به رفع تشنج در کره و خروج نیروهای بیگانه از خاک کشورشان را هم می‌توان از عوامل مؤثر دیگر در این زمینه شمرد.

در خلال نخستین سال‌های تشکیل جمهوری کره، بقای این کشور با تهدیدهای جدی مواجه بود؛ بنابراین کره‌جنوبی، عمدتاً بر حفظ روابط با کشورهایی تأکیدمی کرد که کمکشان تأثیر حیاتی برای حفظ کشور داشت. تهدیدهای بالفعل و بالقوه‌ای که از جانب برخی کشورها همواره بر کره‌جنوبی اعمال می‌شده (از جمله حمله ژاپن به کره‌جنوبی و تسلط بر این کشور در طول چندین دهه، و همچنین حمله کره شمالی به جنوب، پس از پایان جنگ جهانی دوم، و تقسیم کشور کره) باعث شد کره‌جنوبی، توجه خود را به قدرت‌های اصلی جهان، به خصوص ایالات متحده معطوف کند. تلاش غرب، به خصوص آمریکا برای تقویت تمایلات و انگیزه مردم کره به فعالیت اقتصادیِ بیشتر در چهارچوب سیستم اقتصاد آزاد و نیز برنامه‌های تبلیغاتی آمریکا برای حفظ و تقویت سیاست‌های غربی در این کشور، از دیگر عواملی است که سبب حفظ پیوند حکومت جمهوری کره‌جنوبی با غرب، و در نهایت، تقویت نقش آنان در کره‌جنوبی شده است. شاید انتخاب وزیر خارجه سابقِ کره، بان کی مون(Ban Ki-moon) به عنوان هشتمین دبیر کل سازمان ملل متحد، در سال ۲۰۰۷، یکی از نشانه های تحقق سیاست جهانی شدن کره و نشان دهنده قدرت و نفوذ این کشور و ارتباط نزدیک کره با قدرت های بزگ جهانی می باشد.

بان کی مون

۲ عضویت در سازمان‌ها

کره‌جنوبی در سپتامبر(شهریور)۱۹۹۱ به عضویت سازمان ملل در آمد؛ ولی تا قبل از آن نیز در بسیاری از مجامع بین‌المللی و سازمان‌های تخصصی وابسته به سازمان ملل عضویت داشته‌است؛ از جمله در جامعه حمل و نقل هوایی بین‌المللی (IATA)، بانک بین‌المللی توسعه و بازسازی(IBRD)، سازمان توسعه صنعتی سازمان ملل(UNIDO)؛ و سازمان فرهنگی، علمی و آموزشی سازمان ملل(UNESCO). این

کشور در بسیاری از ارگان‌های وابسته به سازمان ملل عضویت‌دارد؛ از جمله در کمیسیون جلوگیری از جنایات و دادگاه بین المللی جنایی (International Criminal Court)، شورای برنامه توسعه سازمان ملل (UNDP)، کمیسیون حقوق بشر (Human Rights Commission). کره در چهل و هفتمین اجلاس مجمع عمومی سازمان ملل، به عضویت شورای اقتصادی و اجتماعی سازمان ملل(ECOSOC) درآمد. این کشور در سازمان‌های بین‌المللی دیگری نیز عضو است که برخی از آنها عبارتند از: کنفرانس توسعه و تجارت(UNCTAD)، بانک توسعه‌آسیا (ADB)، و بانک توسعه بین المللی (IDB).

شورای اقتصادی و اجتماعی سازمان ملل

یکی از اهداف دیرینه کره‌جنوبی، پیوستن به سازمان همکاری‌های اقتصادی بوده‌است. اصلی‌ترین منفعت حاصل از پیوستن به این سازمان جهانی برای اقتصاد کره، افزایش حضور مؤثر در سطح جهانی به عنوان عضو باشگاه کشورهای پیشرفته صنعتی است که تا حد زیادی، موضع کره‌جنوبی را در مذاکرات تقویت‌خواهد‌کرد.

۲ روابـــط با جمهوری اسلامی ایـــران

روابط قبل از انقلاب

روابط دو کشور کره‌جنوبی و ایران، قبل از انقلاب اسلامی، عمدتاً به دو دلیل در سطح چندان مطلوبی نبوده‌است:

۱ـ رابطه سیاسی دو کشور به علت تمرکز روابط سیاسی ایران، بر روابط با کشورهای غربی و اروپا مدت‌ها در سطح آکرودیته و متعاقباً کاردار، ثابت‌ماند و به طبع، همکاری‌های اقتصادی ایران نیز بیشتر با کشورهای پیشرفته صنعتی، از جمله آمریکا، انگلیس، فرانسه، و آلمان، و در منطقه اقیانوسیه، با ژاپن شکل گرفته بود.

۲ـ کره‌جنوبی در آن زمان، توان اقتصادی، صنعتی و فنی قابل توجهی برای جلب همکاری ایران در این زمینه‌ها نداشت؛ به علاوه، شرکای اصلی اقتصادی و تجاری ایران، مشتریان نفت خام کشورمان بودند و از آنجا که کره‌جنوبی، هنوز صنعتی

نشده‌بود، بازار جذابی برای نفت خام ایران به‌حساب نمی‌آمد؛ با این حال، ایران، قبل از انقلاب اسلامی در چند زمینه با کره‌جنوبی همکاری داشته‌است: ماهیگیری در خلیج فارس با استفاده از توان کره‌جنوبی در امور کشتی‌رانی و ماهیگیری، اعزام حدود ده‌هزار کارگر کره‌ای به ایران برای کار که در سفر نخست‌وزیر این کشور به ایران مطرح شد و مورد توافق قرارگرفت؛ و تنها مورد همکاری فنی که در زمینه کشتی سازی خلیج فارس بود و مراحل مقدماتی آن در سال‌های آخر حکومت پهلوی انجام شد. در سال ۱۹۷۹(۱۳۵۸)، کار این پروژه متوقف شد.

روابط سیاسی ایران و کره در سال۱۹۶۵ برقرار شد و دولت کره در تهران، سفارت تأسیس کرد. سفارت ایران در توکیو، تا سال ۱۳۵۴، در سئول آکرودیته بود. در این تاریخ، سفارت ایران در سئول در سطح کاردار گشایش یافت و از سال ۱۳۵۶، اعزام سفرا صورت گرفت.

روابط بعد از انقلاب

جمهوری کره پس از پیروزی انقلاب ایران، نظام جمهوری اسلامی را به رسمیت شناخت. مناسبات دو کشور، پس از پیروزی انقلاب اسلامی، از نظر سطح سیاسی، تحت تأثیر اولویت‌های سیاسی خاص جمهوری اسلامی ایران قرارگرفت.

سئول، همواره به حفظ و گسترش مبادلات اقتصادی، فنی، و علمی با جمهوری اسلامی ایران، به موازات ارتقای سطح روابط سیاسی دو کشور، علاقه‌مند بوده است. در سال ۱۳۶۸، بنا به دعوت معاون سیاسی وزارت امور خارجه ایران، همتای کره‌ای او به تهران آمد و طی مذاکراتی با مقامات طراز اول کشور، موضوع ارتقای سطح روابط سیاسی بین دو کشور، مورد توجه و بررسی قرارگرفت و نهایتاً در خرداد همان سال، تصمیم دو کشور، مبنی بر ارتقای روابط سیاسی فیمابین، رسماً اعلام شد. موضع این کشور در قبال جنگ تحمیلی علیه ایران، موضعی انفعالی، توأم با بی‌طرفی رسمی بود و ضمن حفظ روابط حسنه با ایران، تداوم پای‌بندی به تعهدات خود در طول جنگ و متقبل شدن زیان های مالی و جانی قابل ملاحظه، از هر گونه اقدامی در جهت گسترش روابط با عراق خودداری کرد. بر اثر تجاوزات رژیم عراق، ده‌ها کُره‌ای به هنگام اجرای پروژه‌ها و قراردادهای آن کشور با ایران، کشته‌شدند و به چند کشتی آن کشور در خلیج فارس نیز آسیب رسید؛ اما این کشور، هیچ گاه عبور و مرور کشتی‌های خود را در بنادر جمهوری اسلامی ایران قطع‌نکرد. پس

از پذیرش قطع‌نامه ۵۹۸ شورای امنیت سازمان ملل متحد توسط طرفین درگیر در جنگ ایران‌عراق، کره‌جنوبی، آمادگی کامل و همه جانبه خود را برای همکاری در برنامه‌های بازسازی جمهوری اسلامی ایران اعلام کرد.

روابط اقتصادی

همکاری‌های اقتصادی ایران و کره‌جنوبی در چهارچوب موافقت‌نامه‌های همکاری‌های اقتصادی دو کشور که در سال ۱۳۵۴ در سئول به امضا رسید، با دیدار وزیر امور خارجه جمهوری کره از ایران در سال ۱۳۵۵، دیدار نخست‌وزیر آن کشور از ایران در سال ۱۳۵۶، و اشتغال دوازده‌هزار کارگر فنی و راننده کره‌ای در ایران، ابعاد گسترده‌ای یافت. در سال ۱۳۵۶، یک موافقت‌نامه در زمینه ماهیگیری، بین دولت ایران و دولت کره‌جنوبی به امضا رسید و بر اساس آن، طرفین، ضمن همکاری‌های علمی و فنی در زمینه ماهیگیری، به خصوص از طریق مبادله کارشناسان و کارآموزان و انجام فعالیت‌های مشترک در شناسایی ذخایر ماهی و تحقیقات در زمینه ماهیگیری در آب‌های آزاد بین‌المللی، بازاریابی تولیدات دریایی، تولید وسایل و لوازم صید، و ساختن کشتی و تعمیرات آن اقدام کنند. به منظور نظارت بر اجرای این موافقت‌نامه، کمیته مشترکی تشکیل شد؛ ولی این موافقت‌نامه پس از انقلاب اسلامی ایران به حالت تعلیق درآمد.

کارشناسان فنی و تخصصی کره‌ای، پس از پیروزی انقلاب اسلامی، در برخی طرح‌های فنی و صنعتی را در جمهوری اسلامی ایران مشارکت داشتند که از آن جمله می‌توان به راه آهن بافق- بندر عباس، احداث پالایشگاه گازِ کنگان و نیروگاه‌های برق اشاره کرد. در اردیبهشت سال ۱۳۶۸، به عنوان مقدمه همکاری‌های دو کشور برای تشکیل کمیسیون در سطح وزرا، کمیته مشترک همکاری‌های تجاری- اقتصادیِ اتاق‌های بازرگانیِ ایران و کره‌جنوبی ایجاد شد. از مهم‌ترین طرح‌های اقتصادیِ مشترک ایران و کره می‌توان به این موارد اشاره کرد:

قطعه چهار الفِ راه‌آهن بافق ـ بندر عباس، طرح‌های ساختمانیِ کارخانه اولفین پتروشیمی تبریز، خطِ B مجتمع پتروشیمی تبریز، نیروگاه حرارتیِ شهید رجایی و ساخت سد گدارلند روی رودخانه کارون.

کره‌جنوبی، از جمله کشورهایی است که در سال‌های اخیر، همکاری‌های مناسب و روزافزون با جمهوری اسلامی ایران داشته‌است. سطح همکاری‌های دو کشور

در ۴۵ سال اخیر در حد قابل قبولی بوده و دچار وقفه نشده‌است. هم‌اکنون تعداد زیادی از شرکت‌های کره‌جنوبی، در ایران سرمایه‌گذاری کرده‌اند و مشغول فعالیت و مشارکت با طرف‌های ایرانی خود هستند. هر چند بسیاری از ظرفیت‌های موجود در دو کشور برای همکاری، هنوز محقق نشده؛ اما سرعت توسعه مناسبات ایران و کره‌جنوبی نشان‌می‌دهد طرفین، خواستار به‌کارگیریِ تمام این ظرفیت‌ها هستند. حجم روابط اقتصادی دو کشور در سال ۱۳۸۷، به حدود دوازده‌میلیارد دلار رسیده که بالاترین سطح مناسبات اقتصادی دو کشور در سال‌های اخیر بوده‌است.

نفت، محصولات پتروشیمی، شامل بوتان و پروپان مایع شده و انواع میوه و سبزی، مهم‌ترین اقلام صادراتی ایران به کره‌جنوبی است. خودرو و قطعات یدکی آن، آهن، فولاد، ماشین آلات و محصولات صنعتی، عمده اقلام وارداتی ایران از کره‌جنوبی محسوب می‌شوند.

ایران در ژوئیه ۲۰۰۹، روزانه ۱۵۷هزار بشکه نفت خام به کره‌جنوبی صادرمی‌کرده‌است. اگرچه این کشور، از ژوئیه ۲۰۰۸، واردات نفت خام خود را از خاورمیانه کاهش‌داده‌است، با این حال، ایران جزو چهار منبع اصلی تأمین نفت خام برای کره‌جنوبی است.

ایران و کره‌جنوبی هم اکنون سالانه بیش از ۱۰ میلیارد دلار روابط تجاری دارند که از این میزان ۴ میلیارد دلار صادرات کالاهای کره ای به بازار ایران و ۶ میلیارد دلار هم صادرات سالانه نفت و گاز ایران به کره می باشد.

روابط فرهنگی

اولین موافقت‌نامه فرهنگی میان ایران و کره جنوبی در بهمن ماه سال ۱۳۵۳ امضا شد که بر مبنای آن قرار شد در زمینه مبادله دانشجو، اعطای بورس تحصیلی، و مسایل دیگر، بین دو کشور، همکاری‌هایی صورت گیرد. پس از انقلاب اسلامی ایران، هنوز هم مبنای روابط فرهنگی دو کشور بر همان موافقت‌نامه استوار است؛ اما روابط فرهنگی میان دو کشور، در حال رشد است. در سال‌های اخیر، دو کشور، نمایشگاه‌ها و مراسم مختلفی در کشور مقابل برگزار کرده‌اند؛ از جمله در سال ۲۰۰۸ نمایشگاهی به نام شکوه ایران(Glory Of Persia) در سئول برگزار شده‌است. ایران نیز چند قرار داد با شبکه های تلویزیونی کره‌ای و نیز قراردادی برای دوبله سریال‌های کره‌ای امضاکرده.

نام	آدرس	تلفن	فکس	ایمیل
سفارت ایران در سئول	726,126 Hannam-Dong Yongsan-Ku Seoul (140-210)Korea	۷۹۳۷۷۵۱ ۷۹۳۷۷۵۲ ۷۹۳۷۷۵۳	۷۹۲۷۰۵۳	IRANEMB@HOTMAIL.COM
بانک ملت در سئول	THE KEUMKANG TOWER 13/14th FLOOR 889-13 DAECHI-DONG GANGNAM-KU, SEOUL	۰۰۸۲ -۲- ۵۵۸ -۴۴۴۸ ۵۵۴ -۵۵۵۶	۵۵۷-۴۴۴۸	

مناطق دیدنی

سئول(Seoul)

سئول، پایتخت و بزرگ‌ترین شهر کره‌جنوبی است. این شهر در حوضه جلگه رودخانه هان در شمال غربی کشور واقع شده است. وسعت شهر ۶۰۵ کیلومتر مربع است. رودخانه هان به دریای زرد می ریزد و مهم‌ترین رودخانه کره‌جنوبی است. طول این رودخانه، حدود ۵۱۴ کیلومتر است. در اطراف سئول، هشت رشته کوه وجود دارد و مسطح‌ترین قسمت‌های آن، جلگه رودخانه هان و نواحی غربی است. سئول، آب و هوای مرطوب قاره‌ای دارد و تابستان‌های معمولاً گرم و مرطوب با بارش‌های سنگین از جون(خرداد) تا جولای(تیر). آگوست(مرداد)، با دمای حدود ۲۲ تا سی درجه سانتی گراد و بیشتر، گرم‌ترین ماهِ سال است. زمستان‌های سئول، اغلب، خیلی سرد، و میانگین دما در ماه ژانویه (دی) بین ۷- تا یک درجه سانتی گراد است و نسبت به تابستان‌ها خیلی خشک‌تر است. به‌طور متوسط، هر سال، ۲۸ روزِ برفی در شهر سئول وجود دارد.

جدول آب و هوای سئول						**بارش**(میلی‌متر) **دمای روزانه** (سانتی گراد)								
ماه		ژانویه	فوریه	مارس	آوریل	مه	جون	جولای	اوت	سپتامبر	اکتبر	نوامبر	دسامبر	سال
میانگین دمای روزانه	بیشترین	۲	۴	۱۰	۱۸	۲۳	۲۷	۲۹	۳۰	۲۶	۲۰	۱۲	۴	۱۷
	کمترین	-۵	-۳	۲	۸	۱۳	۱۸	۲۲	۲۲	۱۷	۱۰	۴	-۲	۹
میانگین کل بارش		۱۷	۲۲	۳۳	۵۴	۷۹	۱۱۶	۲۷۲	۳۰۰	۱۰۳	۳۷	۴۱	۱۵	۱۰۸۹

منطقه ملی مرکزیِ سئول(Seoul National Capital Area)، شامل شهرِ بندریِ مهمِ اینچون(Incheon) و شهرهای تابع در جیونجی دو(Gyeonggi-do) است که حدود ۲۳میلیون نفر جمعیت دارد و دومین منطقه شهری(Metropolitan Area) بزرگ دنیا پس از توکیو و هشتمین شهر پر جمعیت دنیا بعد از مسکو است. تقریباً نیمی از جمعیت کره‌جنوبی، در ناحیه مرکزی ملی سئول، و یک- چهارم جمعیت، در شهر سئول زندگی می‌کنند؛ در نتیجه این شهر، مرکز اصلی اقتصادی، سیاسی، و فرهنگی کره به حساب می‌آید.

سئول با داشتن جمعیت ۱۰۴۲۱۷۸۲ نفر، طبق آمار سال ۲۰۰۷، جزو شهرهای پر جمعیت دنیاست. تقریباً تمام ساکنان شهر سئول، کره‌ای هستند؛ ولی اقلیت‌هایی هم از چین و ژاپن وجوددارند. میزان جرم در این شهر، خیلی پایین است که این موضوع، سئول را به یکی از امن‌ترین شهرهای آسیایی مبدل ساخته‌است.

آیین بودایی و مسیحیت، دو مذهب اصلی شهر هستند. مسجد مرکزی سئول در سال ۱۹۷۶ در ایتاوون(Itaewoon) افتتاح شد.

بیش از پنجاه کالج و دانشگاه، و در مجموع، بیش از یک- چهارم سازمان‌های آموزشیِ سطحِ بالای کره در سئول هستند. اغلب دانشگاه‌های معتبر کره نیز در سئول واقع شده‌اند.

سئول، میزبان بازی‌های آسیایی سال۱۹۸۶، المپیک تابستانی ۱۹۸۸، مسابقات جام جهانی فوتبال ۲۰۰۲ و بسیاری رخدادهای ورزشی دیگر بوده‌است. استادیوم جام جهانی سئول(Seoul World Cup Stadium) با گنجایش ۶۸۴۷۶ نفر، در سال ۲۰۰۱ برای میزبانی جام جهانی فیفا ۲۰۰۲(FIFA World Cup 2002) ساخته شد و میزبان مراسم افتتاحیه و اولین بازی از این سری مسابقات بود. مقر فدراسیون جهانی تکواندو(WTF) در این شهر است. این شهر، سه تیم بیسبال دارد؛ دوتیم

استادیوم جام جهانی سئول

جام جهانی فیفا

نووون هومل اف.سی

اف.سی سئول

سئول متحد

سئول اف.سی مارتیرس

بسکتبال و یک تیم فوتبال حرفه‌ای به نام اف.سی سئول(FC Seoul) در لیگِ کی(K-League). باشگاه گیونگ سونگ اف.سی(Gyeongseong FC)، اولین باشگاه فوتبال سئول بوده‌است. تیم حرفه‌ایِ اف.سی سئول هم موقعیت خوبی در کشور دارد و از سال ۱۹۸۳ شروع به کار کرده. تیم‌های هومل اف.سی(Nowon Hummel FC)، سئول متحد (Seoul United)، سئول اف.سی مارتیرس(Seoul FC Martyrs)، و اف.سی زنان شهر سئول (Seoul City Women`s FC)، از دیگر تیم‌های فوتبال این شهرند.

بیش از هشتاد زمین گلف در کشور کره وجود دارد که بهترین آن‌ها در نزدیکی سئول واقع شده‌اند و بیشتر آن‌ها حدود یک ساعت با شهر فاصله‌دارند. در اغلب این مجتمع ها تسهیلات لازم برای اسکان و نیز امکانات مربوط به سایر ورزش‌ها (از جمله استخر شنا) هم وجود دارد. دو پیست اسکی اصلی در اطراف سئول وجود دارد: یانگ پیونگ(Yongpyong) در منطقه تاک والیانگ(Tackwallyong) و چان ماسان(Chonmasan) در نزدیکی سئول.

یانگ پیونگ

این شهردر قرن هجدهم قبل از میلاد بنیان گذاشته‌شده؛ اما بنای جدید آن به دوره گوریو (Goryeo) برمی گردد و بعدها در دوره فرمانروایی جیسون(Joseon)، در سال ۱۳۹۴ ، به پایتختیِ کره انتخاب شد. در دوره استعمار ژاپنی‌ها در اوایل قرن بیستم، بسیاری از بخش‌های قدیمی و تاریخی شهر تغییریافت. بعد از جنگ جهانی دوم و آزادی کره، اسم سئول به شهر داده‌شد (برخی از نام‌های قبلیِ این شهر عبارتند از: ویری سیونگ(Wirye-seong)، هانجو(Hanju)، و نیم گیونگ(Namgyeong)).
بعد از اعلام استقلال کره‌جنوبی، دولت جدید نیز سئول به عنوان پایتخت معرفی کرد. در زمان جنگ دو کره، سئول به شدت ویران شد؛ ولی برخی برنامه‌های رشد توسعه اقتصادی دولت، کمک بسیاری به توسعه این شهر کرد. در دهه ۱۹۹۰، تعدادی از بناهای تاریخی شهر بازسازی شد و کارگران زیادی از نقاط مختلف دنیا (از جمله بنگلادش، چین، اندونزی، هند، اندونزی و ...) به این شهر آمدند.

بخش قدیمی شهر، جیسون (Joseon)، امروزه مرکز شهر به شمار می آید و ادارات دولتی، دفاتر اصلی سازمان‌ها، هتل‌ها و فروشگاه‌های قدیمی در این منطقه واقعند.

سئول، از لحاظ تجاری و مالی، جزو ده شهرِ برجسته دنیاست و دفاتر مرکزیِ بسیاری از شرکت‌های چندملیتی، از جمله سامسونگ، ال.جی و هیوندای در این شهر واقع شده‌است. این شهر، از لحاظ میزان تولید ناخالص داخلی، چهارمین شهر آسیا و یکی از بیست شهر برتر دنیا در این زمینه است. اگرچه مساحت سئول، فقط شش درصد از کل کره‌جنوبی است، ولی ۲۱ درصد از کل تولید ناخالص داخلی کشور به این شهر اختصاص‌دارد. چند بانک معروف بین‌المللی، از جمله سیتی گروپ(Citigroup)، اچ.اس.بی.سی(HSBC)، و گروه مالیِ میزویو(Mizuho) نیز در این شهر شعبه دارند.

سئول، اولین شهر آسیای شرقی بود که سیستم تلگراف، تلفن، الکتریسیته، آب لوله کشی، و تراموا در آن ایجاد شد. امروزه به دلیل تنوع شبکه حمل و نقل، این شهر به کانون مهم حمل و نقل آسیا تبدیل شده‌است. بیش از سه‌میلیون وسیله نقلیه ثبت شده در سئول وجود دارد.

فرودگاه بین المللی گیمپو(Gimpo International Airport)، اولین فرودگاه بین‌المللی کره بوده وتا سال ۲۰۰۱، مهم‌ترین فرودگاه کره محسوب می‌شد؛ ولی اکنون دومین فرودگاه بزرگ کشور است. در سال ۲۰۰۷، حدود ۱۳۸۱۱۰۰۴

فرودگاه بین المللی گیمپو

مسافر ازاین فرودگاه استفاده کرده‌اند. در سال ۲۰۰۱، فرودگاه بین‌المللیِ اینچون (Incheon International Airport) افتتاح شد . اغلب پروازهای بین‌المللی و بعضی پروازهای داخلی، از اینچون انجام می‌شود؛ در حالی که گیمپو اکنون فقط پروازهای داخلی یا برخی پروازها به فرودگاه توکیو یا شانگهای را پوشش می‌دهد. فرودگاه بین‌المللی اینچون به همراه فرودگاه هنگ‌کنگ و سنگاپور، از مرکز اصلی حمل و نقل در شرق آسیا هستند و همان‌طور که قبلاً ذکر شد، در سال ۲۰۰۹، حدود سی‌میلیون مسافر از آن استفاده کرده‌اند.

سئول از طریق راه آهن به همه شهرهای مهم کره‌جنوبی متصل است. قطار سریع‌السیرِ کی.تی.ایکس نیز با سرعتی بیش از سیصد کیلومتر در ساعت، این شهر را به اکثر شهرهای مهم کره مربوط می‌کند.

شبکهٔ مترو در سئول یازده خط دارد و بسیار گسترده است و روزانه بیش از هشت میلیون مسافر را جابه‌جا می‌کند و یکی از شلوغ‌ترین سیستم‌های متروی دنیا که یازده خط دارد. طول این سیستم در داخل شهر، ۳۱۴ کیلومتر است و اگر تمام خطوط مترو را در اطراف شهر با آن درنظر بگیریم، حدود ۷۵۵ کیلومتر طول دارد. در میان این خطوط، خطِ (AREX) مترو به فرودگاه بین المللی اینچون می‌رود و با خطِ یکِ این مترو نیز می‌توان به شهر اینچون رفت. تمام علایم موجود در متروها و مسیر آن‌ها، به دو زبان کره‌ای و انگلیسی نوشته شده‌اند. صدای ضبط شده برای اطلاع‌رسانی در متروها نیز به این دو زبان است. سیستم مترو را چهار سازمان مختلف اداره‌می کنند. قیمت بلیط‌ها از هزار وون برای هر ده کیلومتر شروع می‌شود و برای هر پنج کیلومترِ اضافی، صد وون افزوده می‌شود؛ البته سیستم کارتی ویژه‌ای هم برای پرداخت هزینه سفر با مترو وجود دارد. سفر با قطارهای اکسپرس به بلیط جداگانه نیازدارد.

مراکــز خریــد

دانگ داموم (Dongdaemun Market)

بزرگ‌ترین مرکز خرید کره‌جنوبی است و در خیابان جونگ نوگو(Jongno-gu) در مرکز شهر واقع شده. این مرکز خرید در جولای (تیر) سال ۱۹۰۵ افتتاح شده‌است. دانگ داموم، مرکز خرید و تفریح است و بوتیک‌های مد و فروشگاه‌های درجه یک دارد؛ علاوه بر این، فروشگاه‌های زیادی دارد که بسیاری از انواع جانوران در آن‌ها به فروش می‌رسد. برای بازدید کامل این مرکز خرید، وقت زیادی لازم است.

نام داموم(Namdaemum Market)

یکی دیگر از مراکز خرید شهر سئول در نزدیکی دانگ داموم و در خیابانی به همین نام است؛ ولی از لحاظ تنوع، مثل دانگ داموم نیست. این مرکز خرید، یکی از قدیمی‌ترین مراکز خرید کره‌جنوبی، و بزرگ‌ترین بازار عمده فروشی شهر سئول است. خیابانی که این بازار در آن است، زمانی ساخته شده که ماشین رایج نبوده؛ در نتیجه نمی‌توان با ماشین وارد آن شد. از این مرکز خرید تا ایستگاه مرکزی سئول، پیاده، ده دقیقه راه است و به خط چهارِ ایستگاه متروی هویون(Hoehyeon) نزدیک‌تر است. اکثر خرده فروش‌ها، اجناس مورد نیاز خود را از این مرکز خرید می‌خرند و در فروشگاه‌های خودشان می‌فروشند. اگرچه نام‌داموم، یکی از مراکز مورد توجه جهانگردان است؛ ولی اکثر مشتریان آن، کره‌ای هستند.

اینسادونگ (Insadong)

مرکز خریدی است به وسعت ۱۲/۷ هکتار و متشکل از تعداد زیادی فروشگاه که آثار هنری قدیمی و جدید کره، از قبیل آثار نقاشی، خطاطی، و مجسمه در آن به فروش می‌رسد. اینسادونگ در خیابانی به نام اینسادونگ گیل (Insandong-gil) واقع شده. این خیابان، بزرگ‌ترین بازار فروش اجناس عتیقه و آثار هنری کره است. این منطقه، هم برای کره‌ای‌ها و هم برای خارجی‌ها جذاب است؛ چون عرضه کننده آثار فرهنگی قدیمی و معاصر کره است.

ایتاوون(Itaewon)

یکی دیگر از مناطق خرید قابل توجه سئول در منطقه یانگ سانگو (Yongsan-gu) است که بوتیک‌ها و فروشگاه‌های زیادی دارد و برای گردشگران، جالب است. رستوران‌های زیادی در این منطقه هستند که غذاهای حلال عرضه می‌کنند و مسجد مرکزی سئول(Seoul Central Mosque) نیز در این ناحیه واقع شده‌است. هتل‌های مهم شهر هم در این ناحیه‌اند. اجناس چرمی را با کیفیت بالا و قیمت منطقی و نیز انواع مختلفی از سوغات‌های کره را در این مکان می‌توان پیدا کرد.

منطقه گانگنام (Gangnam)

یکی از مناطق مرفه‌نشین شهر سئول است که فروشگاه‌های مدرن و معروفی دارد؛ از جمله آپگوجونگ-دانگ (Apgujeong-dong) و بازار کوایکس (COEX).

مرکز خرید کو ایکس (COEX)

در منطقه گانگ نام گو (Gangnam-gu) واقع شده و بزرگ‌ترین مرکز خرید سئول است؛ علاوه بر آن، با وسعت ۸۵هزار مترمربع، بزرگ‌ترین مرکز خرید زیرزمینی در آسیا شناخته‌شده‌است. صدها فروشگاه، دوسالن غذاخوری، یک مجموعه سینمایی، یک آکواریوم، یک کتاب فروشی بزرگ، و موزه تخصصی کیم چی (Kimchi Field Museum)، از بخش‌های مختلف این مرکز خرید هستند. جز این‌ها، یک محوطه مخصوص مسابقات بازی‌های کامپیوتری هم دارد و در فضای داخلی و خارجی این مرکز نیز چند صحنه اجرا هست که در برگزاری مراسم فصلی و عمومی، از آن‌ها استفاده می شود. این مرکز خرید، نزدیک مرکز همایش‌ها و نمایشگاه کوایکس (COEX Convention & Exhibition Centre) است.

مرکز خرید یانگ سان (Yangsan Electronic Market , Techno)

برای دیدن تمام این مرکز به چند روز وقت نیاز است. صدها فروشگاه در ۲۲ بازارِ آن وجود دارد. جدیدترین انواع کامپیوتر، تلفن همراه، دوربین، دی‌وی‌دی پلیر، و تلویزیون دیجیتالی در این مرکز عرضه می‌شود. در موقع خرید، فقط به ضمانت‌نامه آن‌ها توجه کنید!

بازارجانگ آنپیونگ (Jang-anpyeong Antique Market)

اجناس قدیمی و زیبایی در این بازار می‌توان پیداکرد. بیش از ۱۵۰ مغازه و

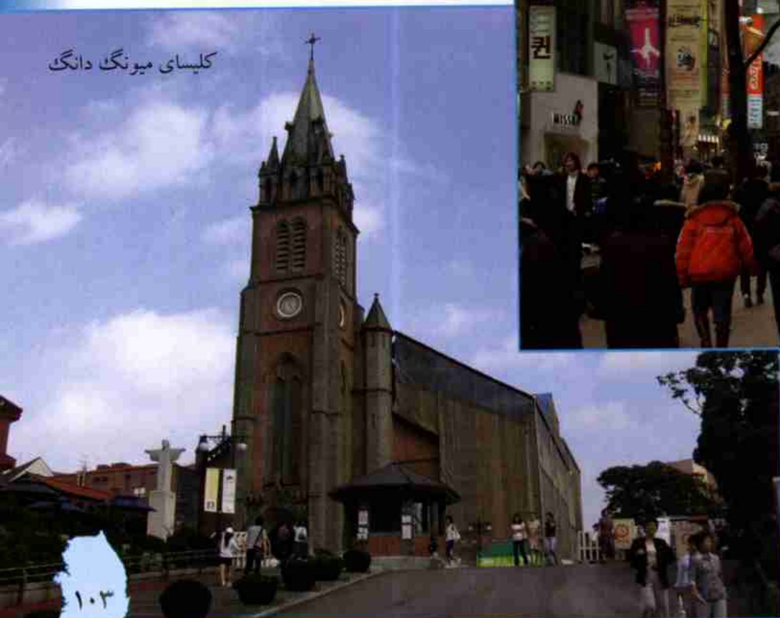
فروشگاه در آن وجوددارد و یکی از بزرگ‌ترین‌ها در نوع خود در آسیا می‌باشد. بهترین مکان برای خرید نقاشی، وسایل خانه، خوشنویسی و وسایل قدیمی و عموماً قیمت‌ها بالا است. این بازار در خیابان دانگ دایمون گو(Dongdaemun-gu) قراردارد.

منطقه خرید میونگ دانگ(Myeong-dong)

در جانگ گو(Jung-gu) واقع شده؛ وسعت آن، حدود ۰/۹۱کیلومترمربع است و محل فروشگاه‌های خرده فروشی با قیمت‌های بالا و نمایندگی‌های بین المللی مارک‌های معروف است. میونگ دانگ، مکانی مطلوب برای جوانان، مد، و تفریحات شبانه است. این منطقه چهار فروشگاه اصلی دارد: میگلیور(Migliore)، فروشگاه لوته (Lotte Department Store)، آواتار(Avatar)، و های هریِت(High Harriet). این منطقه، مرکز خدمات مالی عمده و اوراق بهادار است و اکثر شرکت‌های خدمات مالی و بیمه و شرکت‌های سرمایه گذاری، در این منطقه دفاتری دارند. سفارت چین، دفتر یونسکو، و کلیسای میونگ دانگ(Myeongdong Cathedral) نیز در این منطقه واقعند.

میونگ دانگ

کلیسای میونگ دانگ

نقـــاط دیدنـــی
موزه‌ها

موزه ملی کره(National Museum of Korea)

این موزه در خیابان یونگ سان گو(Yongsan-gu) واقع شده و موزه‌ای هنری و تاریخی است؛ در اکتبر سال ۱۹۴۵ تأسیس شده و وسعتی برابر با۱۳۷,۲۰۱ مترمربع دارد. ساختمان موزه، سه طبقه است و در آن، آثار هنری و باستان شناسی کره را از دوران ماقبل تاریخ تا قرن بیستم نمایش می‌دهند:طبقه اول:گالری باستان شناسی و تاریخی، طبقه دوم: گالری هنرهای زیبا و مجموعه ای از انواع آثار هنری اهدا شده و در طبقه سوم: گالری هنرهای زیبا به همراه گالری هنرهای آسیایی وجود دارد. در این موزه بیش از ۱۵۰هزار اثر هنری وجود دارد و بزرگ‌ترین موزه آسیا و ششمین موزه بزرگِ دنیاست.

موزه کاخ ملی کره
(National Palace Museum of Korea)

یـک موزه ملی اسـت که در سپتامبـر (شهـریور) سـال ۱۹۰۸ در قصـر گیونـگ بـوک گانـگ (Gyeongbokgung) تأسیس شده‌است. در این موزه، بیش از چهل‌هزار اثر هنریِ دستی متعلق به قصرهای دوران جیسون و امپراطوری کره و چهارده گنجینه ملی وجود دارد.

موزه ملی مردم
(National Folk Museum)

داخل قصر گیونگ باک است و شیوه قدیم زندگی مردم کره را در آن به نمایش گذاشته‌اند.

موزه یادمان جنگ(War Memorial)

در سال ۱۹۹۴ در سئول ساخته شده. در این موزه آثاری از اکثر جنگ‌هایی که کره در آنها شرکت‌داشته، وجود دارد؛ چندین اتاق نمایش و یک مرکز نمایشگاهی در فضای باز نیز وجود دارد که تجهیزات جنگی را در آن‌ها به نمایش گذاشته‌اند. ساختمان موزه چهار طبقه است و وسعتی حدود بیست‌هزار مترمربع دارد. در مرکز آن، مجسمهٔ برادران(Statue of Brothers) (یک سرباز مسن اهل کره‌جنوبی و یک سرباز جوان‌تر اهل کره شمالی) قراردارد که نماد جدایی دو کره است.

مجسمهٔ برادران

موزه یادمان جنگ

موزه هنر(Seoul Museum of Art)

این موزه در نوزدهم آگوست(مرداد) سال ۱۹۸۸ در مرکز شهر سئول افتتاح شد. امتیاز آن، داشتن شش سالن نمایشگاهی برای برگزاری نمایشگاه‌های بین‌المللی است. این موزه در شهر سئول، دو شعبه دارد. در این موزه هنرهای سنتی به نمایش درآمده.

موزه ملی علوم سئول(National Science Museum)

نمایشگر فن آوری مدرن کره جنوبی است.

موزه و زیارتگاه شهدای جول دوسان (Jeoldusan Martyrs)

این زیارتگاه به یاد کشتار و شکنجه هزاران معتقد کلیسای کاتولیک رم در سال۱۸۶۶(در همین مکان این اتفاق رُخ داده) و برای گرامی داشت خاطره قربانیان ساخته‌شده‌است. موزه در سال۱۹۶۷ به آن افزوده شد. در سال ۱۹۷۲، پارکی هم اطراف آن ساختند. این موزه در خیابان هاپ‌جیونگ(Hapjeong-dong) واقع شده.

موزه هنر ایمین(Ilmin Museum of Art)

یک موزه خصوصی است در خیابان سجونگ نو(Sejongno) در منطقه جانگ نو گو(Jongno-gu). این موزه به خاطر برپایی نمایشگاه‌هایی در زمینه هنر کره شناخته‌شده‌است؛ در دسامبر(آذر) سال ۱۹۹۶ تأسیس شده و در آن، ۱۷۳۰ اثر هنری، و ۲۵۰ فیلم نگهداری می‌شود. وسعت آن هم حدود ۶۵۰ مترمربع است.

موزه هنرِ لئوم سامسونگ(Leeum Samsung)

یک موزه خصوصی است که در سال ۲۰۰۴ افتتاح شده‌است. در این موزه، ارتباط میان هنر و فرهنگ در زمان‌های مختلفِ گذشته، حال، و آینده به نمایش گذاشته‌شده‌است.

موزه تخصصی کیم چی(Kimchi)

کیم چی، نام یکی از غذاهای اصلی و معروف کره‌ای است. این موزه را یکی از بزرگ‌ترین شرکت‌های تولید مواد غذایی در کره به نام پالمون(Pulmuone) در سال ۱۹۸۶ در خیابان سامسونگ دانگ(Samseong-dong) در منطقه گانگ نام گو (Gangnam-gu) تأسیس کرده‌است. نمایشگاه‌هایی که در این موزه برگزار می‌شود، بر شناساندن این غذا تأکیددارند. این موزه به سه قسمت اصلی تقسیم می‌شود وهر بخش از موزه، انواع مختلفی از این نوع غذا و اطلاعات مربوط به آن ارائه‌می‌دهد.

بنــاهــا

زیارتگاه جانگمیو(Jongmyo Shrine)

یکی از آثار تاریخی سئول است که در سال ۱۹۹۵، در فهرست آثار میراث جهانی ثبت شد. این بنا در سال ۱۳۹۴ میلادی ساخته شد و دارای ۵ بخش اصلی است. این بنا نمایانگر آثاری از دوران حکومتی جیسون است. هر سال، اجرایی باشکوه از موسیقی سلطنتی قدیمی و رقص مخصوص آن به نام جونگ میو جریک(Jongmyo Jeryeak) در این زیارتگاه برگزار می‌شود. حدود نوزده تابلوی به یاد ماندنی از پادشاهان به همراه سی ملکه آن‌ها در نوزده اتاق این زیارتگاه نگهداری می‌شود. این آرامگاه در سال ۱۵۹۲، در اثر حمله ژاپنی‌ها آتش گرفت و در سال ۱۶۰۸ بازسازی شد.

قصر چانگ دوک گانگ (Changdeokgung)

یکی دیگر از آثار تاریخی مهم شهر سئول است که در سال ۱۹۹۷ در فهرست میراث جهانی ثبت شد. این قصر در سال ۱۴۰۵ ساخته‌شده؛ در سال۱۵۹۲ در حمله ژاپن آتش گرفت؛ و در سال ۱۶۰۹ دوباره ترمیم شد. بنای قصر در میان یک پارک وسیع در منطقه جانگ‌نو گو(Jongno-gu) واقع است و یکی از پنج قصر بزرگی است که در دوران پادشاهان جیسون ساخته است. این قصر، محل مورد علاقه بسیاری از شاهزادگان دوره جیسون بوده‌است. اگر زمان کافی برای دیدن تمام قصرهای مهم شهر ندارید، حتماً این قصر را ببینید. بازدید از این قصر به همراه تورهای مسافرتی، ممکن است. امروزه سیزده ساختمان در زمین قصر و بیست و هشت عمارت کلاه فرنگی در باغ‌های آن به‌جامانده‌است. تقسیمات مختلف این قصر، شامل منطقه دولتی، قسمت ورودی، و بخش خصوصی سلطنتی است. اکثر ساختمان‌های مربوط به امور اداری، در قسمت جلوی قصر واقعند. در پشت قصر، یک باغ ۳۲ هکتاری وجوددارد که فقط خاندان سلطنتی از آن استفاده‌می کرده‌اند و شبستان بانوان قصر در این قسمت بوده‌است. حدود ۲۶هزار درخت از صدها نوع در این باغ وجود دارد. بعضی از درخت‌ها در پشت قصر، قدمتی بیش از سیصد سال دارند و در کنار آن‌ها درختی است که بیش از هزار سال قدمت دارد. بخش‌های اصلی قصر، این‌ها هستند:

دروازه دان هامون (Donhwamun Gate)

دروازه اصلی قصر است که در سال ۱۴۱۲ ساخته شده‌است.

پل گوم چونگیو(Geumcheongyo)

قدیمی‌ترین پل سئول است که در سال ۱۶۰۸ ساخته شده‌است.

سالن این جیونگ جیون(Injeongjeon)

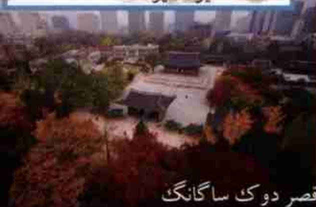
جزو آثار ملی کره است و در اصل در سال ۱۴۰۵ ساخته شده‌است.

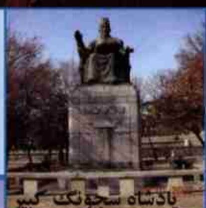

سالن سون جیونگ جیون

سالن دایجوجون

عمارت کلاه فرنگی جوهامنا

اقامتگاه یون گیونگ دانگ

قصر دوک ساگانگ

پادشاه سجونگ کبیر

قصر گیونگ باکگانگ

سالن سون جیونگ جیون(Seonjeongjeon)

محل اداره امور حکومتی بوده‌است. اصلِ این سالن در سال ۱۹۱۷ در آتش‌سوزی خراب شد. ساختمان مرمت شده آن به دلیل تأثیر معماری غربی، با سبک اصلیش بسیار متفاوت است.

سالن دایجوجون(Daejojeon)

محل رسمی سکونت ملکه بوده‌است.

عمارت کلاه فرنگی جوهامنا(Juhamnu)

کتاب‌خانه سلطنتی بوده‌است.

اقامتگاه یون گیونگ دانگ(Yeon-gyeongdang)

یک سالن ورودی که در سال ۱۸۲۷ساخته شده‌است.

قصر دوک ساگانگ(Deoksugung)

یکی دیگر از مناطق دیدنی شهر سئول است. این قصر در قرن پانزدهم ساخته شد. ژاپنی‌ها در طول جنگ هفت ساله، تمام قصرهای این شهر را سوزاندند و این قصر به عنوان قصر سلطنتی در این دوران باقی ماند. در این قصر، سازه‌های گوناگون معماری، نقاشی روی چوب و حتی ساختمان‌هایی به سبک غربی مشاهده می‌شود. علاوه بر ساختمان قدیمی قصر، موزه هنر، باغ‌هایی زیبا و پردرخت، و مجسمه‌ای از پادشاه سجونگ کبیر (King Sejong the Great) نیز در این قصر وجوددارد. بعضی از ساختمان‌های بنا به سبک غربی ساخته شده‌اند. این قصر، نزدیک ایستگاه شهرداری(City Hall) واقع شده و در آغاز، محل سکونت شاهزاده ولسان (Wolsan) بوده است و بعد، در طول جنگ هفت ساله به قصر خاندان سلطنتی تبدیل شد.

قصر گیونگ باکگانگ(Gyeonbokgung)

قصری سلطنتی که در سال ۱۳۹۴ ساخته شده و اصلی‌ترین و بزرگ‌ترین قصر در میان قصرهای پنج گانه

است.در زمان حکومت ژاپنی ها به شدت آسیب دید و اکنون فقط چهل در صد از قصر، بازسازی شده‌است.

قصر گیونگ هویی گانگ (Gyeonghuigung)

یکی دیگر از پنج قصری است که ژاپنی‌ها آن را کاملاً ویران کردند؛ ولی در اوایل دهه ۱۹۹۰، با توجه به شکل اولیه، آن را دوباره ساختند. امروزه موزه تاریخ و موزه هنر سئول در حیاط این قصر واقع شده.

دروازه گوآنگ وامون(Gwanghwamun)

دروازه اصلی، و بزرگ‌ترین دروازه ی قصر گیونگ باک گانگ(Gyeongbokgung) است. این دروازه در سال ۱۳۹۵ میلادی ساخته شده‌است و در طول دوران فرمانروایی ژاپنی‌ها در سال ۱۵۹۲، کاملاً ویران شد. این دروازه مجموعاً در طول تاریخ، صدمات زیادی دیده‌است و آخرین تعمیر آن از سال ۲۰۰۶، شروع شده و در سال ۲۰۰۹ به پایان رسیده‌است.

قصر چانگ یون گانگ(Changgyeong)

یکی دیگر از نقاط دیدنی شهر سئول است؛ قصر تابستانی امپراطور گوریو(Goryeo) که در طول دوره استعمار ژاپن، یک باغ وحش، یک باغ گیاه‌شناسی، و یک موزه در آن ساخته‌شد. در سال ۱۹۸۳، باغ وحش و باغ گیاه‌شناسی را به جای دیگری منتقل کردند. این قصر، بیشتر برای علاقه‌مندان به تاریخ، جالب است و دیدن آن برای عامه مردم، احتمالاً خسته‌کننده است؛ البته پارکی در آن وجود دارد که برای پیاده‌رویِ صبحگاهی مناسب است. بخش‌های اصلیِ قصر، عبارتند از:

دروازه اصلی هانگ وامون(Honghwamun)

در سال ۱۴۸۴ ساخته شده‌است.

پل اکچون گیو(Okcheongyo)

در سال۱۴۸۳ ساخته‌شده و ۹/۹ متر، طول، و ۶/۶ متر، عرض دارد.

◇ **سالن اصلی میونگ جونگ جون(Myeongjeongjeon)**

ملاقات‌های رسمی در آن انجام می‌شده و در سال ۱۴۸۴ ساخته‌شده‌است.

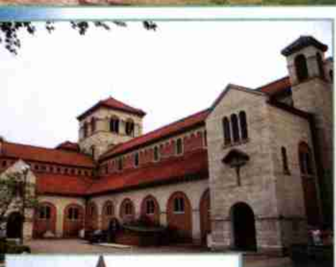
◇ **سالن شورای مانگ جیونگ جیون(Munjeongjeon)**

محل ملاقات و ارتباط پادشاه با اعضای دولت بوده‌است.

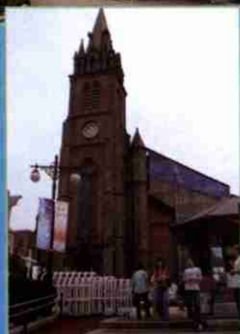
زندان سئودامان(Seodaemun)

یک موزه و زندان قدیمی است که ژاپنی‌ها در غرب سئول در منطقه سودامون گو(Seodaemun-gu) ساخته‌اند. این زندان با نام گیونگ سونگ گاموک (Gyeongseong Gamok) در ۲۱ اکتبر سال ۱۹۰۸ بازگشایی شد و در سال ۱۹۲۳، نام آن به نام امروزیش تغییریافت.

کلیسای انگلیکن (Anglican)

ساخت آن در سال ۱۹۲۲ آغاز شد و درسال ۱۹۹۶ به پایان رسید. این کلیسا در شرق سئول واقع شده.

کلیسای جامعِ کاتولیکِ میونگ دانگ (Myeongdong)

قدیمی‌ترین کلیسای جامع کاتولیک در کره است و ساخت آن در سال ۱۸۹۸ به پایان رسیده‌است. این کلیسا را به سبک رنسانس ساخته‌اند و مواد اصلی در ساختمانِ آن، شیشه و بتون است. کلیسای میونگ‌دانگ در شرق سئول واقع شده.

دروازه سانگ نیمون (Sungnyemun) یا نام دامن(Namdaemun)

در دوران جیسون، دروازه اصلی شهر از سمت جنوب بوده‌است. قسمت چوبی بالای دروازه در آتش سوزی سال ۲۰۰۸ به شدت تخریب شده‌است.

دروازه دانگ دامون(Dongdaemun Gate)

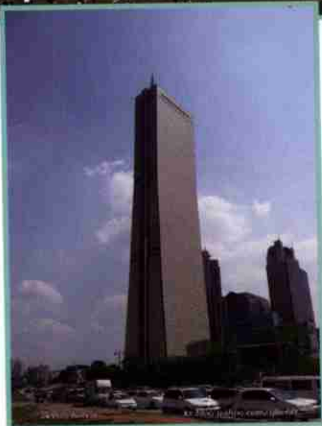
قدیمی‌ترین دروازه شهر در سمت شرق است.

عمارت شهرداری(City Hall)

ساختمانی دولتی که محل رسیدگی به امور اداری شهر سئول است. این ساختمان در تاپیونگنو(Taepyeongno) در خیابان جانگ(Jung) در مرکز شهر واقع شده و آن را در سال ۱۹۲۵ در دوره اشغال ژاپنی‌ها ساخته‌اند. در سال ۱۹۷۵، یک ساعت بزرگ، روی آن نصب شد.

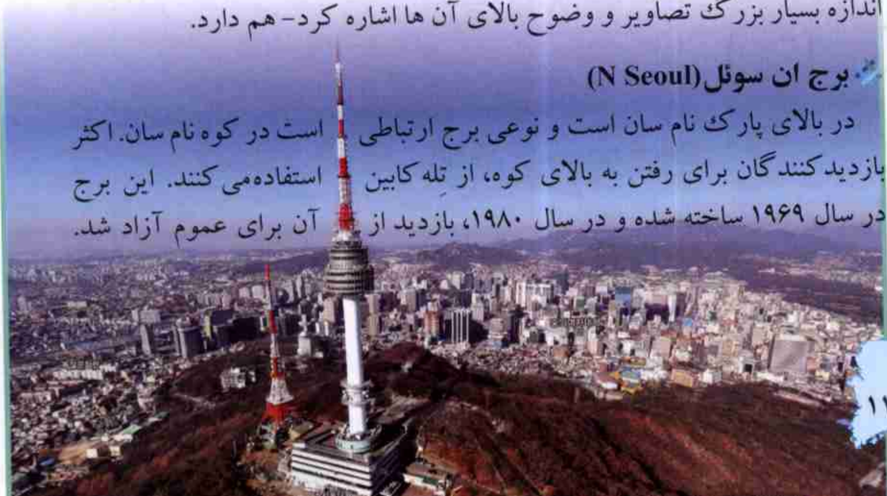
ساختمان ۶۳ (Building 63)

بلندترین ساختمان سئول است. در طبقه شصتم آن، یک گالری هنر وجود دارد که تنها گالری هنر در دنیاست که در این ارتفاع قرار دارد. علاوه بر این، قسمتی از این طبقه به نحوی درست شده که از آن، نمایی زیبا از شهر می‌توان دید. در طبقه شصت و سوم، آکواریومی به نام دنیای دریا(Sea World) وجود دارد که در آن، کوسه، پنگوئن، و لاک‌پشت هم به نمایش گذاشته شده. این طبقه، یک سینمای آی‌مکس (IMAX) - از ویژگی اصلی این نوع سینما می‌توان به اندازه بسیار بزرگ تصاویر و وضوح بالای آن ها اشاره کرد- هم دارد.

برج ان سوئل(N Seoul)

در بالای پارک نام سان است و نوعی برج ارتباطی است در کوه نام سان. اکثر بازدید کنندگان برای رفتن به بالای کوه، از تِله کابین استفاده‌می کنند. این برج در سال ۱۹۶۹ ساخته شده و در سال ۱۹۸۰، بازدید از آن برای عموم آزاد شد.

ارتفاع آن، حدود ۲۳۶/۷ متر است. در این برج، فروشگاه سوغاتی و رستوران‌هایی نیز در طبقه هم‌کف هست. بالا رفتن از برج، رایگان است. این برج، چهار طبقه است و در طبقه چهارم، رستورانی متحرک وجود دارد که هر ۴۸ دقیقه، یک بار می‌چرخد. اکثر نقاط شهر سئول را از بالای این برج می‌توان دید. در کنار این برج، دومین برج شبکه ارتباطی واقع شده.

حومه شهر

روستای مردمِ کره (Korean Folk Village) یا مینسوک جون(Minsokch'on)

روستایی قدیمی در ۴۵ کیلومتری جنوب سئول و فاصله‌اش با سئول، سی دقیقه است. این روستا در سال۱۹۷۳ بنا شده و امروزه نمونه‌هایی از زندگی قدیم مردم کره را نشان‌می‌دهد. این دهکده بازسازی شده قرن نوزدهمی، جامعه است واقعاً فعال که در آن، اسباب و اثاثیه، ابزار، صنایع دستی، فنون، غذاها، و لباس‌های سنتی را آن‌طور که در روزگار گذشته بوده‌اند، به نمایش گذاشته‌اند. بازدیدکنندگان از این محل می‌توانند صنعتگرانی را ببینند که لباس‌های سنتی پوشیده‌اند و کوزه‌گری،آهنگری و ریخته‌گری می‌کنند؛ در کارگاه‌های دیگر، صنعتگرانی هستند که ابریشم و کتان لازم برای نخ‌ریسی را تولید می‌کنند. بافندگی، زنبیل‌بافی، ساخت بادبزن، دوخت لباس، ساخت چپق، آلات موسیقی و تولید کاغذ از دیگر صنایع سنتی هستند که در این دهکده به نمایش‌درمی‌آیند. بازدیدکنندگان می‌توانند به هر خانه ای، عمارت‌های ادیبان ثروتمند یا کلبه‌های کاه‌گِلی و حقیرانه کشاورزان سر بزنند و ببینند ساکنان آن‌ها چگونه زندگی‌می‌کنند.

روستای پان مونجون (P`anmunjom)

در ۵۶ کیلومتریِ شمالِ سئول در منطقه‌ای نظامی واقع شده و جنوب و شمال کره را از هم جدامی‌کند. در جولای(تیر) سال ۱۹۵۳، کره شمالی و چین - که در جنگ کره با هم متحد بودند - موافقت‌نامه آتش‌بس با ایالات متحده آمریکا را - که از کره‌جنوبی

حمایت‌می کرد - در این روستا امضا کردند. این موافقت‌نامه به جنگ در شبه جزیره کره خاتمه‌داد؛ ولی به صلح دایمی میان دو کره منتهی نشد. برای دیدن این روستا باید از چند روز قبل درخواست داد.

روستای باکچون هانوک(Bukchon Hanok)

بین دو قصر گیونگ بوک و چانگ داک و زیارتگاه جانگ میو(Jongmyo)، و محل خانه‌های قدیمی کره است.

روستای نام سانگول هانوک (Namsangol Hanok)

به روستای خانه های قدیمی(A Village of Traditional Houses) معروف است و در ناحیه پیل دانگ (Pil-dong) در مجاورتِ جانگ-گو (Jung-gu) - ناحیه ای در مرکز سئول - واقع شده‌است. باغی به سبک قدیمی کره‌ای که یک نهر و یک عمارت کلاه‌فرنگی هم دارد، در این روستا ساخته شده‌است تا حال و هوای دوران جیسون را القا کند.

جزیره کانگ‌وادو (Ganghwa Island)

پنجمین جزیره بزرگ کره با وسعت ۳۰۲٫۴کیلو کتر مربع که در کنار مرز دو کره و در مدخل هان واقع شده است. از سئول تا این جزیره، یک ساعت و نیم فاصله است. در این جزیره جاهای دیدنی نیز وجود دارد.

یویدو (Yeouido)

یک جزیره نسبتاً بزرگ در رودخانه هان در سئول است که منطقه اصلی تجاری و محل سرمایه گذاری‌های بانکی سئول به‌شمارمی‌رود. وسعت آن، حدود ۸/۴ کیلومترمربع است و جمعیت آن، ۳۰۹۸۸ نفر است. این جزیره در ناحیه یونگ دون پو(Yeongdeungpo-gu)ی سئول واقع شده. از بخش‌های مهم این جزیره می توان این‌ها را نام برد:

ساختمان انجمن ملی(National Assembly)، کلیسای بزرگ انجیل یویدو(large Yoido Full Gospel Church)، ساختمان ۶۳، و دفاتر اصلی ال.جی، کی.بی.اس (KBS)، ام.بی.سی(MBC)، و مرکز بورس کره.

خطوط ۵ و ۹ متروی سئول در ایستگاه یویدو به هم متصل می شوند. در جزیره پنج پارک وجود دارد که مهم‌ترینِ آن‌ها پارک عمومیِ رودخانه هان، و پارک یویدو است. در ساحل، ایستگاهی برای قایق‌سواری در رودخانه هان و گردش در آن وجود دارد.

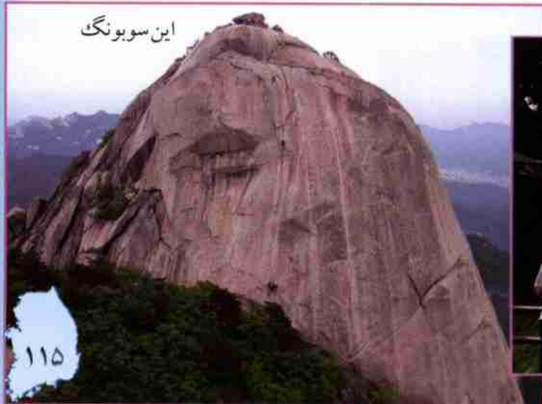
پارک‌ها و مناطق طبیعی

دنیای سرگرمی لوته (Lotte World)

بزرگ‌ترین پارک تفریحی-سرگرمیِ داخل سالنی(فضای بسته) در دنیاست و در سال ۱۹۸۹، تعدادی از برجسته‌ترین متخصصان،آن را طراحی کرده‌اند. این پارک، هر روز از ۹:۳۰ صبح تا یازده شب باز است و به سبک دیسنی(Disney)، شهری کوچک است متشکل از شهربازی، موزه مردم‌شناسی، مراکز ورزشی (مثل پیست اسکیت، پارک آبی، و استخر)، مراکز خرید، و هتل. در موزه مردم‌شناسی این پارک، تاریخ و فرهنگ مردم کره به نمایش گذاشته‌شده‌است. در این موزه برنامه‌های مختلف فرهنگی برای کودکان و نوجوانان وجود دارد.

پارک ملی بوخانسان(Bukhansan National Park)

در شمال شهر سئول واقع شده. نام این پارک، از رشته‌کوه اطراف آن به همین نام گرفته شده. حداکثر ارتفاع آن ۸۳۶/۵ متر است. رشته کوه بوخانسان در بخش قابل توجهی از سئول گسترده شده. پارک بوخانسان، وسعتی حدود ۷۹/۹۲ کیلومتر مربع دارد و در سال ۱۹۸۳ به بهره‌برداری رسیده‌است. کلمه بوخانسان به

این سوبونگ

معنیِ کوهی در شمال رودخانه هان است. این پارک، صخره هایی از جنس سنگ خارا، معابد، و سه قله مهم به نام‌های باکوندا(Baekundae) (به ارتفاع ۸۳۶/۵ متر)، این‌سوبونگ(Insubong) (به ارتفـاع ۸۱۰/۵ متـر)، و مانـگ نیونـگ دای (Mangnyeongdae) (به ارتفاع ۷۹۹/۵ متر) دارد. از این پارک، دورنمای زیبایی از کوه‌های زیبای مه گرفته می‌توان‌دید و علاقه‌مندان به صخره‌نوردی نیز می‌توانند از صخره این‌سوبونگ به ارتفاع ۸۱۰ متر بالا بروند. سالانه پنج‌میلیون نفر از این پارک دیدن‌می‌کنند. این پارک نزدیک به شهراست و با مترو می‌توان به آنجا رفت.

پارک حومه‌ایِ نمهان سان سونگ (Namhan Sanseong)

در ۲۵ کیلومتریِ جنوب شرقیِ سئول است و در آن، دروازه‌های سنگی بزرگ، معابد قدیمی، و روستایی کوچک وجود دارد. ساخت این پارک در سال ۱۶۲۶ به‌پایان‌رسیده‌است. درختان بلوط و کاج، و گل‌های وحشی، مناظر زیبایی در آن ایجادکرده‌اند.

پاگودای سنگی

پارک تاپ گل (Tapgol) یا پارک پاگودا (Pagoda)

یک پارک عمومی کوچک در خیابان جانگ گیل ۹۷ (Jongno-gil 97) و مکان خوبی برای استراحتِ بازنشسته‌هاست. مجسمه پاگودا با دوازده متر، ارتفاع، در این پارک قراردارد. این مجسمه در دهه ۱۴۷۰ میلادی ساخته شده و جزو میراث ملی کره‌جنوبی است. کلمه تاپ به معنی پاگودا (نوعی بتکده) است و اسم پارک از پاگودای وون گاکسا -پاگودای سنگی ده طبقه ای-(Wongaksa Pagoda) که در پارک قرار دارد، گرفته‌است.این پارک از لحاظ تاریخی مهم است؛ چون اولین محلی بوده که در آن اعلام استقلال کره خوانده شده است. مجسمه‌ها و آثار تاریخی زیادی مربوط به قربانیان دوره سلطه ژاپنی‌ها در این پارک وجود دارد.

پارک بزرگ سئول(Seoul Grand Park)

در تپه‌های پای کوهِ چانگی(Chonggye) در نزدیکی شهر سئول واقع شده و ناحیه‌ای وسیع، شامل یک باغ وحش بزرگ برای کودکان با بیش از ۵۲ نوع حیوان اهلی به خود اختصاص داده‌است. این پارک در سال ۱۹۴۸ افتتاح شد. شعار این پارک برای بچه‌ها این است: «بچه ها هر کاری دوست دارید در این پارک انجام دهید؛ هیچ کس نمی‌تواند جلوی شما را بگیرد». در این پارک، مسیرهای مخصوص پیاده روی، باغ وحش بچه‌ها، باغ گل رُز، یک سرزمین بازی و موزه هنر سئول وجود دارد. در اطراف پارک، اردوگاهی نیز وجود دارد. نمایش دلفین‌ها سه تا چهار بار در روز در ساعات مختلف اجرا می‌شود؛ علاوه بر این، دومین باغ گیاه‌شناسی آسیا از لحاظ وسعت، در این پارک است و در آن، ۴۶هزار گیاه از ۱۳۰۰ نوع در چهار سالن وجود دارد.

پارک نام سان(Namsan)

در منطقه جانگ گو(Jung-gu) در جنوب سئول واقع شده. ارتفاع کوه نامسان ۲۶۲ متر است و محل مناسبی برای کوه‌نوردی، تفریح، و تماشای مناظری زیبا از خط افق در مرکز شهر سئول است. کوه و نواحی اطراف آن، جزو پارک عمومی هستند. این پارک، مکان مناسبی برای دیدن منظره‌ای وسیع از شهر سئول است.

شهربازی اِوِرلند(Everland)

در حومه شهر سئول، در جاده جوندای‌ری (Jeondae-ri) واقع است. از شهر تا شهربازی، با اتوبوس، یک ساعت راه است. در این شهربازی، سه پارک تفریحیِ تخصصی وجود دارد:

پارک جشنواره جهانی(Feasival World

پارک جشنواره جهانی

خلیج کاریبین

Park)، خلیج کاریبین(Caribbean Bay)، و پیست اورلند(Everland Speedwaw).
هر یک از این سه پارک، سرگرمی خاصی ارائه‌می‌کند؛ مثلاً در پارک جشنواره جهانی، انواع مختلفی از جشنواره‌های گل برگزار می‌شود؛ باغ وحشی نیز در آن وجود دارد که انواع زیادی از حیوانات را در خود جای‌داده‌است. خلیج کاریبین، یک پارک آبی است و در آن، امکانات تفریحیِ آبی در فضای بسته و باز وجود دارد.

آکواریوم کوایکس(Coex Aquarium)

یک مجتمع تفریحی با بیش از چهل هزار جانور دریایی است. در این مجتمع، یک برنامه تفریحی-آموزشی به نام سفرِ آب(Journey Of Water) وجود دارد که شرکت کنندگان در این سفر، از قله کوه‌های برفی و یخی در حال ذوب و از پیچ و خم های سخت در میان جنگل‌های بارانی عبورمی‌کنند و به یک دریای عمیق می‌رسند. هدف از این سفر، آشنایی با حالت‌های مختلفِ آب است. در این آکواریوم، کنفرانس‌های آموزشی در مورد شناخت موجودات دریایی برگزار می‌شود. یک رستوران مخصوص غذاهای دریایی نیز در آن وجود دارد.

پارک و استادیوم جام جهانی (World Cup Stadium and Park)

در غرب سئول در سونگ سان(Seongsan) واقع است. در این پارک، سالن ژیمناستیک، سالن غذاخوری، استخر شنا، و سینما وجود دارد. استادیوم آن در سال ۲۰۰۱ برای جام جهانی فیفا ۲۰۰۲ ساخته شد و گنجایش آن، ۶۸۴۷۶ نفر است. این استادیوم، از سال ۲۰۰۴، محل باشگاه اف.سی سئول(FC Seoul) لیگ کی(K-League) است.

پارک المپیک سئول(Seoul Olympic Park) یا اُل پارک(Olpark)

برای میزبانی کره در مسابقات تابستانی المپیک ۱۹۸۸، در منطقه سانگ پا گو (Songpa-gu) در بانجی دانگ(Bangi-dong) ساخته شد.

پارک چانگی چیون(Cheonggyecheon)

یک مکان تفریحی عمومی مدرن، به طول شش کیلومتر در مرکز شهر سئول است. این مکان در سال ۲۰۰۵ افتتاح شد و در میان ساکنان سئول و جهانگردان به معروفیت دست یافت.

جشنواره‌ها

جشنواره فرهنگی ـ هنریِ اینسا(Insa Korean)

در ماه آوریل(فروردین) به مدت یک هفته با ارائه موسیقی سنتی کره و رژه در خیابان اینسادونگ(Insadong) برگزار می‌شود.

جشن شکوفه گیلاس(Yeouido Cherry)

یکی دیگر از جشن هایی است که در آوریل(فروردین)، هنگام شکوفه کردن درختان گیلاس در خیابان یویدو (Yeouidi) برگزار می‌شود. در این موقعِ سال، این خیابان، هوای پاک و مناظر طبیعی زیبایی دارد.

جشنواره جهانی سالانه دی جِی (DJ) یا (SWDF)

هر سال در اردوگاه‌هایی روی رودخانه هان برگزار می‌شود و اولین بار، از سوم تا پنجم مِی(اردیبهشت) ۲۰۰۷ برگزار شد. این جشنواره، از بزرگ‌ترین جشنواره‌های کره است. در این جشنواره انواع موسیقیِ دی جِی ارائه می‌شود.

جشنواره جانگ میودایجی(Jongmyodaeje)

در معبد جانگ میو در اولین یکشنبه مِی(اردیبهشت) برگزار می‌شود. بعد از مراسم خاص معبد سلطنتی، مراسم هفت ساعته‌ای مربوط به آیین کنفوسیوس، توسط اعضای خانواده سلطنتی جیسون برگزار می‌شود. گوشت پخته و شراب برنج، از مواد غذاییِ اصلیِ این جشنواره‌اند و موسیقی و رقص به ندرت در آن وجود دارد.

جشن تولد بودا

(توضیحِ مربوط به آن در بخش جشن‌های کره آمده است.)

جشنواره سلام سئول(Hi Seoul)

به مدت ده روز در ماه می(اردیبهشت) در ساختمان شهرداری و اطراف رودخانه هان برگزار می‌شود؛ یک جشنواره فرهنگی فصلی است و از سال ۲۰۰۳ در هر چهار فصل سال برگزار می‌شود (ماه مِی (اردیبهشت)در بهار، آگوست(مرداد) در تابستان، اکتبر در پائیز، و دسامبر (آذر) و ژانویه در زمستان). از برنامه‌های این جشنواره، اجرای نمایش، رژه، برپاییِ جشن‌های سنتی، نمایشگاه غذا، و تفریحات دیگر است.

جشنواره بین‌المللی فیلم و پویانماییِ سئول
(Seoul International Cartoon and Animation Festival) (SICAF)

از سال ۱۹۹۵، هر سال در آگوست(مرداد) به مدت شش روز در سئول برگزار می‌شود.

جشنواره فرینج سئول(Fringe)

در دو هفته آخرِ ماه آگوست(شهریور)، در اطراف دانشگاه هانگیک(Hongik) برگزار می‌شود. در خیابان منتهی به این دانشگاه، نمایشگاه آثار هنری و گالری‌های هنری برپامی‌شود. انواع مختلف تئاتر و دیگر برنامه‌های فرهنگی، این جشنواره را تکمیل می‌کنند.

جشنواره سوک جاندایج(Seokjeondaeje)

در ماه سپتامبر(شهریور)، در معبد کنفوسیوس در دانشگاه سانگ کیوم کوان (Sungkyunkwan) واقع در شمال سئول برگزار می‌شود. در این مراسم، گروه ارکستر سنتی برنامه اجرامی کند و آیین‌ها و مناسک سنتی و قدیمی اجرامی‌شوند.

جشنواره گیاهان دارویی سئول

در ماه سپتامبر(شهریور) برگزار می‌شود. این جشنواره شامل آیین‌های شامنی(Shaman) خیابانی، مشاوره رایگان درباره گیاهان دارویی، نمایشگاه گیاهان دارویی، و مسابقه تهیه داروهای گیاهی است.

جشن آتش‌بازی جهانی سئول
(Seoul International Fireworks Festival)

هر سال در ماه اکتبر، در نزدیکی پارک یویدو و جلوی ساختمان ۶۳ به مدت دو روز برگزار می‌شود. این جشن از ساعت هشت شب شروع می‌شود و یک ساعت طول می‌کشد.

جشنواره بین‌المللی طبل سئول
(Seoul International Drum Festival)

به مدت سه روز در اکتبر(مهر) میدان سئول(Seoul Plaza)، مقابل شهرداری و مرکز سجونگ(Sejong) برگزار می‌شود. طبل‌نوازان کره‌ای، اعم از زن و مرد،

در این ساز، متبحرند. طبل نوازانی از سراسر دنیا نیز به این جشنواره دعوت می‌شوند.

جشنواره ساجیک دایجی(Sajikdaeje)

یک جشن شکرگزاری است که در این ماه اکتبر (مهر) در پارک ساجیک برگزار می‌شود.

جشنواره ساجیک دایجی

جشنواره کیم چی اکسپو (Kimchi Expo)

در ماه نوامبر(آبان) در مجموعه کوایکس (COEX) برگزار می‌شود و هدف از آن، ارتقای کیفیت کیمچی در سراسر جهان و تبیین نقش آن در سلامت انسان است.

برنامه‌های روزانه شهر

تعویض نگهبانان قصر(Changing of the Palace Guard)

هر روز به جز دوشنبه‌ها در ساعات یازده، چهارده، و ۱۵:۳۰ در قصرهای دای های مون (Daehanmun) و دوک سوگانگ(Deoksugung) انجام می‌شود. علاوه بر این، یک رژه نیز از قصر دوک سوگانگ تا سانگریمان(Sungryemun) نیز صورت می گیرد.

پوسان(Pusan) (Busan)

پوسان یا بوسان، بزرگ‌ترین شهر بندری در کره‌جنوبی است. این شهر در جنوبی‌ترین بخش شرق جزیره کره و ۲۲۷ کیلومتریِ سئول واقع شده. امروزه این شهر، پنجمین شهر بندری پرتردد دنیاست. کلان‌شهرِ پوسان به پانزده ناحیه اداری بزرگ، و یک شهرستان تقسیم می‌شود. اَکثر مناطق شهر در میان دره‌های باریک بین رودخانه ناکدانگ و سویونگ(Suyeong) ساخته شده. بعضی از این مناطق را کوه‌ها از هم جدا کرده‌اند. در طول تسلط ژاپن بر کشور کره، پوسان به یک بندر تجاری مهم تبدیل شد. این شهر، تنها شهر کره‌جنوبی بود که در آن، خط تراموا قبل از سیستم برق رسانی در سال ۱۹۲۴ ایجاد شد.

جدول آب و هوای پوسان — **بارش**(میلی‌متر) **دمای روزانه** (سانتی گراد)

ماه		ژانویه	فوریه	مارس	آوریل	مه	جون	جولای	اوت	سپتامبر	اکتبر	نوامبر	دسامبر	سال
میانگین دمای روزانه	بیشترین	۸	۱۰	۱۳	۱۸	۲۲	۲۴	۲۷	۲۹	۲۶	۲۲	۱۶	۱۰	۱۹
	کمترین	۰	۱	۵	۱۰	۱۴	۱۸	۲۲	۲۳	۲۰	۱۴	۸	۲	۱۱
میانگین کل بارش		۳۰	۳۷	۶۳	۹۷	۱۱۸	۱۵۸	۲۱۰	۱۹۸	۱۱۶	۴۰	۳۳	۱۹	۱۱۱۸

پوسان به دلیل موقعیت جغرافیایی خاصش، آب و هوای مرطوب نیمه‌استوایی دارد. دمای هوای شهر، به ندرت ممکن است خیلی بالا یا پایین برود. از اواخر بهار تا اوایل تابستان (از می(اردیبهشت) تا جولای(تیر))،به دلیل اثرات جوی اقیانوس، این شهر، نسبت به داخل کشور، آب و هوای خنک‌تری دارد؛ در اواخر تابستان و اوایل پائیز (از آگوست(مرداد) تا سپتامبر(شهریور))، آب وهوای شهر، گرم ومرطوب است؛ بهترین وضعیت آب و هوای شهر، در دو ماه اکتبر(مهر) و نوامبر(آبان) است که شهر، آسمانی صاف و دمای مطلوب دارد؛ و در نهایت، زمستان‌های پوسان، همیشه سرد و خشک، توأم با وزش بادهای شدید است. پوسان و دیگر نواحی اطراف آن، در مقایسه با دیگر قسمت‌های کره‌جنوبی، کمترین میزان بارش برف را دارند؛ با این حال، حتی کمی برف می‌تواند بر امور مربوط به بندر شهر تأثیر زیادی بگذارد. در پانزدهم سپتامبر (شهریور) سال ۱۹۵۹، توفان شدید سارا(Typhoon Sarah) در این شهر فاجعه به بار آورد.

جمعیت این شهر در سال ۲۰۰۹، حدود ۳۵۷۴۳۴۰ نفر اعلام شده و بعد از سئول، دومین شهر پرجمعیت کره‌جنوبی است.

دانشگاه ملی پوسان

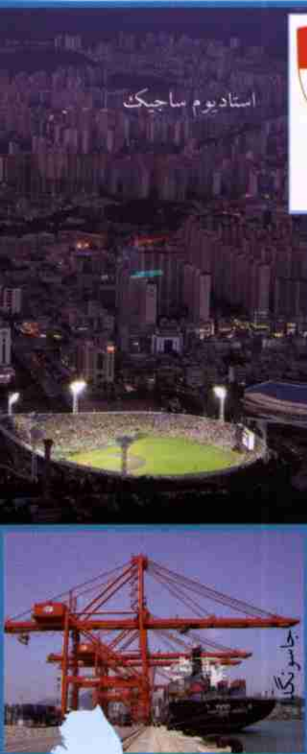

دانشگاه کیونگ سانگ

از دانشگاه‌های معروف شهر می‌توان دانشگاه ملی پوسان(Pusan National University)، دانشگاه پوکیونگ(Pukyong National University)، و دانشگاه کیونگ سانگ(Kyungsung University) را نام‌برد.

شهر پوسان، مرکز بیسبال کره‌جنوبی است. در اواسط دهه ۱۹۸۰، استادیوم ساجیک(Sajik) به خاطر بازی‌های آسیایی سال ۱۹۸۶ ساخته شد. این شهر، محل تیم فوتبال لیگِ کی(K-League) که به نام پوسان آی پارک (Pusan I`Park) است؛ تیم بسکتبالی هم به نام کی.تی.اف وینگز(KTF Magic Wings) دارد. پوسان، میزبان بازی‌های آسیایی ۲۰۰۲ بوده و در نوامبر(آبان) سال ۲۰۰۵، تقاضای خود را برای میزبانی المپیک تابستانی ۲۰۲۰، رسماً اعلام کرده‌است.

پوسان آی پارک

استادیوم ساجیک

پوسان، جزو پنج شهر بندری پرتردد دنیا محسوب می‌شود. در سال ۱۹۷۸، در این شهر، سه لنگرگاه کانتینری به نام‌های جاسونگدا(Jaseungdae)، شین ساندا(Shinsundae)، و گانمان(Ganmman) آغاز به کار کردند. پوسان، منطقه آزاد اقتصادی است و یکی دیگر از دو منطقه اقتصادی آزاد در مجاورت منطقه آزاد اینچون است. دو منطقه تجاری اصلی و بزرگ شهر، سومیون(Seomyeon)، و گوآنگبوک دانگ/نامپو دانگ(Gwangbok-dong/Nampo-dong) هستند. این شهر در سال ۲۰۰۵ میزبان اجلاس سازمان

جاسونگدا

همکاری‌های اقتصادی آسیا-اقیانوسیه بوده است.

خطوط اصلی اتوبوس سریع‌السیر پوسان، این شهر را به دیگر شهرهای کره‌جنوبی متصل می‌کند. دو ایستگاه اصلی شهر، پایانه نوپودانگ(Nopodong) در پایانه شمالیِ خطِ یکِ مترو، و پایانه سوبو(Seobu) در ایستگاه ساسانگ(Sasang) در خطِ دوی مترو هستند.

مهم‌ترین خطوط راه آهن شهر، گیونگ بو(Gyeongbu Line) که شهر پوسان را به شهرهای اصلی، از جمله سئول، دائجون، و دایگو متصل می‌کند. انواع قطار با تمام درجات (از جمله قطارهای کی.تی.ایکس) به خط آهنِ شهر مرتبط هستند.

شبکه متروی شهر در سال ۱۹۸۵ راه‌اندازی شد. این شبکه سه خط دارد و سازمان حمل و نقل پوسان، آن را اداره‌می کند.

پایانه ساحلیِ قایق‌های فری (نوعی قایق مخصوص انتقال مسافر،کالا و یا وسایل نقلیه از عرض رودخانه یا آب‌راه) کار حمل و نقل را به مناطقی از جمله جزیره گوجه(Geoje)، و جیجو(Jeju) بر عهده دارد. قایق‌های اسکله یکِ پایانه بین‌المللی در بندر پوسان نیز این شهر را به بنادر ژاپنی در جزیره تسوشیما(Tsushima) و شهرهای دیگر متصل می‌کنند.

فرودگاه بین‌المللیِ گیم‌هایی(Gimhae International Airport) در سال ۱۹۷۶ در غرب شهر پوسان راه‌اندازی شد. در اکتبر ۲۰۰۷ نیز یک پایانه جدید به این فرودگاه افزوده شد. و سالانه بیش از هفت میلیون نفر از طریق آن مسافرت می کنند.

مراکز خرید

مناطق تجاری پوسان، نزدیک مناطق شلوغ و فضاهای دانشگاهی واقع شده‌اند. سومیون (Seomyeon) و گوآنگ‌دانگ/نامپو دانگ (Gwangbok-dong /Nampo-dong)، دو مرکز تجاری مهم شهر پوسان هستند. ادارات اصلی شهر و بانک‌های بین‌المللی نیز در سومیون واقعند.

سومیون

چهار مرکز خرید اصلی پوسان، این‌ها هستند: سومیون، گوآنگ-دانگ، دای هاکاپ (Busan Dae Hakap)، و هیوندا

(Haeundae). گو آنگ دانگ/نامپو دانگ و جان گانگ دانگ (Jungang-dong)، مناطق تجاری قدیمی و اصلی شهر هستند.

بازار بوجون (Bujein)

مجاور سومیون، و بزرگ‌ترین بازار قدیمی و روباز شهر است. این بازار، بهترین مکان برای خرید اجناس ارزان‌قیمت و میوه‌های فصلی است. از ایستگاه دانگ بوجون تا این بازار، راهی نیست.

بازار گوکجی (Gukje)

در غربِ نام‌پودانگ (Nampodong) واقع شده و در آن، صدها مغازه کوچک با انواع کالاها، از اجناس چرمی خوب تا اجناس ارزان‌قیمت وجود دارد. در این بازار، امکان خرید کالا با قیمت ارزان‌تر نسبت به جاهای دیگر هست. این بازار، مشابه بازار نام دامون در سئول است.

بازار گوپو (Gupo)

یک بازار بزرگ با مجموعه‌ای از پوشاک و غذاهای کره‌ای است.

فروشگاه آثار چرمی (Leather Industrial Arts)

از این فروشگاه، کالاهای چرمی دست‌ساز، از جمله کمربند، کیف پول و کیف دستی می‌توان خرید. این فروشگاه در کنار موزه تاریخ مدرن پوسان است.

مرکز خرید لوته (Lotte Department Store)

بزرگ‌ترین مرکز خرید شهر است.

نواحی اطراف دانشگاه ملیِ پوکیونگ (Pukyong National University) و دانشگاه کیونگ سانگ (Kyungsung)

نیز چند کافه، بار، و رستوران دارد که پاتوق دانشجویانِ آن دانشگاه‌هاست.
منطقه‌ای به نام «خیابان خرید خارجی‌ها» یا «خیابان تگزاس» در نزدیکی بندر پوسان هست که ملزومات خارجی‌ها و تسهیلاتی برای آن‌ها فراهم می‌کند.

مناطق دیدنی

موزه‌ها

موزه پوسان (Busan Museum)

تاریخ شهر، به خصوص وقایع قبل و بعد از جنگ کره را به نمایش گذاشته‌است.

موزه بوک چون (Bokcheon)

این موزه به عنوان یک پارک تاریخی، روی آثار به‌جامانده از مقبره‌های محلی ساخته شده‌است.

موزه تاریخ جدید پوسان (Busan Modern History Museum)

در این موزه تاریخ جدید شهر پوسان به نمایش درآمده.

موزه دانگ سام دانگ شل میدن (Dongsam-dong Shell Midden Museum)

در این موزه انواع آثار هنری، از جمله آثار مربوط به سه شیوه سفالگری و

آثاری از جنس استخوان و سنگ وجود دارد و جز آن، آثاری مربوط به نوع زندگی مردمی که در دوران نئولیتیک(Neolithic) زندگی می کرده‌اند نیز در معرض نمایش است.

موزه هنر مُدرن پوسان (Busan Museum of Modern Art):

این موزه با هدف بالا بردن سطح آگاهی مردم در زمینه هنر و فرهنگ و فراهم کردن یک محیط فعال و راحت برای فعالیت‌های هنری و بهبود کلی وضعیت هنر و فرهنگ، در سال ۱۹۹۸ ساخته شده‌است. این موزه سه‌طبقه است و در طبقه دوم، یک سالن نمایش بزرگ دارد.

موزه دانشگاه ملی پوسان (Pusan National University Museum)

این موزه در سال ۱۹۶۴در این دانشگاه ایجاد شد و در آن، تاریخ و فرهنگ مردم کره از دوران ما قبل تاریخ تا عصر جدید بررسی شده‌است.

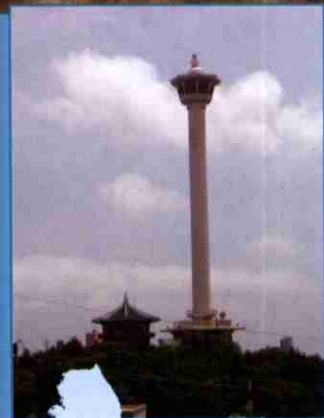
موزه دانشگاه دانگ اِی (Dong-A)

این موزه در سال ۱۹۵۴ تأسیس شده‌است و شامل مجموعه‌ای از آثار هنری و دو گنجینه ملی است.

موزه دانشگاه کیونگ سانگ (Kyungsung)

این موزه در دانشگاهی به همین نام واقع شده و در حفاری بعضی از سایت های مهم باستان شناسی همکاری داشته است.

بنـــاها

برج پوسان (Busan Tower)

این برج با ارتفاع ۱۲۰ متر، بالای یک تپه بلندِ ۶۹ متری ساخته شده. از بالای آن، تمام شهر، به علاوه جزایر و کشتی‌ها از دور، قابل دیدن هستند.

زیارتگاه چانگ نیولسا(Chungnyeolsa)

یک زیارتگاه مذهبی کنفوسیوسی است و به یاد دو سرباز ساخته شده که در طول جنگ ژاپن در قرن ششم، شجاعانه جنگیدند و در این راه کشته‌شدند. این بنا ابتدا در سال ۱۶۰۵ به نام سانگ گونگ‌سا(Songgongsa) ساخته شد؛ سپس در سال ۱۶۲۴، نام آن به چانگ نیولسا تغییر یافت.

گوم جیونگ سان سونگ(Geumjeongsanseong)

بزرگ‌ترین قلعه کوهستانیِ کره که درغرب شهر در ناحیه گوم جیونگ سان واقع است و یکی از مکان‌های معمول برای پیاده روی در تعطیلات آخر هفته است. از این قلعه به سمت شمال و در همسایگی دانشگاه پوسان، تئاترهای دانشجویی، کافه ها، بار، و رستوران‌های زیادی به چشم می‌خورد. دیواره‌های داخلی و خارجی این قلعه، عمدتاً از سنگ طبیعی است؛ طول دیوارها هفده کیلومتر و ارتفاع آن‌ها از ۱/۵ تا سه متر است. کل ناحیه تحت پوششِ این قلعه، حدود ۸/۲ کیلومترمربع است.

معبد بوموسا(Beomeosa)

که نام دیگر آن، معبد ماهی نیروانا(Nirvana Fish) که در نزدیکی گوم جیونگ سان و در منطقه چونگ نیونگ دانگ(Cheongnyong-dong) واقع شده و مهم‌ترین معبد بودایی پوسان است. این معبد در سال ۶۷۸ در دوره حکومت یکی از پادشاهان شیلا به نام مانمو(Munmu) ساخته شده‌است. ابعاد کنونی معبد، از ابعادش در دوره گوگوریو کمتر است. معبد بوموسو در طول حمله ژاپنی‌ها آتش گرفت و در سال ۱۶۰۲ دوباره ساخته شد. در این معبد، چندین گنجینه ملی نیز وجود دارد:

پاگودای سنگی سه طبقه

(Three Story Stone Pagoda)

گنجینه ملی شماره ۲۵۰، قدمت این پاگودا به دوران شیلا می‌رسد.

◈ **دایونگ جیون(Daeungjeon)**

گنجینه مالی شماره ۴۳۴، سالن اصلی معبد است که در سال ۱۶۱۴ ساخته شده.

◈ **پاگودای شرقی و غربی وُنیوم(Wonhyoam)**

در جنوب بوموسو است و در دوران شیلا محل سکونت راهبه‌ای به نام ونیو (Wonhyo) بوده‌است.

◈ **نگهدارنده میله پرچم**

دو سازه قدیمی سنگی است که به آن‌ها جیجو(Jiju) می گویند.

◈ **چراغ سنگی**

متعلق به دوران شیلا است.

معبد یونگ گونگسا(Yonggungsa Temple)

این معبد بودایی درساحل شمال شرق بوسان، روی یک سنگ بزرگ واقع شده.

دانگنا(Dongnae-gu)

یکی از نواحی مسکونی تاریخی، قدیمی و ثروتمند شهر است با وسعت ۱۶/۷ کیلومترمربع. در این ناحیه، هتل‌های گردشگری، رستوران و مراکز خرید وجود دارد و منطقه‌ای گردشگری به شمارمی‌رود. قلعه‌ای به همین نام نیز در این ناحیه وجود دارد که تاریخ ساخت اولیه آن معلوم نیست؛ ولی در سال‌های ۱۰۲۰، ۱۳۸۷، و ۱۷۱۳ مرمت شده‌است. مواد اولیه ساخت آن سنگ، چوب و گچ بوده‌است.

زنگ شب سال نو (Bell of New Year`s Eve)

در ۳۱ دسامبر سال ۱۹۹۶ ساخته و در پارک یونگ دوسان(Yongdusan Park) نصب شده است. این زنگ، ۲۵ تُن وزن، ۳/۸ متر، ارتفاع، و ۲/۳ متر، قطر دارد. مردم در نیمه‌شبِ اولین روز ژانویه برای شنیدن صدای زنگ، دور آن جمع می‌شوند. این زنگ ۱۱ بار برای صلح، ۱۱ بار برای عشق و دوست داشتن و ۱۱ بار هم برای امید نواخته می‌شود.

قلعه جینجو (Jinju)

دیدنی‌ترین مکان تاریخی در شهر پوسان است. این

بنا در اثر حمله ژاپنی‌ها در سال ۱۵۹۲ خراب شد. قلعه جینجو، مکان چندین نبرد کره در برابر تهاجم ژاپنی ها است که در نتیجه آن، هفتادهزار نفر جانشان را از دست دادند. موزه ملی جینجو در داخل قلعه واقع شده‌است.

قلعه جوآسیونگ(Jwasuyeong)

در منطقه سیونگ دانگ(Suyeong-dong) واقع شده و مقر اصلی نیروهای دریایی گیونگ سانگ جوادا(Gyeongsangjwado) در دوران جیسون بوده‌است.

قلعه جین جیسونگ(Busanjinjiseong)

در منطقه بئومیل(Beomil-dong) است و قدمت آن به سال ۱۵۹۳ می‌رسد و نظامیان ژاپنی در زمان حمله به کره، آن را ساختند.

منطقه هیوندا(Haeundae-gu)

یکی از مناطق شرقی شهر است به وسعت ۵۱/۴۴ کیلومترمربع و جمعیت ۴۲۳هزار نفر (آمار سال ۲۰۰۷) که تقریباً ۱۱/۶ درصد از کل جمعیت پوسان را در خود جای‌داده‌است. در سال ۱۹۷۶، جزو تقسیمات پوسان درآمد. ساحل هیوندا یکی از پرطرف‌دارترین سواحل گردشگری پوسان است.

رشته کوه گوم جیونگ سان(Geumjeongsan)

از مناطق معروف شهر برای کوه‌نوردی است. بلندترین قله آن، گودانگ (Godang) است با ارتفاع ۸۰۱/۵ متر. در تعطیلات، عده زیادی از مردم، از این کوه بالامی‌روند. با استفاده از تله کابین نیز می‌توان به بالای کوه رسید. سانگ سول مائول(Sanseongmaeul)، روستای کوچکی است که در دره این کوه ساخته شده و در آن، زمین‌های کشاورزی و چراگاه‌های مخصوص حیوانات اهلی وجود دارد. گوشت بزِ بریان این منطقه بسیار لذیذ و معروف است.

کوه گودانگ (Godang)

همان‌طور که گفته شد، بلندترین قله رشته کوه گومجونگ سان است با ارتفاع ۸۰۱/۵ متر. مناظر اطراف، از بالای

این قله، بسیار زیبا و دیدنی هستند. در مسیر بالارفتن به سمت قله، یک زیارتگاه نیز وجود دارد.

معبد سوک بولسا (Seokbulsa)

یکی دیگر از نقاط دیدنی شهر است. این معبد در ماندائوک دانگ (-Mandeok dong)، جنوب قلعه گیوم جیونگ و شمال تونل ماندائوک واقع است. سوک بولسا یعنی بودای سنگی.

حومه شهر

پوسان به دلیل داشتن سواحل و مجموعه‌های تفریحی در تابستان، گردشگران بسیاری را جذب می‌کند و در واقع، مرکز تابستانی کره جنوبی شناخته می‌شود.

دانگ سام دانگ شل ماند

(Dongsam-dong Shell Midden or Shell Mound)

یک بنای باستانی در ساحل غربی جزیره یونگ دو(Yeong-do) در منطقه دانگ سام(Dongsam-dong) است. صنایع و هنرهای دستیِ این منطقه بیانگر روش زندگی، و فرهنگ مردم این ناحیه است.

ساحل گوآنگالی(Gwangalli)

یکی از سواحل معروف پوسان است در منطقه گوآنگان دانگ(Gwangan-dong) در جزیره هیوندا. وسعت این ساحل، ۸۲ هزار مترمربع و طول آن ۱/۴ کیلومتر است. رستوران‌ها و بارهای این ساحل در میان جوانان، طرفداران زیادی دارد. جهانگردان می‌توانند کنار این ساحل ماهیگیری کنند. جشن آتش بازی یوبانگ(eobang) در این ساحل برگزار می شود.

ساحل هیوندا

در انتهای جنوب شرقی شهر پوسان است. از ایستگاه راه‌آهن پوسان تا این ساحل، چهل دقیقه، و تا فرودگاه بین‌المللی گیمها(Gimhae)، کمتر از یک ساعت، فاصله است. در این ساحل، جشن‌های متنوعی برگزار می‌شود که جهانگردان زیادی را به خود جذب می‌کند. در طول ماه‌های گرم تابستان(جولای(تیر) تا آگوست(مرداد))، جمعیت زیادی به این ساحل می‌آیند. ساحل هیوندا از شن‌های سفید پوشیده شده؛ پر از درختان سبز کاج است؛ و چشمه‌های آب گرم مختلفی نیز دارد. در این ساحل، آکواریوم پوسان(Busan Aquarium) به وسعت ۳۶هزار مترمربع با بیش از ۳۵هزار نوع ماهی، جلبک، خزنده و دوزیست وجود دارد که بزرگ‌ترین آکواریوم در کره محسوب می‌شود.

مجموعه تفریحی هور شیم چانگ(Hur Shim Chung Spa)

یک مجتمع بزرگ با چشمه های آب گرم که یکی از بزرگترین‌ها در نوع خود در آسیا به شمار می‌آید. در این مجموعه سونا، استخر، اتاق اکسیژن، اتاق ریلکسیشن و حتی حمام شیر با توت فرنگی وجود دارد. یک رستوران زیبا نیز در آن وجود دارد.

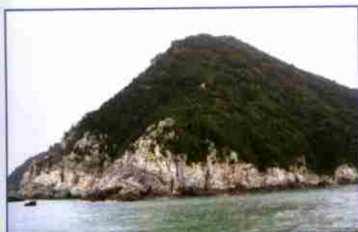
پـارک‌ها

پارک استانی گاجیسان(Gajisan Provincial Park)

این پارک، سه قسمت دارد. شمالی‌ترین بخشِ آن، قله های گاجیسان و آن مونسان (Unmunsan) است. معبد بودایی تانگ دوسا(Tongdosa) در بخش کوچکی از این پارک واقع شده.

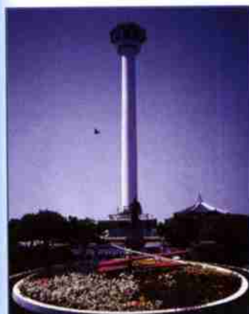
پارک یادمان سازمان ملل متحد(UN Memorial Park Busan)

محلی برای گرامیداشت یاد سربازانِ شانزده کشور است در جنگ کره در سال‌های ۱۹۵۰ تا ۱۹۵۳.

پارک تاجونگدا (Taejongdae)

یک پارک طبیعی با صخره‌های زیبا و شکوهمند، مشرف به دریاست که در جنوبی‌ترین بخش جزیره

یونگ دو(Yeongdo-gu) به ارتفاع ۲۵۰ متر از سطح دریا واقع شده. در این پارک، بیش از دویست نوع درخت وجود دارد.

پارک یانگ دوسان(Yongdusan)

در مرکز شهر و نزدیک برج پوسان است.

آکواریوم پوسان

ساخت آن، کار مشترک دولت محلی وسازمان تفریحات استرالیا (Living and Leisure Australia) (LLA) بوده‌است و اولین محل گردشگری مهم کره است که با سرمایه‌های خصوصی ساخته شده‌است. حدود ۲۵۰ نوع و در کل، ۳۵هزار موجود دریایی در این آکواریوم وجود دارد.

جشنواره‌ها

جشنواره فانوس (Lantern Festival)

در این جشنواره، فانوس‌ها در اشکال مختلف و رنگارنگی- حتی به شکل انسان - به نمایش گذاشته می‌شوند. این جشنواره در می(اردیبهشت) برگزار می‌شود.

جشنواره بین‌المللی موسیقی راکِ پوسان (Busan International Rock festival)

جشنواره رایگانِ موسیقی راک که در سواحل شنی داداپوی(Dadaepo) پوسان، در آگوست(مرداد) به مدت سه روز برگزار می‌شود. در این جشنواره، انواع موسیقی راک اجرا می شود. آغاز کارِ آن در سال ۲۰۰۰ بوده‌است.

جشنواره دریای پوسان (Busan Sea Festival)

در سواحل مختلف پوسان، از جمله ساحل هیوندا، ساحل گوان گالی(Gwangalli)، ساحل سونگ دو، و ساحل سونگ جیونگ(Songjeong) برگزار می‌شود. این جشنواره اولین بار در اول آگوست(مرداد) صسال ۱۹۹۶ برگزار شد. در این جشنواره

برنامه‌های گوناگون در زمینه ورزش‌های آبی اجرا می‌شود. جشنواره دریایی، همزمان با جشنواره بین‌المللی موسیقی راک پوسان است.

جشنواره بین‌المللی فیلم پوسان

(Pusan International Film Festival) (PIFF)

از معروف‌ترین و گسترده‌ترین جشنواره‌های بین‌المللی فیلم در آسیاست. اولین بار، از سیزدهم تا بیست و یکم سپتامبر(شهریور) سال ۱۹۹۶ برگزار شد و اولین جشنواره بین المللی فیلم کره بود. هدف این جشنواره، معرفی فیلم‌های جدید وکارگردانان تازه‌کار، به ویژه از کشورهای آسیایی است.

اینچـــون(Incheon)

اینچون، شهرِ بندریِ مهمی درشمال غربی کره‌جنوبی، در حاشیه دریای زرد و دهانه رودخانه هان، در ۳۵ کیلومتریِ جنوب غربِ شهر سئول است. وسعت این منطقه شهری، حدود ۹۶۵ کیلومترمربع است که ۲۱ درصدِ آن، شالیزارهای برنجِ و ۴۴ درصد آن، جنگل است. این شهر، آب و هوای قاره‌ای مرطوب و معمولاً معتدل دارد؛ زمستان‌ها در معرض بادهای شمال غربی فصلی و تابستان، تحت تأثیر توفان‌ها و بادهای شدید و گرم جنوب غربی است.

جدول آب و هوای اینچون							بارش(میلی‌متر) دمای روزانه (سانتی گراد)							
ماه		ژانویه	فوریه	مارس	آوریل	مه	جون	جولای	آگوست	سپتامبر	اکتبر	نوامبر	دسامبر	سال
میانگین دمای روزانه	بیشترین	۲	۴	۱۰	۱۶	۲۱	۲۵	۲۸	۲۹	۲۵	۲۰	۱۲	۵	۱۶
	کمترین	-۵	-۳	۲	۸	۱۳	۱۸	۲۲	۲۲	۱۷	۱۱	۴	-۲	۹
میانگین کل بارش		۱۸	۱۸	۳۸	۵۰	۷۴	۹۷	۲۲۵	۲۲۴	۱۰۰	۳۶	۳۸	۱۳	۹۲۱

اینچون، هشت بخش و دو ناحیه دارد. منطقه اقتصادی آزاد اینچون(Incheon Free Economic Zone)، شامل سه ناحیه است: سانگدو(Songdo)، چونگنا(Cheongna)، و جزیره یون جیونگ (Yeongiong). وسعت این منطقه ۲۰۹/۳۸ کیلومترمربع است. هدف از ایجاد این منطقه، اتصال این سه ناحیه به مراکز تجاری، تفریحی و توریستی بین المللی است. این منطقه آزد تجاری، اولین منطقه آزاد در کره‌جنوبی بود و دولت، ایجاد آن را در سال ۲۰۰۳ تصویب کرد. اینچون، وارد‌کننده الیاف، ابریشم، فلزات، مواد مورد نیاز برای ساخت ریل و قطارها، و نفت خام، و صادر کننده برنج، لوبیا، گندم، جینسینگ(Ginseng)، پوست حیوانات، تجهیزات الکترونیکی، و کاغذ است. این شهر، صنایع مختلفی دارد؛ از جمله: پالایشگاه نفت، صنایع چوب، کارخانه‌های مواد شیمیایی، تولیدات فولادی، و الیاف. ماهیگیری نیز نقش مهمی در اقتصاد اینچون دارد. در برخی از سواحل نیز با استفاده از جزر و مد، نمک به‌دست می آورند.

اولین گزارش‌های تاریخی در مورد اینچون، به سال ۴۷۵ بعد از میلاد برمی گردد. این شهر در طول چندین دوره حکومت مختلف، اسامی مختلفی داشته‌است. اینچون از قدیم، نقش مهمی در معرفی کره به دنیای خارج داشته‌است. در سال ۱۹۰۰، یک خط اتصال ریلی، میان اینچون و سئول کشیده شد. در طول حکومت ژاپنی‌ها، اینچون به بندری مدرن مبدل شد و در طول جنگ دو کره (۱۹۵۰- ۱۹۵۳)، محل اصلی اسکان نیروهای آمریکایی به رهبری ژنرال داگلاس مک آرتور (Douglas MacArthur) بوده‌است.

جمعیت این شهر ۲,۷۱۰,۵۷۹ میلیون نفر در سال ۲۰۰۹ بوده و سومین شهر پرجمعیت کره‌جنوبی است. برخی از ساکنان اینچون برای رفتن به محل کارشان، هر روز باید مسیری طولانی را تا سئول طی کنند.

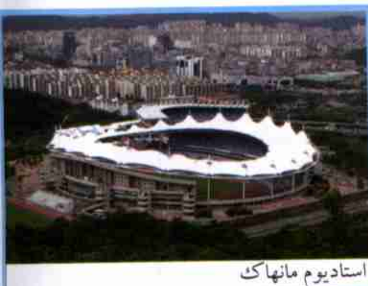
در بیست و هفتم فوریه(بهمن) ۲۰۰۷، اینچون، خود را یک شهر انگلیسی معرفی کرد. آن‌ها زبان انگلیسی را در این شهر رواج می‌دادند و شعاری نیز برای این کار آماده کردند: «با انگلیسی بخندید»(Smile with English). این کار، شهر اینچون را به یک شهر تجاری مهم در شمال شرق آسیا تبدیل کرد. این شهر، دانشگاه‌ها و کالج‌های زیادی دارد که مهم‌ترین آن‌ها دانشگاه اینچون(University of Incheon) است. این دانشگاه، ابتدا در سال ۱۹۷۹ به عنوان کالج فنی اینچون

دانشگاه اینچون

(Incheon Technical College) تأسیس و در سال ۱۹۸۸ به عنوان دانشگاه تأیید شد.

گل رز، گل رسمی شهر است که در فصل تابستان در تمام نقاط شهر، حتی روی دیوارها و حصارها دیده می‌شود. سیستم متروی اینچون -سئول نیز با ردیف‌هایی از این گل زیبا تزیین شده‌است.

اینچون، میزبان تعدادی از وقایع مهم بین‌المللی بوده است؛ از جمله نمایشگاه جهانی و جشنواره اینچون (Global Fair & Festival 2009 Incheon) در آگوست(مرداد) ۲۰۰۹ که هشتاد روز طول کشید.

استادیوم مانهاک

این شهر در سال ۲۰۱۴، میزبان مسابقات آسیایی خواهدبود. ورزش بیسبال و فوتبال، از ورزش‌های مهم این شهرهستند. استادیوم مانهاک(Munhak)، ۵۰۲۶۵ نفر گنجایش دارد و مخصوص فوتبال است. این استادیوم، محل برگزاری بعضی از بازی‌های مسابقات جام جهانی فوتبال ۲۰۰۲ بوده‌است؛ از جمله بازی بین کاستاریکا و ترکیه (نتیجه: یک-یک)، بازی دانمارک و فرانسه (دو بر صفر به نفع دانمارک)، و بازی پرتغال و کره‌جنوبی(یک بر صفر به نفع کره).

فرودگاه بین‌المللی اینچون

اینچون، یک مرکز مهم حمل و نقل داخلی و بین‌المللی است. فرودگاه بین‌المللی اینچون (Incheon International Airport) در جزیره کوچک یونگ جونگ (Yeongjong Island) واقع شده و بزرگ‌ترین فرودگاه بین‌المللی کره‌جنوبی است که در سال ۲۰۰۹، بیش از سی میلیون مسافر را جابه‌جاکرده و دهمین فرودگاه آسیا از لحاظ تعداد مسافر است. در سال۲۰۰۵، یکی از فرودگاه‌های پنج ستاره جهان معرفی شد. این فرودگاه در هفتاد کیلومتریِ سئول واقع شده‌است. فرودگاه اینچون، کار خود را در اوایل سال ۲۰۰۱ به جای فرودگاه بین‌المللی گیمپو(Gimpo International Airport) آغازکرد. فرودگاه گیمپو امروزه فقط پروازهای داخلی و چند پرواز به توکیو، شانگهای، و اوساکو را پوشش می‌دهد.

بندر اینچون، دومین بندر بزرگ کره‌جنوبی، بعد از پوسان است و کشتی‌های باری از این بندر به بنادر سراسر جهان می‌روند. از پایانه‌های مسافریِ بین‌المللیِ بندر نیز قایق‌هایی، به بنادر مختلف، از جمله چهار شهر در چین می‌روند: دالیان(Dalian)، کینگدائو(Qingdao)، تیانجین(Tianjin)، و وهایی(Weihai)؛ قایق‌هایی نیز به جزایر اطراف در رفت و آمد هستند.

سیستم اتوبوسرانی شهر، اتوبوس‌های اکسپرس(سریع السیر) برای تمام مناطق کشور دارد. در سال ۲۰۰۷، خط سریع‌السیر بین فرودگاه بین‌المللی اینچون و فرودگاه گیمپو افتتاح شد. متروی شهر، فقط یک خط دارد که به متروی سئول متصل می‌شود؛ البته اکنون برای گسترش سیستم مترو، تغییراتی در این سیستم در حال اعمال است.

مراکـز خریـد

ایستگاه بوپیونگ(Bupyeong)

محل اتصال خطِ یکِ متروی سئول و متروی اینچون است. یک مرکز خرید بزرگ در این ایستگاه وجود دارد که عمدتاً محل عرضه پوشاک و گوشی‌های تلفن است. بالای این ایستگاه زیرزمینی، فروشگاه‌ها و رستوران‌های کره‌ای و غربی، از جمله مک‌-دونالد، کا اف سی و ... واقعند. دو بانک نیز در این ایستگاه وجود دارد.

بازار گانگوآ(Ganghwa)

این بازار بزرگ در جزیره کانگوآ(Kanghwa Island) قراردارد. در این بازار انواع جینسینگ و حصیر وجود دارد.

منطقه سینپو (Sinpo-dong)

در این منطقه تعداد زیادی فروشگاه و مغازه با اجناس متنوع، از جمله پوشاک، کفش و جواهر با مارک‌های معروف دنیا وجوددارد. به دلیل اجناس مد روزی که دارد، عمدتاً جوانان از آن خرید می کنند. خیابان گورمت(Gourmet Street) نیز در این منطقه قرار دارد و رستوران، کافه و فروشگاه‌های مناسب جوانان در آن فراوان است. مرکز خرید زیرزمینی سینپو(Sinpo Underground Mall) با بیش از هزار فروشگاه، نیز در منطقه سینپو قراردارد.

بازار یانکی(Yankee)

این بازار در مجاورت ایستگاه دانگ-اینچون(DongIncheon Station) قرار دارد. در این بازار عمدتاً لباس و کیف، بیشتر چینی، فروخته می‌شود و قیمت‌های اجناس دو تا چهار برابر پایین‌تر از دیگر مراکز خرید در شهر است.این بازار به دو بخش تقسیم می‌شود: بخش سرپوشیده و بخش سرباز.

فروشگاه فرودگاه اینچون(Incheon Airport Duty Free Korea)

در طبقه سوم فرودگاه اینچون قرار دارد و تعداد زیادی فروشگاه با انواع مختلفی از کالا از جمله، پوشاک، کیف و کفش، جواهر، عطر، لوازم الکتریکی و .. از مارک‌های معروف در آن وجوددارد.

شینساگا(Shinsaegae)

یک فروشگاه مخصوص فروش پوشاک با مارک‌های معروف است. دو طبقه بالاییِ این فروشگاه، مخصوص پوشاک خانم‌هاست.

بزرگ‌ترین مرکز خرده‌فروشیِ کره به نام ای.مارت(E-mart) نیز در این فروشگاه شعبه دارد.

مناطــق دیدنـــی

بندر اینچون، دیدنی‌های گوناگونی دارد که مهم‌ترینِ آن‌ها مناطق و مناظر طبیعی، و سواحل آن است که تابستان‌ها گردشگران زیادی را به این شهر می کشاند.

پارک جایو(Jayu)یا پارک آزادی

یکی از نقاط دیدنی و تفریحی شهر است که مجسمه ژنرال مک آرتور- فرمانده نیروی نظامی آمریکا در اینچون _ در آن قراردارد. این پارک، نزدیک محله چینی‌ها واقع شده‌است. مجسمه یادبودی نیز برای گرامیداشت صدمین سالگرد برقراری رابطه میان کره و آمریکا در این پارک وجود دارد.این پارک جزء قدیمی‌ترین پارک های کره به سبک غربی است.

جزیره جاکیاکدو(Jakyakdo)

جزیره‌ای کوچک در لنگرگاهی نزدیک والمیدو و یونگ جونگدو (Yeongjongdo) است. پیاده‌روهای تخته کوب شده در اطراف ساحل، مناطق مناسب برای پیک نیک، رستوران، و اتاق‌های کرایه‌ایِ فصلی، از جذابیت‌ها و امکانات این جزیره اند.

والمیدو(Wolmido)

ساحل سبز نیز نامیده می‌شود و یکی از سرزمین‌هایی است که هنگام نبرد دو کره، محل اسکان نیروهای امریکایی بوده و امروزه به محل گردشگری و پارکی تفریحی با تعدادی رستوران و سایر امکانات، مبدل شده‌است.

سالن یادبود عملیات نظامی در اینچون
(Incheon Landing Operation Memorial Hall)

میدان و موزه‌ای کوچکی در شهر است. اسلحه‌ها و اشیای دست‌ساز زمان جنگ در این موزه به نمایش درآمده.

دوهوبو چیونگسا
(Dohobu Cheongsa)

قدیمی‌ترین مجتمع دولتی شهر است و در حوالیِ استادیوم مانهاک (Munhak) واقع شده. ساخت آن به سال ۱۴۲۴ میلادی برمی گردد.

پل اینچون(Incheon Bridge)

این پل به طول ۱۸۳۸۴ متر، در اکتبر ۲۰۰۹ به بهره‌برداری رسید و دومین پل ارتباطی میان جزیره یونگ جونگ (Yeongjong) و اینچون است.

هدف اصلی از ساخت پل، برقراری ارتباط مستقیم میان فرودگاه بین المللی اینچون و سانگدو(Songdo) است.در سال ۲۰۱۰، هفتمین پل کابلی در دنیا شناخته شده.

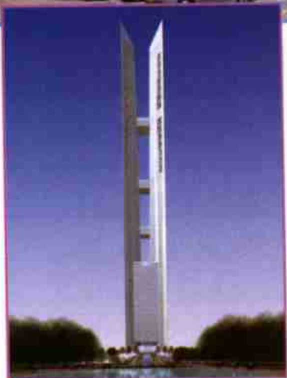
سانگدو (Songdo)

شهرکی در نزدیکی فرودگاه اینچون که منظره‌ای زیبا از دریایی آرام دارد. احتمالاً می‌توانید در این منطقه، سوشی(Sushi) (نوعی غذای ژاپنی) پیداکنید.

محله چینی‌ها(Chinatown)

تنها محله رسمی چینی‌ها در کره‌جنوبی است و در نزدیکی پارک جائو(Jayo)، روبه‌روی ایستگاه اینچون واقع است. این شهر در قدیم، مرکز بازرگانان چینیی بوده که برای تجارت به کره‌جنوبی می‌آمده‌اند؛ ولی امروزه صرفاً محله‌ای گردشگریست.

برج ۱۵۱ اینچون(Incheon Tower 151)

یک برج دوقلوی ۱۵۱ طبقه بسیار بلند است به ارتفاع ۶۰۱ متر که ساخت آن در سال ۲۰۰۸ شروع شده و در سال ۲۰۱۵ به پایان خواهدرسید.

جشنواره‌ها

فستیوال شکوفه‌های گیلاس هانمانوم
(Hanmaeum Cherry Blossom Festivals)

این فستیوال همه ساله در آوریل(فروردین) در پارک جایو(Jayu) برگزار می‌شود. در این فستیوال برنامه‌های سرگرم کننده‌ای از جمله رقص، اجرای موسیقی زنده، نمایشگاه‌های غذا و ... اجرا می‌شود.

فستیوال موسیقی راک پنتاپورت(Incheon Pentaport Rock Festival)

این فستیوال همه ساله به مدت سه روز در اواخر ماه جولای(مرداد) برگزار می‌شود و یکی از بزرگ‌ترین برنامه‌های موسیقی زنده در کره جنوبی به شمار می‌آید. در این فستیوال انواع موسیقی، البته عمدتاً موسیقی راک و الکترونیکی است، به اجرا در می‌آید.

فستیوال وولمی(Wolmi festival)

این فستیوال در جزیره وولمی در نزدیکی اینچون در سپتامبر(شهریور) برگزار می‌شود. برنامه‌های مختلفی از جمله موسیقی، رقص، نمایش های خیابانی و ... در این فستیوال برپا می‌شود. موضوع اصلی این فستیوال، آزادی و هیجان است.

روز چینی‌ها(China day)

یکی از بزرگ‌ترین فستیوال‌ها در شهر اینچون است که همه ساله در اکتبر(مهر) در پارک جایو برگزار می‌شود. این فستیوال به مردم کره این فرصت را می‌دهد تا فرهنگ چین را تجربه نمایند و یک رابطه دوستانه‌ای میان دو گروه ایجاد شود.

فستیوال هاپسال(Hapssal festival)

چون برنج شهر اینچون در سراسر کشور از کیفیت ویژه‌ای برخوردار است، این فستیوال به همین منظور از سال ۲۰۰۱ در شهر برگزار می‌شود.

فستیوال جهانی سرامیک اینچون(Icheon World Ceramics Festival)

این فستیوال از سال ۲۰۰۱ در اینچون برگزار می‌شود. هزاران نفر، که بیشتر از کره هستند، در این فستیوال شرکت می‌کنند. در این فستیوال کوزه‌های قدیمی ساخت کره در کنار مدل‌های جدیدی از هنرمندان از سراسر دنیا، به نمایش گذاشته می‌شود. زمان برگزاری آن متغییر است.

دائگـــو یا دائجـــو (Daegu)

دایگو یا تایگو (Taegu)، چهارمین شهر بزرگ کره‌جنوبی بعد از سئول، پوسان و اینچون است. این شهر درجنوب‌شرقی کره‌جنوبی، در حدود ۳۴۰ کیلومتریِ سئول، نزدیک رودخانه ناکدانگ و رودخانه گیومهو(Geumho) واقع شده. رودخانه گیومهو، از شرق و شمال شهر عبورمی کند و به ناکدانگ می‌ریزد. در اطراف این منطقه، کوه‌های کم‌ارتفاعی وجود دارد. این شهر مرکز و شهر اصلی ایالت گیونگ سانگ بوک‌-دو(Gyeongsangbuk-do) است.

دایگو آب و هوای معتدل و مرطوب دارد. کوه‌ها باعث ایجاد آب و هوای گرم و مرطوب در این شهر می‌شوند. در زمستان، در حوضه رودخانه هوا سرد می‌شود. در طول فصول بارانی در تابستان، مقدار بارندگی، زیاد؛ و هوا غالباً آفتابی است.

جدول آب و هوای دائگو یا دائجو — **بارش**(میلی‌متر) **دمای روزانه** (سانتی گراد)

ماه		ژانویه	فوریه	مارس	آوریل	مه	جون	جولای	آگوست	سپتامبر	اکتبر	نوامبر	دسامبر	سال
میانگین دمای روزانه	بیشترین	۶	۸	۱۳	۲۰	۲۵	۲۸	۳۰	۳۱	۲۶	۲۲	۱۵	۸	۱۹
	کمترین	۳-	۲-	۳	۹	۱۴	۱۸	۲۲	۲۳	۱۷	۱۱	۴	۱-	۱۰
میانگین کل بارش		۲۱	۲۳	۳۹	۵۰	۶۲	۱۱۷	۱۶۶	۱۷۵	۱۰۰	۷۳	۲۷	۱۱	۸۱۴

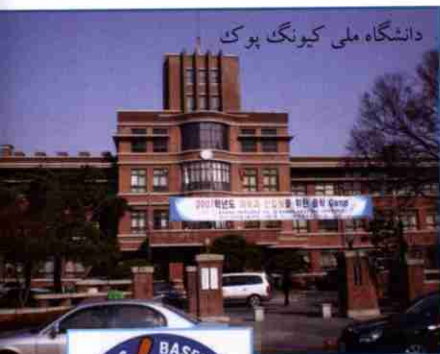
قدمت دایگو به ۵۵۰ تا ۸۵۰قبل از میلاد می رسد و خانه‌های ماقبل تاریخی زیادی دارد. این شهر در دوران سه پادشاهی، مرکز مهمی به شمار می آمده‌است. در دوره جیسون نیز مرکز مهمی برای حمل و نقل بوده است. در سال ۱۶۰۱، مرکز اداری گیونگ سانگ دو شد. از آن زمان به بعد، شروع به ترقی کرد و به تدریج به شهری مهم تبدیل شد. این وضعیت تا سیصد سال بعد هم ادامه داشت و عاقبت، دایگو مرکز گیونگ سانگ شد. اولین بازارهای منظم و مرتب شهر در دوران جیسون شکل گرفتند. در اواخر دهه ۱۸۹۰، تعداد زیادی از تجار و کارگران ژاپنی به شهر آمدند. در سال ۱۹۴۵ با پایان حکومت ژاپنی‌ها تغییرات عمده‌ای در شهر صورت گرفت. از آنجا که این شهر در محل ادغام دو رودخانه ناکدانگ و گیومهو واقع است، از زمان‌های قدیم، مرکز اصلی ارتباطات و حمل و نقل در کره بوده‌است. در طول جنگِ دو کره، جنگ‌های زیادی در کنار رودخانه ناکدانگ رخ داده‌است. در نیمه دوم قرن بیستم، این شهر، تغییرات و رشد زیاد و چشم گیری داشته‌است. در هجدهم فوریه(بهمن) سال۲۰۰۳، مردی به عمد باعث آتش سوزی متروی دایگو و در نتیجه، کشته شدن دویست نفر شد. این ماجرا، از بعد از جنگ دو کره، بدترین حادثه در کره‌جنوبی قلمداد شده‌است.

جمعیت دایگو۲،۵۱۲،۶۰۴میلیون نفر در سال ۲۰۰۹بوده و از این نظر، در میان شهرهای کره‌جنوبی در رده چهارم قراردارد. این شهر، هفت بخش و یک شهرستان دارد. غالب جمعیت شهر را کره‌ای‌های اهل همین منطقه تشکیل داده‌اند؛ با این حال، مهاجرانی نیز از دیگر نواحی داخلی و نیز جنوب و جنوب شرقی آسیا برای کار در بخش‌های مختلف کارخانه‌ها در ناحیه غربی شهر زندگی می کنند. در تمام کره، غذاهای کره‌ای، چینی و ژاپنی پیدا می‌شود؛ ولی در این شهر، غذاهای روسی و هندی نیز عرضه می‌شود.

اخیراً تعدادی دانشجوی چینی برای ادامه تحصیل در دانشگاه‌های دایگو به این شهر آمده‌اند؛ تعداد زیادی دانشجو نیز از دیگر کشورهای آسیایی در این شهر تحصیل می کنند. دانشگاه‌های زیادی در این شهر وجود دارد؛ از جمله دانشگاه ملی کیونگ پوک(Kyungpook National University). این دانشگاه در سال ۱۹۴۶ تأسیس شده و امروزه در کنار دانشگاه ملی سئول و دانشگاه پوسان، یکی از بهترین دانشگاه‌های کره‌جنوبی است.

از زمان‌های قدیم، مردم شهر دایگو با صفات صبوری، سخت کوشی، تواضع، و محافظه کاری شناخته شده‌اند. آیین بودا در این شهر، بسیار پررونق بوده و مجسمه‌های زیادی مربوط به این آیین در دایگو وجود دارد.

دایگو مرکز بیسبال کره‌جنوبی است. حرفه‌ای‌ترین باشگاه بیسبال کره، سامسونگ لاینز(Samsung Lions) در این شهر، مستقر است. تنها استادیوم مخصوص بیسبال در کره‌جنوبی در این شهر ساخته می‌شود. تیم فوتبال اف. سی دایگو(Daegu FC)، یکی از بهترین تیم‌های فوتبال کشور است. این شهر، جزو میزبانان جام جهانی فیفا ۲۰۰۲ بوده‌است. در ۲۷ مارس سال ۲۰۰۷، این شهر به عنوان میزبان رقابت‌های دو ومیدانی جهانی در سال ۲۰۱۱ انتخاب شد.

دانشگاه ملی کیونگ پوک

دایگو مرکز صنعتی و اقتصادیِ منطقه دایگو-گیونگ بوک (Daegu-Gyeongbuk) - یکی از مناطق اصلی صنعتی در کره‌جنوبی - است. صنعت الکترونیک در شهر گومی(Gumi) و صنعت فولاد در شهر پوهانگ(Pohang) کمک زیادی به رونق اقتصادی این منطقه کرده است. صنایع مهمی، از جمله تولید فلزات، الیاف و ماشین آلات در این شهر مستقرند. باغ‌های سیب دایگو، در این کشور، شناخته‌شده ومعروف است. در اواخر دهه ۱۹۹۰، این شهر، تلاش زیادی برای ترویج صنعتِ مُد کرد. از جمله کارهایی که در این زمینه انجام داد، می‌توان به برپایی نمایشگاه سالانه مُد دایگو(Daegu Fashion Fair) و نیز انتخاب شعارِ «دایگوی رنگی(Colorful Daegu)» اشاره کرد. هم اکنون شهرک جدید و بزرگی در زمینه صنعت مُد و الیاف در شهر در حال ساخت است.

سامسونگ لاینز

کارخانه اصلی شرکت پاسکو-تولید فولاد-(PASCO) و اِنی کال(Anycall) سامسونگ-تولید موبایل- (دو کارخانه برجسته در سطح بین‌المللی) در این شهر واقع شده‌اند. این شهر و شهرهای اطرافش، در سال ۲۰۰۸، تبدیل به منطقه آزاد تجاری دایگو شدند.

قطار سریع السیرِ کی.تی.ایکس

قطار ساموئل

موگانگوا

دو نوع اتوبوس در این شهر وجود دارد: معمولی (Local) و سریع السیر (Express). دو خط مترو نیز در شهر هست و یک خط جدید هم در حال ساخت است. فرودگاه بین‌المللی دایگو در شمال‌شرقیِ شهر واقع شده‌است. ایستگاه اصلیِ راه آهن شهر، ایستگاه دانگ داگو(Dongdaegu) است که بعد از ایستگاه سئول، بیشترین بار ترافیک مسافر، و بیشترین بار ترافیک قطار را در کره‌جنوبی دارد. این ایستگاه در سال ۲۰۰۴، بعد از بازسازی گسترده‌ای دوباره راه‌اندازی شد و قطار سریع السیرِ کی.تی.ایکس(KTX)، قطارهای ساموئل(Saemaul)، و موگانگوا(Mugunghwa) نیز در این ایستگاه شروع به تردد کردند. تمام انواع قطارها (به جز کی.تی.ایکس) از ایستگاه دایگو شروع به حرکت می کنند.

ایستگاه دانگ داگو

خرید

در این شهر، چندین فروشگاه زنجیره‌ای وجود دارد که مهم‌ترینِ آن‌ها، فروشگاه زنجیره‌ایِ دایگو(Daegu Department Store) است که دو شعبه در سطح شهر دارد.

بازار سومون(Seomun Market)

بزرگ‌ترین بازار قدیمی در کره‌جنوبی است و بیش از چهارهزار فروشگاه دارد. این بازار در اصل، مرکز فروش پوشاک و لوازم خیاطی و در ضمن عنصر اصلی در صنعت مُد دایگو است.

بازار چیلسونگ(Chilseong Market)

این بازار از دهه ۱۹۵۰، با رشد کشاورزی در شهر، رونق پیداکرد. در این بازار، انواع ماهی و غذاهای دریایی به فروش می‌رسد.

مرکز دانگ سونگنو(Dongseongno)

مرکز شهر دایگو است شامل منطقه‌ای از ایستگاه دایگو تا ایستگاه اصلی پلیس در نزدیکی ایستگاه متروی بان‌وول دانگ(Banwoldang). این منطقه، فروشگاه‌های زیادی دارد.

مناطـق دیدنـی

مـــوزه

موزه ملی دایگو (Daegu National Museum)

این موزه در سال ۱۹۹۴ تأسیس شده و در آن، بیش از سی‌هزار اثر هنری - به خصوص، آثارباستانی مربوط به شهر دایگو - وجوددارد.

موزه بانگجا یوگی(Daegu Bangjja Yugi Museum)

این موزه روی بقایای بنایی قدیمی و فرهنگی به همین نام ساخته شده و مجموعه‌ای از آثار برنزی دارد. این موزه اولین موزه در کره است که به لوازم برنزی اختصاص دارد. این موزه دارای سه سالن نمایش نیز می‌باشد.

موزه هنری رنگ طبیعی(Museum of Natural Dye Arts)

این موزه در کنار کوه پالگونگ-سان(Palgong-san)قرار دارد. در این موزه، تاریخچه تهیه رنگ‌ها و انواع رنگ کاری و نیز انواع ابزار رنگ‌زنی قدیمی و جدید وجود دارد.

بناها

معبد هینسا(Haeinsa)

معبد بوداییِ اصلیِ شهر است که در پارک ملی گایاسان (Gayasan) واقع شده. این معبد در سال ۸۰۲ ساخته شده و در سال ۱۹۹۵، جزو میراث جهانی ثبت شد. هینسا، یکی از سه معبد اصلی در کره است که مروج اصول و آموزش‌های بودایی است.

مجسمه گاتباوی(Gatbawi)

از مجسمه‌های بوداست که در دوران شیلا ساخته شده. ارتفاع این مجسمه چهار متر و جنس آن از گرانیت است و به خاطر کلاه سنگیش که پانزده سانتی‌متر، ضخامت دارد، معروف است. این مجسمه را یوهیون(Uihueon) بر بالای کوه ۸۵۰ متری پالگونگ سان(Palgongsan) ساخته است تا روح مادرش را در هفتمین سال حکومت یکی از حکام شیلا به آرامش نشاند.

نمایش

سالن اپرای دایگو (Daegu Opera House)

اولین سالن نمایش کره است که فقط اپرا در آن اجرا می‌شود؛ در مرکز شهر است؛ بنای آن به شکل یک پیانوی بزرگ، و فضای داخلی از آن جنس شیشه است.

سوسونگ آرتپیا(Suseong Artpia)

یکی از بهترین مراکز هنری شهر است که برنامه‌های زیاد و جالبی در رابطه با انواع نورپردازی ها در آن اجرا می‌شود.

مرکز هنریِ کیم یونگ(Keimyung Art Center)

یکی از بزرگ‌ترین مراکز مربوط به هنر نمایش، در شهر است.

مرکز فرهنگی و هنری دایگو(Daegu Culture and Arts Center)

این مرکز در سال ۱۹۸۱ تأسیس شده. از مهم‌ترین بخش‌های این مرکز هنری می‌توان این بخش‌ها را نام برد:

- ساختمان اصلی سالن نمایش (نمای آن یادآور زیبایی‌های قدیم کره است) که هر سال، بیش از سیصد کنسرت، و اجراهای مختلفی از موسیقی کلاسیک کره، رقص، و اپرا در آن انجام می‌شود.
- ساختمان نمایشگاه که به شکل کندویی شش ضلعی است و حکایت از هماهنگی و تلاش بسیارِ هنرمندان کره‌ای می‌کند.

پارک‌ها و مناطق طبیعی

در این شهر، پارک‌های زیادی وجود دارد؛ از جمله:

پارک آپسان(Apsan)

آپسان، نام کوهی است در جنوب شهر که در اطراف آن با استفاده از طبیعت وحشی آن منطقه، یک پارک ساخته‌اند. در این پارک، مجسمه‌ای از بودا، موزه جنگ کره و انواع امکانات رفاهی و سرگرمی وجود دارد.

پالگونگسان(Palgongsan)

پارکی که در کوهی به همین نام در جنوب‌شرقی شهر واقع شده‌است. ارتفاع قله کوه، حدود ۱۱۹۳ متر است. در پـارک پالگونگـسان،

مجسمه‌های باستانیِ زیادی از بودا و نیز آثار تاریخی مربوط به دوران شیلا وجود دارد؛ از جمله معبد بزرگ و فعال دانگ واسا(Donghwasa) و گنجینه ملی غار گانوی تریاد بودا (Gunwi Triad Budda Grotto).

گنجینه ملی گانوی تریاد بودا گروتو

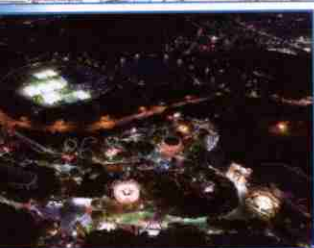
دالسانگ(Dalseong)

پارک دالسانگ، در یک قلعه ۱۵۰۰ ساله واقع شده. در این پارک درختان بومی کره، چندین مجسمه از شخصیت‌های معروف، یک غرفه، دروازه‌ای قدیمی، یک تالار تاریخی و یک باغ وحش وجوددارد که در سال ۱۹۷۰ تاسیس شد.

پارک دوریو (Duryu)

جنگلی بزرگ وسط منطقه شهری است. این پارک، اماکن تفریحی و امکانات ورزشی، سالن هنر و فرهنگ، دریاچه ای زیبا، و یک استادیوم با گنجایش ۳۲۵۰۰ نفر برای برگزاری مسابقات فوتبال دارد.

پارکِ برجِ ووبانگ(Woobang Tower Land)

پارک تفریحی زیبایی است با مناظر طبیعی چشم‌نواز و به سبک پارک‌های تفریحی در اروپا. این پارک، آبشار، رستوران‌هایی با غذاهای بین‌المللی مختلف و سالن نمایش هم دارد و در سال ۱۹۹۵، رسماً افتتاح شده‌است.

جشنـــواره‌ها

جشن‌ها و جشنواره‌های قدیمی زیادی در دایگو برگزار می‌شوند:

جشنواره بین‌المللی موسیقی دایگو (DIMF)

(Daegu International Musical Festival)

این جشنواره از سال ۲۰۰۶، از پانزدهم جون(خرداد) تا ششم جولای(تیر) هر سال برگزار می‌شود. در این جشنواره، هنرمندان در زمینه انواع مختلف موسیقی با هم به رقابت می‌پردازند.

جشنواره بین‌المللی اپرای دایگو(DIOF)
(Daegu International Opera Festival)

این جشنواره از اول سپتامبر(شهریور) شروع می‌شود و تا بیستم اکتبر(مهر) ادامه دارد.

جشنواره بین‌المللی نقاشی روی بدن دایگو(DIBF)

(Daegu International Bodypainting Festival)

این جشنواره، بزرگ‌ترین رویداد در زمینه نقاشی بدن است و هر سال، هزاران نفر علاقه‌مند را در دوازدهم سپتامبر(شهریور) به خود جذب می‌کند.

سوکجوندایج (Seokjeondaeje)

مراسم آیینی کنفوسیوسی که در بهار و پاییز هر سال در دایگو برگزار می‌شود.

یانگ نیونگسی(Yangnyeongsi)

جشنواره پزشکیِ گیاهان دارویی است که از سال ۱۹۹۵ در فصل پاییز در دایگو برگزار می‌شود.

آتگول(Otgol)

جشنواره‌ایست که در روستایی به همین نام برگزار می‌شود. در این جشنواره، مسابقات نقاشی و ورزشی، آوازخوانی و نمایش برگزار می‌شود.

جشنواره بازار چیلسونگ(Chilseong Market Festival)

این جشنواره، از سال ۱۹۹۸، هر سال در روز سالگرد افتتاح ایستگاه چیلسونگ - اولین ایستگاه متروی این شهر- برگزار می‌شود. رژه، مسابقه آواز، و نقاشی روی صورت، از برنامه‌های این جشنواره است.

دایجـــون (Daejeon)

دایجون در مرکز کره‌جنوبی ، ۱۶۷ کیلومتریِ جنوب سئول، و ۲۹۴ کیلومتریِ شمال‌غربی بوسان واقع است. وسعت این شهر، حدود ۲۶۷۳ کیلومترمربع است. اطراف شهر را چند کوه احاطه کرده‌اند و پارک ملی گیریونگ‌سان(Gyeryongsan) در سمت غرب شهر واقع شده‌است. سه رود، از جنوب به شمال شهر در جریان هستند و به رودخانه گوآم می‌ریزند. این شهر، مرکز تلاقی راه‌آهن گیونگ‌بو(Gyeongbu)، راه آهن هونام(Honam)، بزرگراه گیونگ‌بو و بزرگراه هونام است.

جدول آب و هوای دایجون		**بارش**(میلی‌متر) **دمای روزانه** (سانتی گراد)											
ماه		ژانویه	فوریه	مارس	آوریل	مه	جون	جولای	آگوست	سپتامبر	اکتبر	نوامبر	دسامبر	سال
میانگین دمای روزانه	بیشترین	۴	۶	۱۲	۱۹	۲۴	۲۸	۳۰	۳۰	۲۶	۲۰	۱۳	۶	۱۸
	کمترین	۵-	۴-	۱	۷	۱۲	۱۸	۲۲	۲۲	۱۶	۹	۳	۳-	۸
میانگین کل بارش		۲۴	۲۹	۳۹	۶۰	۷۳	۱۴۹	۲۳۴	۲۶۲	۱۱۲	۴۰	۳۴	۱۹	۱۰۲۹

دایجون در قدیم، روستایی کوچک بوده و سکنه زیادی نداشته‌است؛ ولی از سال ۱۹۰۵، همزمان با شروع احداث خط آهن از سئول به پوسان که ایستگاهی هم در دایجون ساخته شده‌است. در سال ۱۹۲۶ که شهر تحت سلطه ژاپنی‌ها بود، راه‌آهن هونام میان دایجون و ماکپو ساخته شد و این شهر را به مرکز مهمی برای حمل و نقل تبدیل کرد. به دلیل موقعیت جغرافیایی شهر و مجاورت آن با راه‌های ارتباطی مهم، این شهر به سرعت رشد کرد.

دایجون پنج بخش دارد:

۱-دایدوک(Daedeok-gu)؛ ۲-دانگ (Dong-gu)؛ ۳-جانگ (Jung-gu)؛ ٤-سو (Seo-gu)؛۵-یوسونگ (Yuseong-gu).

جمعیت این شهر در سال ۲۰۰۹، حدود ۱۴۲۲۸۵۶ نفر بوده‌است و از این نظر در رده پنجم کشور قرارمی گیرد.

دانشگاه پای چای

دانشگاه اطلاعات و ارتباطات

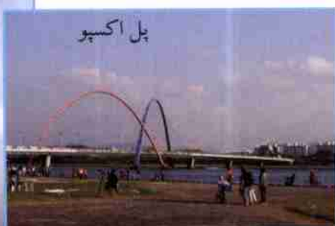

دانشگاه ملی چانگ نام

در دایجون، سازمان‌های گوناگون پژوهشیِ عمومی و خصوصی، و پارک‌های علوم متعددی وجود دارد؛ از جمله: مراکز تحقیق و توسعه(R&D) سامسونگ، ال.جی، و دانشگاه علم و فن آوری(University of Science and Technology). مؤسسه آموزش عالی علم و فن‌آوری پیشرفته کره (Korea Advanced Institute of Science and Technology)، که در آن، در زمینه‌های علوم و فن‌آوری، کارهای پژوهشی انجام می‌شود و جزو بهترین مؤسسه آسیا در زمینه علوم و فن‌آوری در سال ۲۰۰۰ شناخته شده‌است. علاوه بر این دانشگاه اطلاعات و ارتباطات(Information and Communications University) - که تخصص اصلی آن، تحقیق در زمینه اطلاعات است؛ دانشگاه ملی چانگ نام(Chungnam National University) - که یکی از دانشگاه‌های ملی مهم است که در ایالت جنوبی

مؤسسه آموزش عالی علم و فن‌آوری پیشرفته کره

چانگ چونگ(Chungcheong) تأسیس شده - و دانشگاه پای چای(Pai Chai) - که یکی از قدیمی‌ترین دانشگاه‌های خصوصی کره‌جنوبی است - در این شهر واقعند.

برج هانبیت

پل اکسپو

در سال ۱۹۹۳، نمایشگاهی بین‌المللی در شهر دایجون برگزار شد و چندین بنا، از جمله برج هانبیت(Hanbit) و پل اکسپو(Expo) نیز در آن زمان ساخته شد. بعد از برگزاری این نمایشگاه، زمین‌های اطراف را صاف کردند وپارک علوم اکسپو را در آنجا احداث کردند. در کنار پارک، موزه ملی علوم (National Science Mu-seum) واقع شده.

استادیوم مسابقات جام جهانی دایجون(Daejeon World Cup Stadium) برای مسابقات جهانی سال ۲۰۰۲ ساخته شد. مسابقات زیادی در این استادیوم برگزار شده‌است؛ از جمله بازی میان کره‌جنوبی و ایتالیا در جام جهانی ۲۰۰۲. باشگاه فوتبال شهروند دایجون(Daejeon Citizen Football Club) در لیگ کره بازی‌می‌کند. باشگاه‌های فوتبال غیرحرفه‌ای نیز در این شهر وجود دارد. باشگاه‌های گلفِ ال.پی.جی.اِی(LPGA)، سه‌ری پاک(Se Ri Pak)، و جانگ جونگ (Jang Jeong) نیز متعلق به این شهرند.

استادیوم مسابقات جام جهانی دایجون

دایجون، مرکز استانی تلویزیون، روزنامه، و صنعت نشر است. در این شهر، شعبه‌هایی از شرکت‌های مهم تلویزیونی، از جمله کی.بی.اس(KBS)، و ام.بی.سی(MBC) نیز وجود دارد.

دو بزرگ‌راه اصلی کشور، گیونگ‌بو(Gyeongbu) و هونام(Honam)، و دو راه ریلی مهم کشور، یعنی راه‌آهن گیونگ‌بو و هونام در این شهر به هم متصل می‌شوند و به همین دلیل، دایجون، ازمراکز مهم حمل و نقل در کره‌جنوبی است. فاصله زمانی میان دایجون و سئول، با استفاده از سیستم ریلی با سرعت بالا (کی.تی ایکس)، حدود پنجاه دقیقه است. نزدیک‌ترین فرودگاه به این شهر، فرودگاه چانگ جیو(Cheongju) در شمال شهر است که تا آنجا سی دقیقه زمان است. یک خط مترو از آوریل (فروردین) سال ۲۰۰۷ در این شهر شروع به کار کرده‌است. این خط، ایستگاه دایجون را در مرکز اصلی شهر به بیشتر بخش‌های جدید و تازه گسترش یافته شهر، از جمله دانسان(Dunsan) متصل می‌کند که شهرداری و تعدادی از ساختمان‌های دولتی در آنجا واقعند.

فرودگاه چانگ جیو

مراکـز خریـد

مرکز جدید بخش تجاری شهر، دانسان(Dunsan) نام دارد. از اواسط دهه ۱۹۹۰، مجتمع‌های آپارتمانی جدیدتری در اطراف این مراکز تجاری ساخته شده‌است.

بازار جانگ-آنگ شیجانگ(Jung-ang Shijang)

این بازار در نزدیکی ایستگاه دایجون قرار دارد. درسال ۱۹۵۳ افتتاح شده‌است.

بازار ایندونگ شیجانگ(Indong Shijang)

این بازار روباز از سال ۱۹۱۹ کار خود را شروع کرده و عمدتاً محصولات کشاورزی، برنج و غلات، در آن به فروش می‌رسند. این بازار در منطقه دانگ-گو(Dong-gu) قرار دارد.

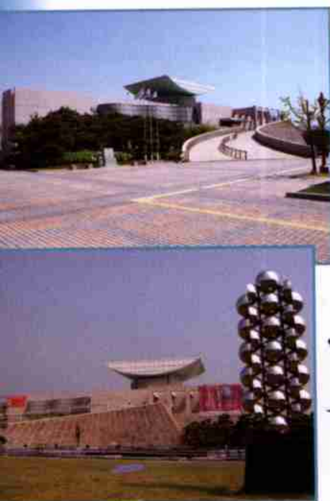
بازار قدیمی یوسونگ(Yuseong Traditional Market)

این بازار در منطقه جانگدای-دونگ(Jangdae-dong)، در فضایی مثلثی شکل قرار دارد.

خیابان پوشاک کره‌ای(Korean Clothes Street)

این خیابان در منطقه وون‌دونگ(Won-dong) قرار دارد. در این خیابان مغازه‌هایی وجود دارند که پوشاک قدیمی و سنتی کره‌ای را به فروش می‌رسانند.

از فروشگاه‌های معروف شهر می‌توان این موراد را نام بُرد: فروشگاه لُته(Lotte Department Store)، تایم‌وورد گالریا(Timeworld Gal-leria) و سی‌جی‌وی(CGV).

مناطق دیدنی

موزه‌ها و اماکن فرهنگی

موزه هنر دایجون(Daejeon Museum of Art)

در پارک بزرگِ دانسان واقع است و تلاقی هنر و فن‌آوری را به نمایش می‌گذارد. این موزه در سال ۱۹۹۸ تأسیس شده و نمایشگاه‌های زیادی در زمینه هنر معاصر در آن برگزارشده‌است.

موزه ملی علوم(National Science Museum)

موزه‌ای علمی فرهنگیست که نمایشگاه‌هایی در زمینه‌های مختلف علمی دارد. هدف موزه، گردآوری، ارائه، و تحقیق و بررسی موضوعات فرهنگی در زمینه‌های مختلفِ علمی (مثلاًعلومِ‌طبیعی و تاریخ علوم) و فن‌آوری است.

ارکستر فیلارمونیک دایجون(Daejeon Philharmonic Orchestra)

یکی دیگر از سازمان‌های فرهنگی مهم شهر که در سال ۱۹۸۴ تأسیس شده است. در این مرکز هنری انواع مختلفی از موسیقی به اجرا در می آید.

مناطــق طبیــعی

گوبونگ‌سان (Gubongsan)

کوهی است با ارتفاع حدود ۲۶۴/۱متر و یکی از مناطق قابل توجه گردشگری. بهترین فصل دیدن این کوه، پاییز است که در آن، کوه، نمایی سرخ رنگ پیدامی کند. در جنوب این کوه، منطقه تفریحیِ سانگ‌بوآن(Sangboan) واقع است. این تپه در ناحیه سوگو(Seogu) شهر قراردارد.

کوه بومونسان (Bomunsan)

یک پارک طبیعی در داخل شهر است. ارتفاع آن، بیش از ۴۵۷/۶ متر، بالاتر از سطح دریاست. در بالای کوه می‌توان آثاری مربوط به دوران پائکچه (با قلعه‌ای به نام همین کوه)، مرکز آموزشی یوهودانگ(Yuhoedang) و مجسمه‌های بونگ سورو (Bongsoru)، وبومونساجی(Bomunsaji) را مشاهده کرد. این کوه در منطقه دسادونگ جانگو(Desadong Junggu) قراردارد.

کوه سیک جانگ سانگ(Sikjangsan)

با ارتفاع ۶۲۳/۶ متر، بلندترین کوه در دایجون است و یکی از زیباترین گنجینه‌های بوم شناختی این شهر به شمار می‌آید. جنگل تفریحی موجود در این کوه، یک مرکز آموزشی- تفریحی مربوط به سلامتی جوانان و خانواده‌هایشان است. در اطراف این کوه، منطقه اردوگاهی، زمینِ بازی و زمین چمن وجود دارد. این کوه در منطقه دایسونگ-دونگ(Deasungdong) قراردارد.

چشمه آب معدنیِ یوسونگ(Yuseong)

در منطقه‌ای به همین نام در ۱۱ کیلومتری غرب مرکز شهر دایجون است. استخر فضای باز مخصوص بچه‌ها در آن، پنجم اکتبر سال ۲۰۰۷ افتتاح شده‌است.

دریاچه داچونگ هوسو(Daecheonghosu)

سومین دریاچه مصنوعی بزرگ کره‌جنوبی، و مرکز ذخیره آب برای مصارف شهری و صنایع است. سطح دریاچه پشت سد، ۷۳ کیلومترمربع، و طول آن، هشتاد کیلومتر است. این دریاچه در سال ۱۹۸۰ ساخته شده‌است. بر روی این دریاچه سدی به طول ۴۹۵ متر ساخته شده. در داخل ساختمان سد، جزییات مربوط به سد و منابع آبی را آموزش می‌دهند. این دریاچه در منطقه میهو-دونگ(Miho-dong) شهر قرار دارد.

کوه گیجوکسان(Gyejoksan)

با ارتفاع ۴۲۳/۶ متر، مکانی مناسب برای دیدن منظره دریاچه داچونگ است. این کوه در جنوب منطقه جانگ دانگ(Jang-dong) است. بالای این کوه، قلعه گیجوک (Gyejok) واقع شده که بزرگترین ساختمان قلعه، از میان سی اثرِ به‌جامانده از دوران پائکچه است.

کوه جانگ تاسان(Jangtaesan)

ارتفاع آن، حدود ۱۸۶ متر است و در جنوب غربی دایجون واقع است.

پـارک‌ها

پارک اکسپو (Expo)

یک پارک تفریحی و علمی است با غرفه‌ها و کلاه‌فرنگی‌های بسیار با موضوعات مختلف و امکان اجراهای صوتی-تصویری. یکی از بزرگ‌ترین سالن های نمایشِ آیمکس(IMAX)، امکانات آتش بازی، سالن اطلاعات و ارتباطات، غرفه ی انرژی، و غرفه طبیعت و زندگی، از امکانات و دیدنی‌های این پارک هستند.

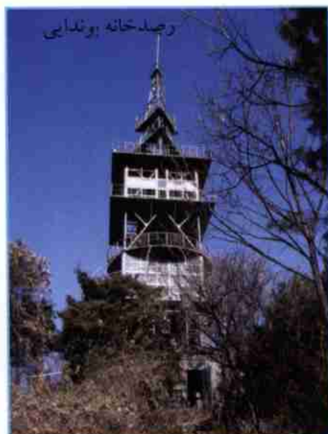

پارک پپوری(Ppuri)

واقع در چیم ساندانگ(Chimsan-dong)، یکی از مکان‌های دیدنی و جالب شهر است که در آن، زیبایی طبیعت بکر را می توان احساس کرد.

پارک گوبونگسان (Gubongsan)

در کوهی به همین نام واقع است و در سال ۱۹۹۳، یک کلاه فرنگی برای استراحت و برنامه‌های مختلف تفریحی در آن ساخته شده‌است.

رصدخانه بوندایی

پارک بومونسان(Bomunsan)

پارکی داخل شهر که به عنوان محلی برای تفریحات و برگزاری برنامه‌های اجتماعی ساخته شده و امروزه مرکزی فرهنگی و محل تعیین میزان آلودگی شهر است. اطراف پارک بومونسان را دیواره‌های کوهی به همین نام احاطه کرده‌است و در آن، تله کابین نیز وجود دارد. رصدخانه بوندایی(Boundae) در این پارک واقع شده‌است و وسط پارک، مجسمه‌ای قدیمی از بودا به نام بومونساجی(Bomunsaji) هست. مرکز موسیقی آزادِ این پارک، برنامه‌های اجرای زنده و انواع برنامه‌های مربوط به موسیقی برگزارمی کند.

پارک ساجیونگ (Sajeong)

در کنار کوه بومونسان است و پارکی تفریحی محسوب می‌شود. در این پارک، وسایل ورزشی، امکانات پیک نیک، دریاچه‌های مصنوعی، و چشمه‌های آب‌معدنی نیز وجود دارد.

پارک سیچون (Secheon)

در جنگلِ کوهِ سیک جانگ سانگ است و رستوران‌های محلی و جدید با انواع باربکیوی کره‌ای دارد.

پارک گیجوکسان (Gyejoksan)

روی کوهی به همین نام است. یک معبد بودایی و چشمه آب معدنی، زمین بازی، کشتی، و امکانات تفریحی، از امکانات و دیدنی‌های این پارک هستند.

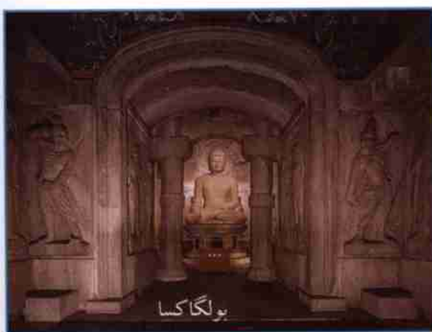
گیونــگ جیــو(Gyeongju)

این شهر با وسعت ۱۳۲۴ کیلومترمربع، در ۵۵کیلومتریِ جنوب‌شرقیِ شهر دایگو و ۳۷۰ کیلومتریِ سئول واقع شده‌است. رشته کوهِ تایبک(Taebaek)، مهم‌ترین رشته کوه این منطقه است که در غرب شهر واقع شده. قله مانبوک(Munbok) با ۱,۰۱۴ متر، ارتفاع از سطح دریا، بلندترین نقطه شهر است. آب و هوای گیونگ‌جیو با توجه به موقعیت جغرافیایی آن نسبت به دیگر قسمت‌های کره، رطوبت کمتری دارد و معتدل‌تر است؛ این شهر زمستان‌های سرد و تابستان‌های گرم دارد.

جدول آب و هوای گیونگ جیو — **بارش**(میلی‌متر) **دمای روزانه** (سانتی گراد)

ماه		ژانویه	فوریه	مارس	آوریل	مه	جون	جولای	آگوست	سپتامبر	اکتبر	نوامبر	دسامبر	سال
میانگین دمای روزانه	بیشترین	۱۱	۱۱	۱۴	۱۸	۲۲	۲۵	۲۸	۳۰	۲۷	۲۳	۱۸	۱۳	۲۰
	کمترین	۴	۵	۷	۱۲	۱۶	۱۹	۲۴	۲۴	۲۱	۱۶	۱۱	۶	۱۴
میانگین کل بارش		۵۰	۶۴	۹۳	۱۱۶	۱۶۳	۱۸۴	۲۰۳	۲۱۹	۱۳۰	۵۲	۵۶	۳۰	۱۲۵۹

بولگاکسا

جمعیت شهر در سال ۲۰۰۸، حدود ۲۶۹۳۴۳ نفر بوده‌است. این شهر در قدیم، مرکز پادشاهی شیلا بوده. بخش‌های تاریخیِ اطراف این شهر در سال ۲۰۰۰ به فهرست میراث جهانی افزوده شد. مقبره پادشاهان شیلا در مرکز شهر است. این مقبره‌ها به صورت تالارهایی سنگی هستند که در تپه شرقی قرار دارند؛ برخی نیز هرمی شکل هستند. معبد بولگاکسا(Bulguksa) و زیارتگاه ساکرام(Seokguram Grotto) از جمله آثار باستانی ارزشمند شهر هستند که هر دو در قرن هشتم میلادی ساخته شده‌اند و مظهر هنر قدیمی بودایی در شرق دورند.

صنعت گردشگری، نقش مهمی در اقتصاد گیونگ‌جیو دارد. میراث باستانی هزارساله این شهر از دوران شیلا مایه افتخار آن است و سالانه شش‌میلیون گردشگر (۷۵۰هزار جهانگرد خارجی) جذب می‌کند. بخش تولید و کشاورزی نیز در اقتصاد شهر، تأثیر بسزایی دارند. از مشاغل صنعتی موجود در شهر، یک‌سوم آنها به بخش تولید قطعات ماشین اختصاص دارند.

موزه ملی شهر

مناطق دیدنی

موزه‌ها

موزه ملی شهر (Gyeongju National Museum)

از مکان‌های دیدنی شهر است که گنجینه‌های تاریخی زیادی از دوران شیلا را در خود جای‌داده که در آن زمان شهر پایتخت شیلا بوده‌است. این موزه در سال ۱۹۱۵ توسط عده‌ای از مردم شهر تاسیس شد.

موزه هنر و علوم شیلا(Silla Art and Science Museum)

یک موزه خصوصی که در ناحیه ها-دونگ(Ha-dong) قراردارد. این موزه در سال ۱۹۸۸ تاسیس شد. هدف از تاسیس آن، آشنایی کودکان با علوم و هنر در دوران شیلا بود. ساختمان موزه در دو طبقه و دارای ۶ سالن نمایش با موضوعات مختلف است.

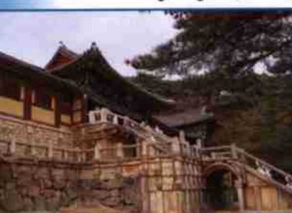
جاهــای دیدنــی

معبد غارساکورام(Seokguram Cave Temple)

در جنوب‌شرقی کره‌جنوبی در منطقه‌ای کوهستانی در نزدیکی شهر واقع است. ساخت آن در سال ۷۴۲ شروع و در سال ۷۷۴، در دوران فرمانروایی شیلا به اتمام رسیده‌است. این معبد، سالن‌های بزرگی دارد و مجسمه‌ای از بودا به نام بولگاکسا (Bulguksa) که جزو زیباترین آثار باستانی بودایی در سراسر دنیاست. این معبد و پیکره بودای آن، در سال ۱۹۹۵، جزو میراث جهانی شدند.

معبد بولگاکسا(Bulguksa)

این معبد در منطقه جینهیـون‌دونـگ(Jinheon-dong)، در کنار کوه توهامسـان (Tohamsan) قراردارد. ساخت اولیه آن در سال ۷۵۱ انجام و در دوران شیلا در سال ۷۷۴ به پایان رسید. چند تا از گنجینه‌های ملی کره جنوبی در این معبد قراردارند: دو پاگودای سنگی به نام دابوتاپ(Dabotap)، سوک‌گاتاپ(Seokgatap)و دو مجسمه بودا از جنس طلا و برنز. این معبد شاهکاری از هنر بودایی در دوران طلایی شیلا به شمار می‌آید. اولین نسخه چاپی روی چوب در دنیا در این معبد قراردارد که بین سال‌های۷۰۴ تا ۷۵۱ ساخته‌شدند. این معبد در سال ۱۹۹۵ به فهرست میراث فرهنگی دنیا افزوده شد.

معبد هوآنگ‌نیونگسا(Hwangnyongsa)

این معبد در قرن ششم، در دوران شیلا ساخته شده‌است. ساخت آن در سال ۵۵۳ شروع و در سال ۶۴۴ به پایان رسید. امروزه فقط بخش‌های سنگی معبد باقی مانده‌است.

رصدخانه چوم‌سونگدا (Cheomseongdae)

این رصدخانه در قرن هفتم در دوران فرمانروایی شیلا ساخته شده و قدیمی‌ترین رصدخانه به جا مانده در آسیای شرقی و یکی از قدیمی‌ترین ساختمان‌های علمی در روی زمین است. این

برج گیونگ جیو

رصدخانه در سال ۱۹۶۲ جز سی و یکمین گنجینه ملی کره درآمد. این رصدخانه از ۳۶۲ تکه سنگ گرانیت ساخته شده که بیانگر ۳۶۲ روز سال است. ارتفاع آن ۵/۷ متر می‌باشد.

برج گیونگ‌جیو(Gyeongju Tower)

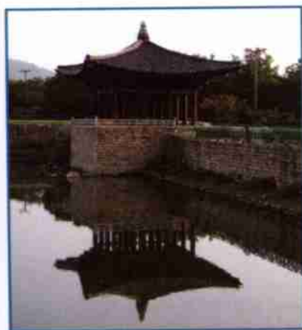
این ساختمان چهارضلعی با معماری عجیب با ارتفاع ۸۲ متر در پارک اکسپو شهر قراردارد. ساخت آن در سال ۲۰۰۴ شروع و در سال ۲۰۰۷ به اتمام رسید.

قصر بان‌وولسونگ(Banwolseong)

قصر سلطنتی که در دوران فرمانروایی شیلا مورد استفاده قرارمی گرفت. شکل قصر به صورت هلال ماه است. دژ آن در سال ۱۰۱ برای حفاظت از قصر ساخته‌شد. امرزوه بخش‌های به جا مانده از قصر در ناحیه تاریخی شهر قراردارد.

روستای فُلک کرافت گیونگ‌جیو (Gyeongju Folk Craft Village)

این روستا در کنار کوه تومان(Toman) در منطقه ها- دونگ قراردارد. این روستا در سال ۱۹۸۶ تاسیس شد تا کارهای دستی در دوران فرمانروایی شیلا، به نمایش گذاشته‌شوند. در این روستا خانه‌های قدیمی کره به نام هانوک(Hanok) وجوددارد.

برکه آناپچی(Anapji Pond)

یک برکه مصنوعی که در پارک ملی گیونگ‌جیو قرار دارد. این برکه بخشی از مجموعه قصری است که در دوران شیلا ساخته شده‌بود. شکل آن بیضی و ۲۰۰متر از شرق به غرب و ۱۸۰متر از شمال به جنوب وسعت آن است. در این برکه سه جزیره وجوددارد.

استراحتگاه دریاچه پومان(Pomun Lake Resort)

در شش کیلومتریِ مرکز شهر در ناحیه شرقی واقع شده و به تازگی، آن را ساخته‌اند.

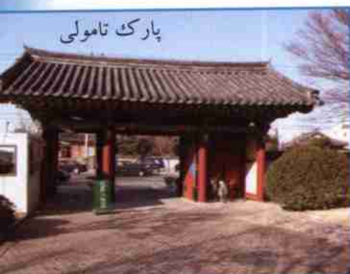

پارک‌ها

پارک ملی گیونگ‌جیو(Gyeongju National Park)

این پارک با وسعت ۱۳۷/۰۹ کیلومتر مربع در سال ۱۹۶۸ به عنوان پارک ملی شناخته‌شد. در این پارک تعداد زیادی از آثار تاریخی مربوط به دوران شیلا وجوددارد. این پارک به چندین بخش ناهمجوار تقسیم می‌شود: بخش‌هایی در غرب و مرکز شهر، بخش‌هایی در شرق و بخش‌هایی در ساحل دریای ژاپن.

پارک تامولی(Tumuli)

پارک تامولی

این پارک در وون ۱۵۰۰(۱۵۰۰ won) قراردارد. بیش از ۲۰ معبد بزرگ و کوچک از دوران شیلا در این پارک وجوددارد. ابعاد این معابد از ارتفاع یک متر تا ۲۳ متر متغیر است. اطراف اکثر این معابد، با علف و سبزه‌ها پوشیده‌شده‌اند و در نتیجه این معابد شبیه به رشته کوه های کوچکی شده‌اند.

پارک هوآنگسو(Hwangseong Park)

این پارک در منطقه‌ای به همین نام در شهر قراردارد. وسعت آن ۱۰۲ هکتار است. امکانات ورزشی، درختان انبوه کاج و چندین مجسمه وجوددارد.

پارک جنگلی گیریم(Gyerim)

این پارک جنگلی کوچک در پارک ملی گیونگ‌جیو قراردارد. از دیدنی‌های این پارک جنگلی می‌توان این موارد را نام برد: قصر و دژ بان‌وُلسونگ، موزه ملی گیونگ‌جیو و رصدخانه چوم‌سونگدا.

از دیگر مناطق دیدنی این شهر می توان این موارد را نام برد:
معبدهای آنانگ(Onung)، کوه نامسان(Namsan) (که تصاویری زیبا از بودا روی آن نقش شده)، معبد ژنرال کیم یوشین(Kim Yu-shin).

کوه نامسان

معبد ژنرال کیم یوشین

جشنــواره هـــا

جشنواره فرهنگی شیـلا(Silla Cultural Festival)

این جشنواره از سال ۱۹۶۲ در اکتبر(مهر) برگزار می شود. در این جشنواره، تاریخچه و فرهنگ کره را گرامی می‌دارند و انواع بازی‌های محلی، موسیقی، رقص، مسابقات ورزشی و مراسم مذهبی بودا برگزار می‌شود.

جشنـواره شکوفه گیلاس ماراتـن(Cherry blossom Marathon)

این جشنواره در ماه آوریل(فروردین) در شهر برگزار می شود.

جشنواره کیک برنج (Rice Cake) و نوشیـدنی‌های سنتـی کره(Traditional Drink)

این دو جشنواره در مارس(اسفند) برگزار می شود.

جزیره چجـــو دو(Cheju-do) یا جیجـــو(Jejudo)

جیجو، یکی از جزایر آتش‌فشانی زیبای کره‌جنوبی است در صد کیلومتریِ ساحل جنوبی کره‌جنوبی. این جزیره، با وسعت ۱۸۴۵ کیلومترمربع، بزرگ‌ترین جزیره کره به شمار می‌آید. مرکز این جزیره، شهر جیجو است که در میانه ساحل شمالی واقع است. مرتفع‌ترین کوه کشور، هالاسان(Hallasan) در این جزیره است. این کوه، ۱۹۵۰ متر ارتفاع دارد؛ آتش‌فشانی خاموش با دهانه آتشفشانی وسیع در قله کوه. جزیره جیجو در اثر آتش فشانی در حدود دومیلیون سال قبل ایجاد شده‌است.

جیجو، آب و هوای نیمه‌استوایی دارد و گیاهان و مناظر طبیعی آن با دیگر قسمت‌های کره، بسیار متفاوت است. می‌توان هر چهار فصل را در یک روز در این جزیره تجربه کرد. زمستان‌های معتدل و آب و هوای ملایم، از ویژگی‌های آب و هوایی این جزیره است. به دلیل وجود کوهستان هالاسان، جیجو، پرباران‌ترین منطقه

جدول آب و هوای چجودو — **بارش**(میلی‌متر) **دمای روزانه** (سانتی گراد)

ماه		ژانویه	فوریه	مارس	آوریل	مه	جون	جولای	آگوست	سپتامبر	اکتبر	نوامبر	دسامبر	سال
میانگین دمای روزانه	بیشترین	۱۱	۱۱	۱۴	۱۸	۲۲	۲۵	۲۸	۳۰	۲۷	۲۳	۱۸	۱۳	۲۰
	کمترین	۴	۵	۷	۱۲	۱۶	۱۹	۲۴	۲۴	۲۱	۱۶	۱۱	۶	۱۴
میانگین کل بارش		۵۰	۶۴	۹۳	۱۱۶	۱۶۳	۱۸۴	۲۰۳	۲۱۹	۱۳۰	۵۲	۵۶	۳۰	۱۲۵۹

کشور است؛ ولی علی‌رغم بارندگی زیاد، میزان آب در این منطقه کم است و دلیل آن هم وجود سنگ‌های آتش فشانی متخلخل و اسفنجی شکل در جزیره است. در این جزیره، درختان نخل، باغ های پرتقال و حتی درخت آناناس وجود دارد.

هتل‌ها و تفریگاه‌های جدیدِ بسیاری در سرتاسر جیجو وجود دارد. یک مسیر نیز برای بازدیدکنندگان ساخته شده‌است. تولید ناخالص داخلی جزیره در سال ۲۰۰۶، حدود۸/۵ میلیارد وون بوده‌است. این جزیره مرکز عملیات اصلی ارتباطات دائُم (Daum) - مرکز اصلی اینترنت کره - است. جیجو دارای مرکز همایش‌ها و نمایشگاه‌های مجهزی به نام مرکز کنوانسیون بین المللی جیجو است. اجلاس سران کره-آسه آن(ASEAN-KOREA) سال ۲۰۰۹ در مرکز کنوانسیون بین المللی جیجو برگزار شد.

جمعیت جیجو در سال ۲۰۰۹، حدود ۵۶۵ هزار نفر بوده‌است. از سال ۲۰۰۵، این جزیره خود مختار، به دو شهر جیجو و سوگ‌ویپو(Seogwipo) تقسیم شد. از سئول تا جیجو با هواپیما یک ساعت راه است. این جزیره مکانی مناسب برای گردشگران است و از تفریحات خاص آن می‌توان کایاک‌سواری(سواری با نوعی قایق باریک و سَبُک به شیوه اسکیموها)، جت اسکینگ، موج سواری، دوچرخه‌سواری در اطراف ساحل، اسکیت، اسکوتر، و اسکی در آب را نام‌برد.

خطوط هوایی آسیانا(Asiana Airlines) و نیز خطوط هوایی تازه تأسیس جیجو (Jeju Air)، پروازهایی از این جزیره به اکثر شهرهای کره دارند. فرودگاه بین المللی جیجو(Jeju International Airport) در چهار کیلومتریِ مرکز شهر است و سومین فرودگاه بزرگ در کره محسوب می شود. این فرودگاه در سال ۱۹۸۶ راه‌اندازی شده است. قایق‌های فِری(Ferry) بسیاری در مسیر این جزیره تا چهار بندر در شبه جزیره کره در رفت‌وآمد هستند: بندر بوسان، بندر اینچون، واندو(Wando) و ماکپو(Mokpo).

خطوط هوایی آسیانا

جیجو

مراکز خرید

این جزیره سه منطقه اصلی خرید دارد:

بازار دانگ مان(Dongmun) در مرکز شهر، منطقه زیرزمینی جون گانگ(Jungang)، و فروشگاه چیزونگ نو(Chiseongno) که فروشگاه‌های مخصوص اجناس روز، مد، و بوتیک‌های مخصوص عرضه پوشاک با مارک‌های معروف دارد.

بازار دانگ مان

جون گانگ

نقاط دیدنی

موزه‌ها

موزه بونجایی(Bunjae Artpia)

در سال ۱۹۹۲ افتتاح شد. با وسعت حدود ۴۰ کیلومتر مربع، بزرگ‌ترین باغ گیاه‌شناسی در دنیا است. در این پارک، درختان کوتاه پانصد ساله و بیش از صد نوع درخت نادر و کمیاب و در مجموع ۱۷۰۰ نوع درخت و یک صد هزار گل و انواع دیگر گیاهان وجود دارد.

موزه مردمی و تاریخ طبیعی(Folklore & Natural History Museum)

این موزه در پارک سینسان(Sinsan) است و در آن، نمایشگاه‌هایی در مورد غارهای گدازه‌ای و آتش فشان برپا می‌شود.

موزه ملی جیجو (Jeju National Museum)

این موزه بر باستان‌شناسی و تاریخ و فرهنگ جزیره متمرکز است؛ علاوه بر این، شامل مجموعه‌ای از آثار سفالی، ابزار آلات، نقشه‌های قدیمی و منشأ آنهاست. این موزه در سال ۲۰۰۱ افتتاح شده است.

موزه هانیو(Haenyeo)

هانیو به گروهی از زنان غواص در جزیره می گویند که برای جمع آوری صدف و جلبک به زیر آب می‌رفته‌اند. این موزه به افتخار آن‌ها و برای آموزش غواصی به بازدیدکنندگان تأسیس شده‌است.

مکان‌های تاریخی

مجسمه دال هاروبانگز (Dol hareubangs)

مجسمه‌ای شبیه به قارچ است که نماد خدایان به شمار می‌آمده و ارتفاع آن سه متر است. مجسمه‌هایی کوچک مشابه آن برای فروش به جهانگردان می‌سازند.

معبد سامسونگیول(Samseonghyeol)

در سال ۱۵۲۶ ساخته شده است و در سال، سه بار، در دهمین روز ماه های آوریل(فروردین)، اکتبر(مهر)، و دسامبر(آذر)، مراسمی در این معبد برگزار می‌شود. در این معبد، سه سوراخ در زمین وجود دارد که بر اساس افسانه‌ای، محل پیدایش ساکنان جزیره است. بر مبنای این افسانه، سه نیمه‌خدا از این سوراخ بیرون‌آمده‌اند و آن‌ها اجداد ساکنان جزیره هستند.

معبد سان چوندان(Sancheondan)

این محراب در هشت کیلومترِ جیجو است. در این منطقه، هر سال، مراسم آیین های زمستانی برای روحِ کوه اجرا می‌شود.

روستای بومی سونگوپ (Seongeup Folk Village)

این روستا در کنار کوه هالا(Hala) واقع است و نوع زندگی مردم این روستا را در طول قرون مختلف در آن می‌توان‌دید. حدود سه‌هزار خانه با دیوارهایی از جنس خاک رس در آن وجود دارد. امروزه روستاییان با امکانات جدید و مدرن در این روستا زندگی می‌کنند.

روستای بومی جیجو (Jeju Folk Village)

این روستا را برای حفظ فرهنگ باستانی جزیره ایجاد کرده‌اند و در حقیقت، مجموعه‌ای از ساختمان‌های تاریخی و قدیمی است. قدمت بعضی از این ساختمان‌ها بین صد تا سیصد سال است.

مناطق طبیعی

دهانه آتش فشان سانگومبوری (Sangumburi)

یکی از سه دهانه آتش فشانی جزیره است. بقایای آن ۳۵۰ متر قطر و صد متر عمق دارد. بیش از چهارصد گونه گیاه و جانور در داخل این دهانه زندگی می کنند. از قسمت پارکینگ تا بالای کوه، یک مسیر هموار برای بالارفتن وجود دارد.

دهانه آتشفشان ایچولبونگ (IIchulbong)

در شرق جزیره است.

منجان گول (Manjanggul)

از طولانی ترین غارهای گدازه‌ای در دنیاست. غار منجانگ در شمال جزیره است.

آبشار جنگ بانگ (Jeongbang)

با ارتفاع ۲۳ متر، یکی از نقاط دیدنی جزیره است که به اقیانوس، خیلی نزدیک است. گفته می شود آبشار جنگ بانگ، تنها آبشار در آسیاست که مستقیماً به اقیانوس می ریزد.

پارک‌ها

پارک ملی هالاسان

در مجاورت کوه هالاسان است و یکی از زیبایی‌های این جزیره به شمار می آید. در این پارک، مناطق متنوع بوم‌شناختی، گوزن‌های کوچک(Roe deer) و گل زیبای آزالیا(Azalea) را می توان دید.

پارک هلیم(Hallim)

یکی از قدیمی‌ترین و پرطرف‌دارترین مناطق گردشگری جیجو است که در ساحل غربی جزیره واقع شده‌است. گیاهان این پارک به شانزده گروه تقسیم شده‌اند؛ از جمله: باغ گیاه‌شناسی گرمسیری، باغ درختان نخل واشنگتونیا(Washingtonia)، باغ فولیج(Foliage)، باغ درخت خرما و باغ کیوی. در این پارک، دوغار به نام‌های هایپجا(Hyeopjae) و سانگیونگ(Ssangyong) وجود دارد. غار هایپجا در سال ۱۹۸۱ کشف شده و از معدود مجراهای گدازه‌ای دارای استالاگمیت(stalagmit) و استالاکتیت(stalactit) در دنیا به شمار می‌آید. غار سانگیونگ، از غارهای نادر دنیاست که یک غار دیگر هم داخلش است.

هایپجا

سانگیونگ

پارک هنر جیجو(Jeju Art Park)

۱۸۰ مجسمه مدرن با انواع سبک‌ها دارد.

پارکِ موک سوگ وون(Mokseogwon)

این پارک در شش کیلومتریِ جنوب جزیره جیجو، در ناحیه پارکی سینسان(Sinsan Park Area) قرار دارد. هم باغ و هم یک پارک هنری با سنگ‌هایی است که اشکال عجیب و غریب و ریشه‌های پیچ درپیچ دارند. مجسمه‌هایی در میان این درختان نیز به چشم می‌خورند که در حدود ۵۰۰ تا از آنها به شکل سر انسان هستند.

سواحل

ساحل ایهو(Iho)

نزدیک‌ترین ساحل غربی به شهر جیجو است که از شن‌های خاکستری و زرد رنگ پوشیده شده. آب این منطقه، به دلیل کم‌عمق بودن، برای شنا خیلی مناسب است. هر بیست دقیقه، اتوبوس‌هایی از شهر به این ساحل رفت و آمد می‌کنند.

ساحل سامیانگ(Samyang)

نزدیک‌ترین ساحل در حاشیه ساحل شرقی شهر جیجو است که تیره‌ترین ماسه‌های جزیره را دارد.

ساحل گیم نیونگ(Gimnyeong)

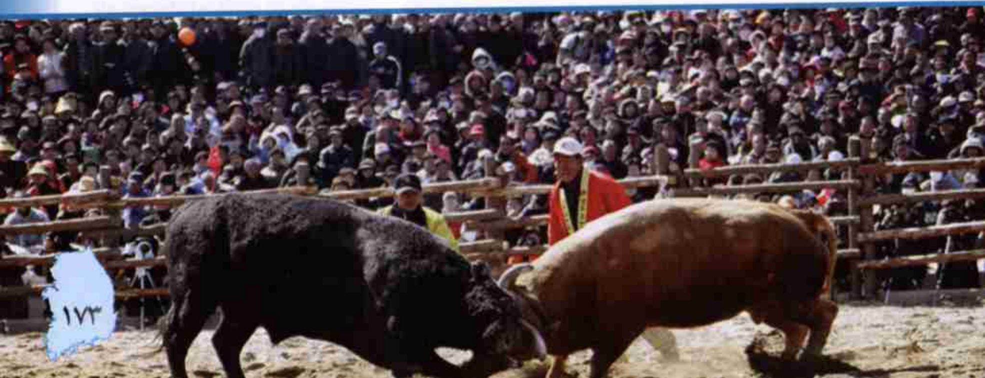
ساحلی با ماسه‌های سفید و سنگ‌های آتش‌فشانیِ سیاه در شرق جزیره است.

ساحل وول جونگ(Woljeong)

ساحلی کوچک با ماسه‌های سفید در شرق جزیره است.

جشنــواره‌ها

در این جزیره چندین جشنواره برگزار می‌شود که مهم‌ترین آنها این موارد هستند که در فصل تابستان برگزار می‌شوند: جشنواره ماراتن(Marathons)، جشنواره ترایاتلان(triathlons) یا (مسابقات سه گانه) که معمولاً شامل دو، شنا، و دوچرخه سواری، به اضافه مسابقات مردان آهنین، اجرای کنسرت و فیلم در فضای باز است، جشنواره گاو بازیِ چونگدو(Cheongdo Bullfighting Festival) و جشنواره آتش بازی. جشنواره آتش‌بازی یکی از جشنواره‌های معروف جیجو که از سال ۱۹۹۷ در پانزدهم ژانویه(دی) هر سال برگزار می‌شود. با بالا آمدن ماه، آتشی می‌افروزند و از خدا به خاطر محصولات خوب سپاسگزاری می‌کنند. در این جشنواره، غذاهای خاص جزیره عرضه می‌شود. در کنار این جشنواره، طی مراسمی سنتی، هر زمستان، حشرات مضر و علف‌های هرز را در روستا از بین می برند.

سووُن(Suwon)

این شهر در شمال غربی کره جنوبی، و در ایالت گیونگی (-Gyeong gi) در حدود سی کیلومتری جنوب شهر سئول واقع است. سووُن، مرکز جاده‌ای و ریلیِ منطقه خود است و برنج، سویا، گندم، و انواع سبزیجات در آن کشت می‌شود. این شهر، مرکز تحقیقات کشاورزیِ کالج دانشگاه ملی سئول(-Seoul National University Col lege of Agriculture) است. جمعیت این شهر در سال ۲۰۰۹، ۱,۰۸۶,۹۰۴میلیون نفر بوده است. یکی از مناطق دیدنی شهر، هواسونگ(Hwaseong)، از استحکامات نظامی شهر است. ساخت این بنا در سال ۱۷۹۶ به پایان رسید. این بنا هم روی تپه و هم روی زمین هموار ساخته شده؛ بناهای این چنینی به ندرت در شرق آسیا به چشم می‌خورد. طول دیوارهای آن، ۵,۲۵۰ متر است. هاسونگ، چهار دروازه اصلی، چهار دروازه مخفی، و یک برج دارد. این اثر تاریخی در سال ۱۹۹۷ به فهرست میراث جهانی اضافه شد.

آثار ثبت شده در فهرست میراث جهانی

نُه اثر فرهنگی از میراث فرهنگی کشور کره در فهرست میراث جهانیِ سازمان علمی، تربیتی، و فرهنگی ملل متحد، یونسکو(UNESCO) ثبت شده‌است. این نه اثر عبارتند از:

غار سوک گورام و معبد بولگاکسا(۱۹۹۵)

(Seokguram Grotto and Bulguksa Temple)

غار سوک گورام یک محل انزوا و بخشی از مجموعه معبد بولگاکسا است که در چهار کیلومتری شرق معبد در کوه توهامسان(Tohamsan) در گیونگ جیو (Gyeongju) قرار دارد. غار مشرف به دریای ژاپن و ۷۵۰متر بالاتر از سطح دریا قرار دارد.

بلگوکسا، معبد اصلی گروه جوگی(Jogye Order) است. این معبد محل هفت عدد از ۳۱۵ گنجینه ملی کشور است.

معبد هینسا جانگیونگ پانجون(۱۹۹۵)

(Haiensa Temple Janggyeong Panjeon)

در این معبد، بهترین مجموعه از نوشته‌های بودا بین سال‌های ۱۲۳۷ تا ۱۲۴۸ که روی چوب حکاکی شده، نگهداری می‌شود. این معبد در ایالت گیونگ سانگ نام(Gyeongsangnam) در جنوب شرقی کشور قرار دارد.

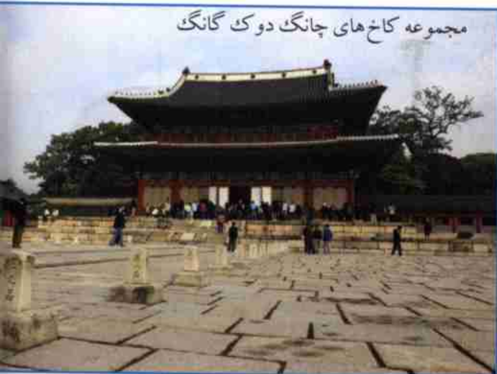
معبد جونگمیو(۱۹۹۵)(Jongmyo)

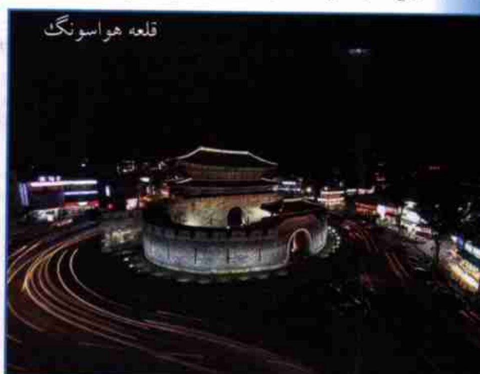
قدیمی‌ترین و معتبرترین معبد سلطنتی آیین کنفوسیوس در شهر سئول است که در قرن چهاردهم ساخته شده‌بود. این معبد به پادشاهان و ملکه‌های دوران جیسون تعلق داشت.

مجموعه چانگ دوک گانگ(۱۹۹۷)
(Changdeokgung Palace Complex)

این کاخ در قرن پانزدهم به دستور امپراطور تایجون(T`aejong) ساخته شده است. این مجموعه در منطقه جونگنو(Jongno-gu) در شهر سئول قراردارد.

مجموعه کاخ‌های چانگ دوک گانگ

قلعه هواسونگ

قلعه هواسونگ (۱۹۹۷) (Hwaseong)

در اواخر قرن هجدهم، زمانی که امپراطور چانگجو(Chongjo)، آرامگاه پدر خود را به شهر سووُن منتقل کرد، در اطراف آن، این قلعه را با دیوارهای بلند ساخت.

دولمِن گوچانگ، هوواسان، و گانگوا(۲۰۰۰)
(Gochang, Hwasun and Ganghwa Dolmen Sites)

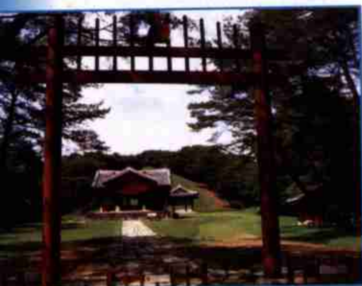
محل صدها دولمِن(ساختمان‌هایی با چند ستون یک پارچه سنگی) هستند. بیش از چهل درصد از دولمِن‌های دنیا در کره‌جنوبی و عمدتاً در این سه منطقه واقعند. دولمِن گوچانگ، از بزرگ‌ترین و متنوع‌ترین دولمِن‌های دنیاست در روستای میسان(Maesan) و با ارتفاع پنجاه تا ۱۵۰ متر. این دولمِن در قرن هفتم قبل از میلاد ساخته شده. دولمِن هوواسان در جولای جنوبی(South Jeolla) واقع است و قدمت آن به قرن پنج یا شش قبل از میلاد می‌رسد. دولمِنِ گانگوا در جزیره‌ای به همین نام در اینچون است و به نظر می‌رسد جزو اولین دولمِن‌ها باشد. این دولمِن بزرگ‌ترین دولمِن در کره‌جنوبی است.

منطقه تاریخیِ گیونگ جو (۲۰۰۰) (Gyeongju Historic Areas)

این منطقه حافظت شده شامل معابد، مجسمه و پاگوداها در فضای باز است که متعلق به دوران شیلا هستند. گفته می‌شود، این منطقه، جزء یکی از بزرگ‌ترین موزه‌های فضای باز در دنیا به شمار می‌آید. چهار قسمت اصلی این منطقه، این موارد هستند: ناحیه کوهِ نام‌سان(Namsan)، ناحیه کوهِ وولسونگ(Wolseong Belt)، ناحیه پارک تومولی(Tumuli Park Belt)، و معبد هوآنگ نیونگ سا(Hwangnyongsa). این منطقه در شهر گیونگ جیو در جنوب شرقی کره قرار دارد.

جزیره آتش‌فشانیِ جیجو و لایه‌های گدازه‌ایِ آن(۲۰۰۷) (Lava Tubes)

این جزیره در ۱۳۰ کیلومتریِ ساحل جنوبی کره است و جزء بزرگ‌ترین جزیره‌های کره و کوچک‌ترین ایالات کشور است. (توضیح کامل در صفحات۱۶۷-۱۷۳)

آرامگاه‌های سلطنتی دوران جیسون(۲۰۰۹)
(Royal Tombs of the Joseon Dynasty)

مجموعه‌ای از۴۰ آرامگاه از اعضای خاندان سلطنتی دوران پادشاهی جیسون(۱۹۱۰-۱۳۹۲) که در ۱۸ نقطه در سراسر کره جنوبی قرار دارند.

پارک‌ها

در مجموع، چهارده پارک ملی در کره‌جنوبی وجود دارد. بزرگ‌ترین پارک ملی کوهستانی کشور، پارک ملی جیریسان(Jirisan) در جنوب‌شرقی کشور است که اولین پارکی است که در کره‌جنوبی طراحی شده. بزرگ‌ترین پارک دریایی کشور، دادوها(Dadohae) است که وسعتی حدود ۲,۳۲۱ کیلومترمربع دارد و تقریباً تمام آن آب است. این پارک ملی زیبای ساحلی در سواحل منطقه جولای جنوبی واقع است که سرسبزترین منطقه کره و از بیش از ۱۷۰۰ جزیره تشکیل شده است. این پارک در سال ۱۹۸۱ تأسیس شده و سالانه حدود

ششصدهزار تفر از آن بازدیدمی کنند. کوچـک‌تریـن پارک ملی کشـور، وول چال سـان(Wolchulsan) است با وسعت ۵۶٫۱ کیلومتـرمربـع. ایـن پارک در ایالــت جولای جنوبی(South Jeolla) است و در سال ۱۹۸۸، جزو پارک‌های ملی شد. اسم این پارک، از کوهی به همین نام گرفته شده‌است. معبد دوگابسا(Dogabsa) و پارک مجسمه های(Sculpture Park)وول چال سان در این پارک است. پارک ملی جو وانگ سان(Juwangsan) در ایالت گیونگ سانِ شمالی(North Gyeong-sang) واقع است و بخشی از رشته‌کوه تایبک(Taebaek) به شمارمی‌رود. این پارک در سال ۱۹۷۶، به عنوان دوازدهمین پارک ملی کره‌جنوبی ثبت شد. کل مساحت آن، حدود ۱۰۷ کیلومترمربع است. معبد دای جون سا(Daejeonsa) و آبشار دالجی(Dalgi) در این پارک است. پارک ملی گیونگ جو(Gyeongju)، یکی از بیست پارک ملی کره‌جنوبی است. این پارک در سال ۱۹۶۸ به عنوان پارک ملی شناخته شد. در این پارک، آثار تاریخی بسیاری از دوره شیلا مربوط به شهر گیونگ جو وجود دارد.

کتـــابخانـــه‌ها

ایفلا

تعداد کل کتابخانه‌های کشور کره تا سال ۱۹۹۶، ۱۰٫۲۴۳ باب بوده است شامل: یک کتابخانه ملی، ۳۲۹ کتابخانه عمومی، ۳۷۸ کتابخانه دانشگاهی، ۹۱۱۷ کتابخانه مدرسه‌ای و ۴۱۸ کتابخانه تخصصی.

کتابخانه ملی کره، محل گردآوری و نگهداری کتب و اسنادی است که بخشی از میراث فرهنگی ملی کشورند. این کتابخانه به کتابخانه‌های دولتی و دیگر کتابخانه‌های کشور، خدمات اطلاع‌رسانی مرجع ارائه می کند. از جمله وظایف دیگرِ کتابخانه ملی کره می‌توان به تأسیس کتابخانه، استانداردکردن کتاب‌نامه‌ها و فهرست مراجع، انجام تحقیقات در مورد کتابخانه‌های کشور، و ایجاد بانک اطلاعات کتاب‌شناسی ملی اشاره‌کرد. این کتابخانه اقدام به راه‌اندازی شبکه اطلاع رسانی کتابخانه‌های کشور کره با عنوان کولیس نت(KOLIS NET) کرده و برای انجام این پروژه، از کتابخانه‌های دیگرِ کشور نیز کمک گرفته است. سیستم کتابخانه‌ایِ کشور کره، از زمان راه‌اندازیِ شبکه اطلاع‌رسانی، با تعدادی از سازمان‌های بین‌المللی، نظیر

فدراسیون بین‌المللی انجمن های کتابخانه‌ها به نام ایفلا(IFLA)، فدراسیون بین‌المللی اسناد فید(FID)، و شورای بین‌المللی آرشیو(ICA) ارتباط برقرار کرده است.

موزه‌ها

تعداد کل موزه‌های کشور کره تا سال ۱۹۹۷، ۱۷۴ فقره بوده که شامل ۲۳ موزه ملی، ۲۴ موزه عمومی- دولتی، ۴۷ موزه تخصصی، و هشتاد موزه دانشگاهی هستند. موزه ملی کشور کره به عنوان مؤسسه‌ای کارآمد، به حفاری و گردآوری آثار باستانی، انجام تحقیقات و برگزاری نمایشگاه‌هایی درباره آثار باستانی، اجرای برنامه‌های آموزشی- اجتماعی و تقویت درک مردم از فرهنگ سنتی می‌پردازد؛ علاوه بر این‌ها وظیفه پژوهش در زمینه تاریخ هنر کشور، و تقویت جایگاه صنایع دستی و هنرهای سنتی در زندگی امروزی مردم کره‌جنوبی را برعهده گرفته است. موزه ملی کره‌جنوبی، حدود ۱۲۰هزار شیء باستانی و هنری، و ۴۵۰۰ مجموعه هنری را در هجده گالری دایمی به نمایش گذاشته است. هدف موزه ملی فرهنگ عامه کره‌جنوبی، ایجاد درک بهتر و درست‌تری از شیوه‌های سنتی زندگی، و نمایش آثار باستانی است. این موزه از مطالعات تطبیقی میان فرهنگ کشور کره و دیگر جوامع دارای فرهنگ سنتی حمایت و در این مورد، کتاب‌ها و کاتالوگ‌هایی نیز منتشر می‌کند

لیست برندگان جایزه نوبل

ردیف	نام و نام خانوادگی	رشته	سال
۱	کیم دا- جونگ (Kim Dae-jung)	صلح	۲۰۰۰
۲	چارلز جی.پدرسون (Charles J. Pedersen) (متولد پوسان پدر نروژی- مادر ژاپنی) این شخص در لیست نوبل آمریکا، نروژ و ژاپن نیز هست.	شیمی	۱۹۸۷

مشاهیر

۱- سوجونگ کبیر(۱۴۵۰-۱۳۹۷)(Sejong the Great)

چهارمین پادشاه خاندان جیسون است. در طول دوران فرمانروایی خود، مکتب کنفوسیسوس را تقویت و اصلاحات قانونی مهمی را وضع نمود. همچنین الفبای زبان کره‌ای و توسعه علمی در دوران وی به شکوفایی رسید.

۲- سینگمان ری(۱۹۶۵ -۱۸۷۵)(Syngman Rhee)

اولین رئیس جمهور کره جنوبی که متولد شهر هاجو(Haeju) است. وی از سال ۱۹۴۸ تا ۱۹۶۰ رئیس جمهور کره جنوبی بود. وی فردی ضد کمونیست بود و در جنگ بین دو کره، کشورش را رهبری کرد.

۳-پارک کیونگ-وون(۱۹۳۳-۱۹۰۱)(Park Kyung-won)

متولد دایگو و از اولین خلبان‌های زنِ کره‌جنوبی بود که توسط نیروی هوایی جمهوری چین تعلیم دیده بود. در سال ۱۹۱۷ به ژاپن رفت و به مدت دو سال در مدرسه آموزش صنایع، مشغول به تحصیل شد. او از آغاز در آرزوی خلبانی بود؛ ولی برای تحصیل در این زمینه به پول نیاز داشت. در سال ۱۹۲۰، به دایگو برگشت و وارد مدرسه پرستاری شد. در سال ۱۹۲۵ دوباره به ژاپن رفت و در مدرسه خلبانی ادامه تحصیل داد. در ۲۵ ژانویه سال ۱۹۲۷، مدرک خلبانیِ درجه سه، و در جولای همان سال، مدرک درجه دو را گرفت. در سال ۱۹۳۳، از فرودگاه هاندای(Haneda) توکیو پرواز کرد و ۴۲ دقیقه بعد سقوط کرد و از دنیا رفت.

٤- پارک سو-گون(١٩٦٥-١٩١٤)(Park Su-geun)

نقاش کره‌ای که در یانگو(Yanggu) در ایالت گانگ‌وون(Gangwon) به دنیا آمد. او در سال ۱۹۵۳، در دومین نمایشگاه سالانه هنر ملی شرکت کرد و به مقام اول دست یافت. بعد از آن به یک نقاش حرفه‌ای و تمام وقت تبدیل شد و جوایز زیادی گرفت. در سال ۱۹۶۳ بینایی خود را از دست داد و در سال ۱۹۶۵، در ۵۲ سالگی در اثر سیروز کبدی درگذشت. او در بخش اعظم زندگیش با فقر و تنهایی مبارزه می کرد.

٥- چونگ جو یونگ (۲۰۰۱-۱۹۱۵)(Chung Ju-yung)

در یکی از مناطق سئول در خانواده‌ای کشاورز به دنیا آمد، اما به میلیاردر و بنیانگذار گروه هیوندای(Hyundai)، تبدیل شد. زمانی که چونگ از خانه فرار کرد نه تحصیلات رسمی داشت و نه سرمایه؛ او در سئول به عنوان مامور تحویل دوچرخه سوار شروع بکار کرد. وی اتومبیل پونی(PONY) را بعنوان اولین ماشین کره‌ای ساخت که این آغاز راه هیوندای موتورز(Hyundai Motors) بود و همچنین کمپانی صنایع سنگین هیوندای را تاسیس کرد.

۶- استفان کیم سووان (۲۰۰۹-۱۹۲۲)

(Stephen Kim Sou-hwan)

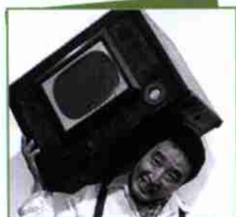
کاردینال ارشد کلیسای کاتولیک رُم و اسقف اعظم کره‌جنوبی در سئول بود. متولد دایگون است. دوره دبیرستان را در سئول گذراند؛ از سال ۱۹۴۱ تا ۱۹۴۴ به تحصیل فلسفه در دانشگاه سوفیا(Sophia University)توکیو، و از سال ۱۹۴۷ تا ۱۹۵۱ در دانشگاه کاتولیک کره در شهر سئول مشغول بود و از سال ۱۹۵۶ تا ۱۹۶۳ برای ادامه تحصیل در رشته جامعه‌شناسی به دانشگاه مانستر(Munster) آلمان رفت. در سال ۱۹۶۹ به کسوت کاردینالی درآمد. در ۴۶ سالگی، جوان‌ترین عضو کالج کاردینال (College of Cardinal) بود.

۷- کیم دای جونگ(۲۰۰۹-۱۹۲۵) (Kim Dae-jung)

در شهر ماکپو به دنیا آمده است و از سال ۱۹۹۸ تا ۲۰۰۳ رئیس‌جمهور کره جنوبی بوده است. به خاطر سال‌ها مخالفت با حکومت استبدادی، به او لقب «نلسون ماندلای آسیا» داده‌اند. در سال ۲۰۰۰، به دلیل تلاش‌هایش برای صلح با کره شمالی و دفاع از حقوق بشر، جایزه صلح نوبل را دریافت کرد.

۸- نام جون پایک (۲۰۰۶-۱۹۳۲)(Nam June Paik)

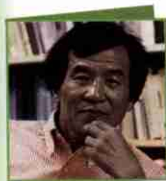

هنرمندی سئولی است و اولین هنرمند ویدئویی(Video Artist)- منظور از هنر ویدئویی نوعی از هنر که متکی بر تصاویر متحرک به همراه داده‌های صوتی و ویدئویی است- در دنیا تلقی می‌شود. چهار برادر بزرگ‌تر داشته و پدرش در کارخانه نساجی کار می‌کرد. در زمان جنگ دو کره به همراه خانواده‌اش، خانه‌شان را ترک کردند و ابتدا به هنگ‌کنگ و سپس به ژاپن رفتند. شش سال بعد، از دانشگاه توکیو(University of Tokyo) فارغ‌التحصیل شد؛ سپس برای تحصیل تاریخ موسیقی به دانشگاه مونیخ آلمان رفت. در سال ۱۹۶۴ به نیویورک رفت و با نوازنده ویولون کلاسیک، شارلوت مورمان(Charlotte Moorman) شروع به ترکیب فیلم خود با موسیقی و نمایش کرد. اکثر آثار اولیه وی در مجموعه‌ای به نام(Nam June Paik Video`n`Videology) گردآوری، و در سال ۱۹۷۴ منتشر شد. آخرین نمایشگاه مربوط به آثار او، در سال ۲۰۰۰ در موزه گوگنهایم(Guggenheim) نیویورک برگزار شد.

۹- رو تا-وو (۱۹۳۲)(Roh Tae-woo)

متولد دایگو است. او سیزدهمین رئیس‌جمهور کره‌جنوبی بود (۱۹۹۳-۱۹۸۸)؛ از سال ۱۹۵۵ به ارتش پیوست و به تدریج تا سال ۱۹۷۹ به مقام ژنرال ارشد رسید. او عضو یک گروه مخفی نظامی با نام هاناهو(Hanahoe) بود.

۱۰- جاگ‌وون کیم(۱۹۳٤) (Jaegwon Kim)

متولد شهر دایگو است که هم‌اکنون به عنوان فیلسوفی آمریکایی در دانشگاه براون(Brown) آمریکا مشغول به کار است. او به دلیل نظریاتش در زمینه علت و معلول ذهنی و مشکلات مربوط به ذهن و بدن، معروف است.

۱۱- پارک چول-سو(۱۹٤۸) (Park Chul-soo)

پارک چول-سو، کارگردان، تهیه کننده و فیلم‌نامه‌نویس است. بعد از فارغ‌التحصیلی از مدرسه تجاری دایگو، به ادامه تحصیل در بخش اقتصاد دانشگاه سانگ کیونکوان(Sungkyunkwan) پرداخت و بعد از پایان تحصیلاتش، به عنوان معلم مشغول به کار شد. وی در سال‌های ۱۹۸۸، ۱۹۸۰ و ۱۹۹۴ موفق به کسب جایزه بهترین کارگردان، در سال ۱۹۹۶ برنده بهترین فیلم و کارگردان شد.

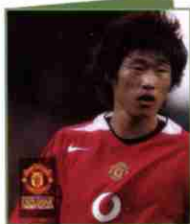
۱۲- پارک گان‌های(۱۹۵۲)(Park Geun-hye)

متولد شهر دایگو است؛ او عضو مجلس ملی و رئیس حزب محافظه‌کار ملیِ گراند(Grand National Party) بود. پدرش پارک چانگ هی(Park Chung Hee) از سال ۱۹۶۳ تا ۱۹۷۹، رئیس جمهور کره‌جنوبی بود. گان های در سال ۱۹۷۴، مدرک لیسانس خود را در زمینه مهندسی الکترونیک از دانشگاه سوگانگ(Sogang) دریافت‌کرد. در سال ۱۹۸۷ نیز مـدرک دکترای افتخاری خود را از دانشگاه فرهنـگ چین(Chinese Culture University) در تایوان گرفت.

۱۳- کواک تاهی(۱۹۸۱) (Kwak Tae-Hwi)

مدافع اصلی تیم ملی فوتبال کره‌جنوبی است. او در تیم اُلسان هیوندایی(Ulsan Hyundai) در لیگ کِی (K-League) بازی می کند.

۱۴- پارک جی سونگ(۱۹۸۱)(Park Ji-Sung)

فوتبالیست متولد گوهونگ(Goheung) است. وی هم اکنون در پست هافبک تیم منچستر یونایتد بازی می کند. بعد از مسابقات آسیایی ۲۰۱۱ ، خود را بازنشسته نمود. وی در مسابقات قهرمانی فیفا ۲۰۱۰، کاپیتان تیم کشورش بود.

۱۵- سان یجین(۱۹۸۲)(Son Ye-jin)

هنرپیشه متولد دایگو است. اولین اجرای او بعد از فارغ التحصیلی از دپارتمان هنر و فیلم سازمان هنر سئول، در سال ۲۰۰۱ بود. او در ژاپن، خیلی معروف است و دو تا از فیلم‌هایی که در آن‌ها بازی کرده، در ژاپن معروف است.

۱۶- پارک چو -یونگ(۱۹۸۵)(Park Chu-Young)

فوتبالیست متولد دایگو است. او برای تیم ای.اس موناکو(AS Monaco) بازی می کند و در حال حاضر کاپیتان تیم ملی کره است. او به خاطر مهارت، خلاقیت و سرعت بالا در بازی شهرت دارد.

کلمات متداول و جملات کاربردی

ردیف	فارسی	نحوه تلفظ	کره‌جنوبی
۱	صبح بخیر / شب بخیر	اَنیانگهی چوُموشُسویو / اَنیُونگهی چوموسِیو	Annyönghichumushoseyo / Annyönghi chumuseyo
۲	سلام / خداحافظ	اَنیانگ،هاسِه یو / اَنیانگ هی،کیه سِیو	/ Annyöng hasayo .Annyöng kyesayo
۳	ملیت	کوک جاو	Gugjeog
۴	شغل	کوُنگیِه	Kongye
۵	گذرنامه	یاکوُآن	Yökwon
۶	شناسنامه	شین پون جِنگ	Shinpun jüngü
۷	ویزا	پیجارُل	Bija
۸	دعوتنامه	چودیزان	Chodaejang
۹	کشور/شهر	نارا/توُشی	Nara / Toshi
۱۰	مبدا/مقصد	جی وون/ بوک چوک چی	Gi won/Bok chok chi
۱۱	لغو/تایید	چی سو/ هاکین	Chifo/ Hwak in
۱۲	بلیط	پیوُ	P`yo
۱۳	کارت پرواز	کادو لو تبسِن	Kadeu leul tabseung
۱۴	شماره پرواز	هانگ گونگ پیان بانهو	Hang-gongpyeon beonho
۱۵	چمدان/اسباب و اثاثیه	مورگُون	Morgon
۱۶	بار	سوهامل	Suhamul
۱۷	گمرک	کوانسِه	Kwanse
۱۸	اطلاعات	چانگ بوُ	Chöngbo
۱۹	ورودی/خروجی	ایپکو/چولگو	Ipgoo / Chulgoo
۲۰	نقشه شهر/راه‌ها	ایی،توُشی چُیدُو	I toshi-üi chido
۲۱	بانک/صندوق	اُنهنگ	Ünhaeng
۲۲	پول/کارت اعتباری	کردیت کادو	K`üredit K`adü

ردیف	فارسی	نحوه تلفظ	کره‌جنوبی
۲۳	عوارض/ مالیات	هیسین/ س	huisaeng /Se
۲۴	سفارت/کنسولگری	تَساگوان/ یاموسِگوان	Taesagwan/ yeongsagwan
۲۵	راهنما/مترجم	کوان گوانگ اَن نِوان	Kwan-gwang annae won
۲۶	خیابان	کیل	Kil
۲۷	فرودگاه	کوُنگ هانگ	Konghang
۲۸	ایستگاه قطار	کی چِ یا	Gichayeog
۲۹	مترو	چی هَچاا	jihacheol
۳۰	تاکسی	تِگشی	taegsi
۳۱	ایستگاه اتوبوس	باس،چانگیو،چانگ	Pösü chöngyu`chöng
۳۲	قایق/کشتی	پِ	Pae
۳۳	کرایه	یوُگمی	Yogümi
۳۴	خطر	وی هام	Wi ham
۳۵	جاهای دیدنی	یاگسا ساگین یوزوگچی	Yeogsajeog-in yujeogji
۳۶	آژانس مسافرتی	یا هین سا	Yeohaengsa
۳۷	مسجد	سَوان	Sawon
۳۸	هتل	هُتِ	Hotel
۳۹	فرم ثبت نام	توم نوگامیشی	deunglog yangsig
۴۰	امضا	سومیونگ(ساین)	(Sömyöng (sain
۴۱	دستشویی	هُاجانگ شیل	Howajangshil
۴۲	تلفن	چونها	Chunha
۴۳	مرکز خرید	شوپینگ سنتا	syoping senteo
۴۴	فروشگاه	کا گِ	Ga ge
۴۵	حراج/تخفیف	هَرین	Harin
۴۶	ارزان/گران	سان/مادینُن	Ssan / Mödinnün
۴۷	هدیه	چانگمل	Chöngmal

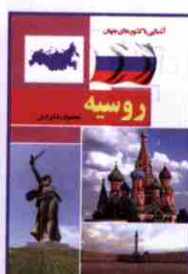
ردیف	فارسی	نحوه تلفظ	کره‌جنوبی
۴۸	رستوران	اِمشیک چام	Eümshik`cham
۴۹	گرسنه/تشنه	موُنگ مارون	Mongmarün
۵۰	صبحانه	آچیم	Ach`im
۵۱	ناهار	چومشیم اِل	Chomshimül
۵۲	شام	چانیا گُل	Chönyögül
۵۳	لیست غذا	مِنیوپان	Menyu P`an
۵۴	نان	بانگ	Bang
۵۵	آب/نوشابه	مول	Mul / Eumnyosu
۵۶	ساندویچ	سِندِویچی	Saendüwich`i
۵۷	ماهی	سینگ سان	Saengseon
۵۸	گوشت گاو	سوکوُگی	Sukogi
۵۹	گوشت بره	یانگ-گوگی	Yang-gogi
۶۰	نوشابه غیرالکلی	الکول اومنین اُمیوسه	Alk`ol omnün ömyu
۶۱	صورت حساب	کسانسا چوم	Kyesansö chom
۶۲	انعام	پوسَن	Bosang
۶۳	پلیس	کیانگ چال	Kyöngch`al
۶۴	کمک/شکایت	توآ،چوسیو- پولکپیانگ	Towa chuseyo/ Bulpyeong
۶۵	مشکل/اتفاق	مون جی/ ساگو	Munje/ Sa go
۶۶	بیمارستان	پیانگ وان	Byeong-won
۶۷	پزشک	عُعیسا	Üisa
۶۸	داروخانه	یاگوگی	Yakkugi
۶۹	دارو	یاک	Yak
۷۰	بیمار	پیانگ	Pyöng
۷۱	تاریخ/ساعت	شیگ	Shigye
۷۲	دیروز/امروز/فردا	اُجه/اوُنُل/نِیل	Öje /Onül /Küje

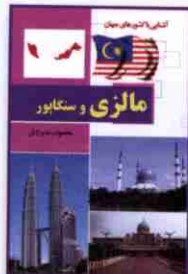
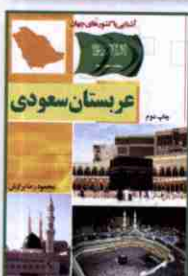
ردیف	فارسی	نحوه تلفظ	کره‌جنوبی
۷۳	یکشنبه	ایریوایل	Iryoil
۷۴	دوشنبه	وُریوایل	Woryoil
۷۵	سه شنبه	هوایوُایل	Hwayoil
۷۶	چهارشنبه	سویوُایل	Suyoil
۷۷	پنجشنبه	موُکیوایل	Mogyoil
۷۸	جمعه	کُمیوایل	Kümyoil
۷۹	شنبه	تویوایل	To`yoil
۸۰	بهار	پوُم	Pom
۸۱	تابستان	یاروم	Yörum
۸۲	پاییز	کاعُل	Kaül
۸۳	زمستان	کیعول	Kyöul
۸۴	صفر	یاُنگ	Yang
۸۵	یک	ایل	il
۸۶	دو	ایی	I
۸۷	سه	سام	Sam
۸۸	چهار	سا	Sa
۸۹	پنج	اُ	O
۹۰	شش	یوک	Yuk
۹۱	هفت	چیل	Chil
۹۲	هشت	پَل	Pal
۹۳	نه	کو	Gu
۹۴	ده	شیپ	Sib
۹۵	چپ/ راست/ مستقیم	وِن،چوُگرُوُ/ اُرون،چُوگرُوُ/ کوُت،پاروُ	/ Oenchogüro / Orunchogüro Kotporo

کره‌جنوبی	نحوه تلفظ	فارسی	ردیف
Tüwie /Ap	تِوعیه	عقب/جلو	۹۶
Molli / Kaegai	مُللی/کَاگائی	دور/نزدیک	۹۷
K`in imnida /Chagün	کین، ایمنیدا/ چاگُن	بزرگ/کوچک	۹۸
Chogom / Mani	چوگوم/مانی	کم/زیاد	۹۹
Choün -An choün	چوُعُن اَن چوُعُن	خوب/بد	۱۰۰
Mulgönül	مولگانُل	باز/بسته	۱۰۱
Ch`agapsümnida / Ttattühamnida	چاکاپسُم ،نیدا/ دَدتهم،نیدا	سرد/ گرم	۱۰۲
Wanjeonhan / Bin	وان زونگ هان/ پین	پر/خالی	۱۰۳
Niggeh / Pali	نیگَه/پالی	دیر/زود	۱۰۴
/ Kapyopsümnida Mu göpsümnida	کَپیوپسم نیدا/ موگاپسمنیدا	سبک/ سنگین	۱۰۵
Buk jjog / Namjjog	پوک جوک/نام جوک	شمال/جنوب	۱۰۶
dongjjog /seojjog	دون جوک/ سات جوک	شرق/غرب	۱۰۷
Pparümnida / Nürimnida	بررُم نیدا/نِری منیدا	تند/کند	۱۰۸
Wiro / Araero	وی اِرو/اَروُ	بالا/پایین	۱۰۹
Gong-gae /Bigong-gae	گونگِ/پی گونگِ	عمومی/خصوصی	۱۱۰
Ssirül / Ssi	شی رل/شی	خانم/آقا	۱۱۱
Abönim / Ömönim	اَبانیم/اُمونیم	پدر/مادر	۱۱۲
sunyeonim / hyeongje	سونانیم/ هیانگز	خواهر/برادر	۱۱۳
Ttal-Sonyö/ Attel	دَل-سوُنیا/اَتل	دختر/پسر	۱۱۴
Namp`yönün	نامپیانُن	شوهر	۱۱۵
Puinün	پواینُن	همسر	۱۱۶
Chosu	چوُسو	همکار	۱۱۷
Unjeon myeonheo	اون زان میون ها	گواهینامه رانندگی	۱۱۸
upyeon	اوپیان	پُست	۱۱۹

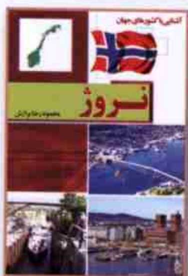
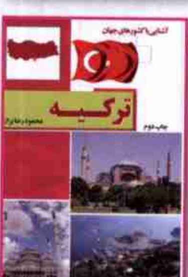
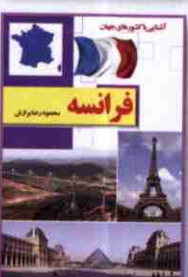
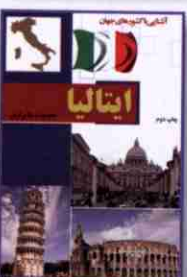
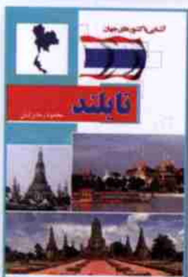
ردیف	فارسی	نحوه تلفظ	کره‌جنوبی
۱	حال شماچطور است ؟	اَنیانگ، هاشیمنیگا؟	Annyönghashimnikka?
۲	متشکرم	کامساهامنیدا	Kamsahamnida
۳	لطفاً	چه بَل	Chebol
۴	متاسفم / ببخشید	چِسونگهامنیدا/میانهامیندا	Choesonghamnida / Mianhamnida
۵	اسم شما چیست ؟	سونگ هامی، اُتاکه-توعشیمنیگا؟	Sönghami öttök`e toeshimnikka?
۶	اسم من .... است.	ایمنیدا...ایی راگوهامنیدا	Imnida I rago hamnida
۷	از آشنایی با شما خوشوقتم .	من نَ،پیگه تیو،پَنگاپسم نیدا	Manna pepgh teiyo pan-gapsümnida
۸	اهل کجا هستید ؟	کوهیانگی اُدئی ایمنیگا؟	Kohyang-I ödi`imnikka?
۹	از ایران آمده‌ام	ایران اِسو، وَ سِم- نیدا.	Ironesö wassümnida
۱۰	چند سال دارید ؟	اُتاکه تشیمنیگا؟	Ottök`e toeshimnikka?
۱۱	من ۳۰ سال دارم .	سامشیپ ایمنیدا	Samship imnida
۱۲	متوجه نمی شوم .	مُوروگِسمنیدا	Morügessümnida
۱۳	من کره ای بلد نیستم .	هَنکوگ،مارِل-موتَامنیدا	Han-gugmarael mot`amnida
۱۴	قیمت آن چقدر است ؟	کُگو،اُلمامنیگا؟	Kugo ölmamnikka?
۱۵	چقدر باید بابت .....بپردازم .	اُلمارِل،نِیا-تِمنیگا؟	Ölmarül naeya temnikka?
۱۶	آیا ممکن است کمکم کنید ؟	چوُم، توآ-چوشی گسمنیگا؟	Chom towa chusigessümnikka?
۱۷	ظاهراً کیف پولم را گم کرده ام .	چیگابل ایرابارین کات-کاتایو	Chigabül iröbörin köt kat`ayo

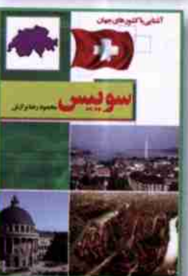
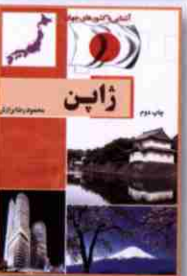
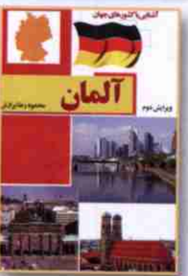
ردیف	فارسی	نحوه تلفظ	کره‌جنوبی
۱۸	من گم شده ام .	کیرول، ایرُاسمنیدا	Kirül irössümnida
۱۹	......خراب است.	تورا گمنیدا ...	... Toragamnida
۲۰	این چیست؟	ایگوسِن،بوآت،ایمنیگا؟	Igosen bwoat imnikka?
۲۱	کجاست ؟.....	ایی(گا) اُدیه ایسمنیکا؟...	... i(ga) ödie issümnikka?
۲۲	چه وقت ؟	آنجه؟	Onje?
۲۳	یک اتاق یک نفره می خواهم	ایل این ،یونگ پانگ ،پی رو، همنیدا	Ilinyung pang piro hamnida.
۲۴	اجاره آن هرشب چقدر است ؟	سو کپاگ ،نیونَن اُلمامنیگا؟	Sukpagnyonon ölmamnikka?
۲۵	آیا باید یک فرم پر کنم؟	ساشیگه کیجِ حِیَ هامنیگا؟	Söshige kijaehaeya hamnikka?
۲۶	نرخ تبدیل دلار به ون امروز چند است؟	اونُل دالا هوانِ یوری اُلمامنیگا؟	Onül tallö hwaenyuri ölmamnikka?
۲۷	کجا می توانم ارزم را تبدیل کنم؟	تون پَگگونن کوشی اُدیه ایسمنیگا؟	Ton pakkunün koshi ödie issümnikka?
۲۸	من برای تجارت به کره آمده ام/تحصیل/تعطیلات/کار	اُمچا هَن گو گه واسِمنیدا/ هیو گا	Ömmüch`a han-guge wassümnida / Hyuga
۲۹	جاهای دیدنی مهم کجا هستند ؟	یا گیه،سانُن،اُتان کاشی ،پوُل مَن هامنیگا؟	Yögiesönün öttön köshi pol man hamnikka?
۳۰	چطور می توانم به ..... بروم ؟	ا، کاریامیان،اُتا که، کانُن ... کاشی-چوُسِمنیگا؟	... E karyömyüön öttök`e kanün köshi chossümnikka?
۳۱	ساعت چند است ؟	چیگُم ، میات شی- ایمنیگا؟	Chigü myöt shiimnikka?

آشنایی با کشورهای جهان
سوئد

آشنایی با کشورهای جهان
روسیه

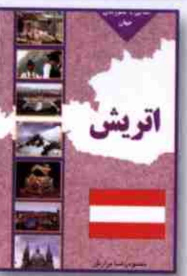
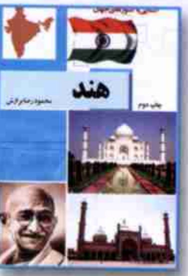
آشنایی با کشورهای جهان
استرالیا

آشنایی با کشورهای جهان
مالزی و سنگاپور

آشنایی با کشورهای جهان
عربستان سعودی
چاپ دوم

آشنایی با کشورهای جهان
کانادا

آشنایی با کشورهای جهان
بلژیک

آشنایی با کشورهای جهان
نروژ

آشنایی با کشورهای جهان
ترکیه
چاپ دوم

آشنایی با کشورهای جهان
فرانسه
محمودرضا برازش

آشنایی با کشورهای جهان
ایتالیا
چاپ دوم

آشنایی با کشورهای جهان
تایلند

آشنایی با کشورهای جهان
هلند
محمودرضا برازش

آشنایی با کشورهای جهان
سوییس
محمودرضا برازش

آشنایی با کشورهای جهان
ژاپن
چاپ دوم

آشنایی با کشورهای جهان
آلمان
ویرایش دوم
محمودرضا برازش

آشنایی با کشورهای جهان
اسپانیا

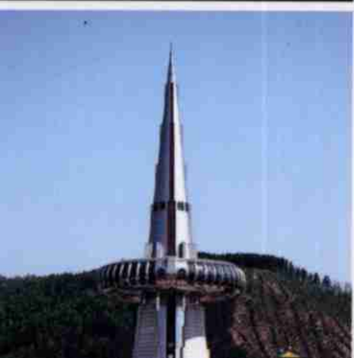
آشنایی با کشورهای جهان
سوریه
چاپ دوم

اتریش

هند
چاپ دوم
محمودرضا برازش

Introduction to World Countries

South Korea

By: Mahmoud Reza Barazesh

